

ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายของโยะฉิมะโตะ บะนะนะ

นางสาวอัจฉรา เหมวรางค์กุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ภาควิชาภาษาตะวันออก

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์นี้ถูกเก็บไว้ในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของลิขสิทธิ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2555

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

FEMALE PROTAGONISTS IN YOSHIMOTO BANANA'S NOVELS

Miss Atchara Hemwarangkoon

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Arts Program in Japanese

Department of Eastern Languages

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2012

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายของโยะมิโมะโตะ

ปะนะนะ

โดย นางสาวอัจฉรา เหมวรงค์กุล

สาขาวิชา ภาษาญี่ปุ่น

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เดือนเต็ม กฤษดาธานนท์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

.....คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพจน์ อัสววิรุฬหการ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สิริมณฑร สุริยะวงศ์ไพศาล)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เดือนเต็ม กฤษดาธานนท์)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์มณฑา พิมพ์ทอง)

อัจฉรา เหมวรงค์กุล : ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายของโยะมิโมะโตะ บะนะนะ
(FEMALE PROTAGONISTS IN YOSHIMOTO BANANA'S NOVELS) อ.ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์หลัก: ผศ.ดร.เดือนเต็ม กฤษดาธานนท์, 119 หน้า.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครเอกหญิงใน
นวนิยายของโยะมิโมะโตะ บะนะนะที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความตายทั้งหมด 5 เรื่องได้แก่ *คิทเซ่น*
มังเงะทังซุ *มุนไลท์ซาโดว์* *เอ็นพี* และ *ฮาร์ดลัค*

จากการศึกษาพบว่า ตัวละครเอกหญิง ในนวนิยาย 4 เรื่องคือ *คิทเซ่น* *มังเงะทังซุ* *เอ็นพี* และ
ฮาร์ดลัค ต่างมีพื้นฐานครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากขาดสมาชิกในครอบครัวคนใดคนหนึ่งหรือ
หลายคนไป แต่ในนวนิยายเรื่อง *มุนไลท์ซาโดว์* เนื้อเรื่องไม่มีการบรรยายถึงครอบครัวของตัวละคร
เอกหญิงว่าเป็นเช่นไร ฉะนั้นจึงไม่สามารถระบุได้ว่า ตัวละครเอกหญิงมีพื้นฐานครอบครัวที่ไม่
สมบูรณ์

ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายทั้ง 5 เรื่องต่างประสบกับความตายของบุคคลอันเป็นที่รัก แต่
ตัวละครเอกหญิง สามารถปรับเปลี่ยนทรศนะ ในการมีชีวิตอยู่และมีความหวัง ขึ้นมาจากการสร้าง
ความสัมพันธ์กับตัวละครอื่นที่ไม่ใช่บุคคลในครอบครัวได้

ภาควิชา.....ภาษาตะวันออก.....ลายมือชื่อนิสิต.....
สาขาวิชา.....ภาษาญี่ปุ่น.....ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....
ปีการศึกษา 2555.....

5280251922 : MAJOR JAPANESE

KEYWORDS : YOSHIMOTO BANANA/ JAPANESE LITERATURE/FEMALE CHARACTERS
/ DEATH

ATCHARA HEMWARANGKON: FEMALE PROTAGONISTS IN YOSHIMOTO
BANANA’S NOVELS. ADVISOR: ASST. PROF. DUANTEM KRISDATHANONT,
Ph.D., 119 pp.

The objective of this thesis is to study and analyze the characterization of the female protagonists in terms of the motif of death in five novels by Yoshimoto Banana. These novels are *Kitchen*, *Mangetsu*, *Moonlight Shadow*, *NP* and *Hard Luck*.

The research shows that the female protagonists in the novels *Kitchen*, *Mangetsu*, *NP* and *Hard Luck* experience incomplete families, as one or several members of the family are missing. However, *Moonlight Shadow* does not provide any information about the family background of the female protagonist, so it cannot be claimed that the female protagonist does not have a complete family. All of the female protagonists in the five novels are faced with the death of a beloved person, but they manage to change their attitude towards life and gain new hope from forming and nurturing relationships with other individuals outside their family.

Department: Eastern Languages Student’s Signature

Field of Study: Japanese Advisor’s Signature

Academic Year: 2012

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ไม่อาจสำเร็จลุล่วงได้ หากปราศจากความช่วยเหลืออนุเคราะห์ของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร. เตือนเต็ม กฤษดาชานนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ที่คอยให้คำปรึกษา คำชี้แนะในการเขียนวิทยานิพนธ์และตลอดเวลาอันมีค่าตรวจแก้ไขคำแปลและขัดเกลาสำนวน ภาษาไทยในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ด้วยความเอาใจใส่เสมอมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์มา ณ ที่นี้ อีกทั้งขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ดร. สิริมนพร สุริยะวงษ์ไพศาลและ รองศาสตราจารย์มณฑา พิมพาทองที่กรุณาใช้เวลาให้คำแนะนำแก่ผู้วิจัยในการเขียนวิทยานิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ดร. อีวะอชิ ชิเกะอิ แห่งมหาวิทยาลัยโอซาก้า ที่ช่วย แนะนำหัวข้อวิทยานิพนธ์ให้แก่ผู้วิจัย เมื่อครั้งที่อาจารย์เป็นอาจารย์สอนนิสิตปริญญาโทที่จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย ในปีพ.ศ. 2552 และกรุณาให้ยืมตำราและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ตลอดจนให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ในการเขียนวิทยานิพนธ์ และกราบขอบพระคุณอาจารย์ น้ำทิพย์ เมธเศรษฐ์ที่ให้ความกรุณาให้ยืมตำราหนังสือที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณมูลนิธิญี่ปุ่นที่อนุเคราะห์ทุนให้ผู้วิจัยได้ไปเก็บข้อมูลเกี่ยวกับงานวิจัย ที่ประเทศญี่ปุ่น

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะ อักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ด้านภาษาและวรรณคดีญี่ปุ่น แก่ผู้วิจัย ผู้วิจัยรู้สึกทราบบ้างในพระคุณของคณาจารย์เป็นอย่างมาก

ขอขอบพระคุณครอบครัวเหมวรงค์กุลที่เป็นแรงกระตุ้นให้ผู้วิจัยตั้งใจเรียนและคอยเป็น กำลังใจให้ผู้วิจัยในการทำวิทยานิพนธ์เสมอมา

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณคุณฉนวนันท์ สุกทน เพื่อนร่วมรุ่นที่คอยช่วยเหลือในการเรียนและ ขอขอบคุณพี่น้องๆทุกคนที่ร่วมศึกษาในสาขาภาษาญี่ปุ่นแห่งนี้

สารบัญ

หน้า	
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่	
1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	5
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	5
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	5
1.5 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	6
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
1.7 ข้อตกลงเบื้องต้น.....	6
1.8 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
บทที่	
2 ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายเรื่อง <i>คิทเซ่น</i>	17
2.1 เนื้อเรื่องย่อ	17
2.2 แนะนำตัวละครสำคัญในเรื่อง	18
2.2.1 มิกะเงะ.....	18
2.2.2 ยูอิชิ.....	18
2.3 เอะริโกะ.....	19
2.4 โซตะโร	19
2.3 บทวิเคราะห์ตัวละครเอกหญิง : มิกะเงะ.....	19
2.3.1 พื้นฐานครอบครัว.....	19
2.3. 2 ความโดดเดี่ยวของมิกะเงะ.....	20
2.3. 3 การโหยหาครอบครัวของมิกะเงะ	26

	หน้า
2.3. 4 ความวิตกกังวลต่อชีวิตที่เหลืออยู่ตัวคนเดียวของมิกะเงะ.....	34
2.3.5 ทรศนะเกี่ยวกับชีวิต.....	36
2.3. 6 ทรศนะเกี่ยวกับความตาย.....	41
2.4 บทสรุป.....	44
บทที่	
3 ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายเรื่อง <i>มังงะทซ์</i>	45
3.1 เนื้อเรื่องย่อ.....	45
3. 2 แนะนำตัวละครสำคัญในเรื่อง.....	46
3. 2.1 มิกะเงะ.....	46
3. 2.2 ยูอิชิ.....	46
3. 3 บทวิเคราะห์ตัวละครเอกหญิง: มิกะเงะ.....	46
3.3.1 พื้นฐานครอบครัว.....	46
3.3.2 ความปรารถนาที่อยากจะหลีกเลี่ยงจากความสิ้นหวังของมิกะเงะ.....	47
3.3. 3 ความพยายามช่วยเหลือยูอิชิให้ก้าวผ่านความทุกข์จากการตายของเอะริโกะ.....	54
3.3. 4 ทรศนะเกี่ยวกับชีวิตและความตาย.....	59
3.4 บทสรุป.....	66
บทที่	
4 ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายเรื่อง <i>มุนไลท์ซาโดว์</i>	67
4.1 เนื้อเรื่องย่อ.....	68
4.2 แนะนำตัวละครสำคัญในเรื่อง.....	69
4.2.1 ชะทซ์ชิกิ.....	69
4. 2.2 อูระระ.....	69
4. 2.3 ฮิโตะมิ.....	69
4. 2.4 ฮิระงิ.....	70
4. 2.5 ยูมิโกะ.....	70
4.3 บทวิเคราะห์ตัวละครเอกหญิง : ชะทซ์ชิกิ.....	70
4.3.1 พื้นฐานครอบครัว.....	70

	หน้า
4.3. 2 การจมปลักอยู่กับความเศร้าจากการตายของฮีโตะมิ	71
4.3. 3 ทรศนะเกี่ยวกับชีวิตและความตาย	74
4.4 บทสรุป	83
บทที่	
5 ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายเรื่องเอ็นพี	84
5.1 เนื้อเรื่องย่อ	85
5. 2 แนะนำตัวละครสำคัญในเรื่อง	86
5.2.1 คะโน คะสะมิ	86
5.2.2 ชูอิ	86
5.2.3 โอะทังชูอิโกะ	86
5.2.4 ทะกะซะซะ ซะระโอะ	87
5.3 บทวิเคราะห์ตัวละครเอกหญิง : คะสะมิ	87
5.3.1 พื้นฐานครอบครัว	87
5.3.2 ความพยายามหลุดพ้นจากความเศร้าและความโดดเดี่ยวของกะสะมิ	88
5.3.3 ความต้องการอยากรู้ความจริงเกี่ยวกับการสาปแช่งในนวนิยายเรื่องเอ็นพี ของกะสะมิ	89
5.3.4 ทรศนะเกี่ยวกับชีวิตและความตาย	93
5.4 บทสรุป	95
บทที่	
6 ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายเรื่องฮาร์ดลัก	97
6.1 เนื้อเรื่องย่อ	97
6. 2 แนะนำตัวละครสำคัญในเรื่อง	98
6. 2.1 โคะโตะบุกิ	98
6. 2.2 คูนี	70
6. 2.3 ซะกะอิ	99

หน้า	
6.2.4 กลุ่มันของพีสาว	99
6.3 บทวิเคราะห์ตัวละครเอกหญิง : โคะ โตะบุกิ	99
6.3.1 พื้นฐานครอบครัว	99
6.3.2 ความท้อแท้สิ้นหวังในชีวิต	100
6.3.3 การยึดติดชีวิตของตนเองไว้กับพีสาว	102
6.3.4 ทรศนะเกี่ยวกับชีวิต	106
6.3.6 ทรศนะเกี่ยวกับความตาย	109
6.4 บทสรุป	111
บทที่	
7 บทสรุป	112
รายการอ้างอิง	116
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	119

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โยะมิโมะโตะ บะนะนะนะ (Yoshimoto Banana: 吉本ばなな) เป็นนักเขียนร่วมสมัยของญี่ปุ่น มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักแก่ผู้อ่านทั่วโลกมาเป็นเวลากว่าทศวรรษ มีชื่อจริงว่า โยะมิโมะโตะ มะโสะโกะ (Yoshimoto mahoko: 吉本真秀子) เกิดเมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม ค.ศ 1964 ที่โตเกียว ศึกษารัฐศาสตร์ จบการศึกษาที่มหาวิทยาลัยนิฮอน คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาจิตรกรรม บิดาเป็นนักวิจารณ์ชื่อดังของญี่ปุ่นนามว่า โยะมิโมะโตะ ทะกะอะกิ (Yoshimoto Takaaki: 吉本隆明) มีพี่สาว 1 คน ชื่อฮะรุโนะ โยโกะ (Haruno Yoko: ハルノヨウ子) เป็นนักเขียนการ์ตูนชื่อดังของญี่ปุ่น ปัจจุบัน โยะมิโมะโตะ บะนะนะนะ อายุ 49 ปี มีชีวิตอยู่อย่างสงบสันโดษ โดยอาศัยอยู่กับสามี ฮิโระโยะชิ ทะสะตะ (Hiroyoshi Tahata: 田畑浩良) และลูกชายวัย 10 ขวบ

โยะมิโมะโตะ บะนะนะนะเริ่มสนใจงานเขียนตั้งแต่อายุ 5 ขวบ จากการได้เห็นพี่สาววาดภาพได้สวยงาม จึงเกิดแรงบันดาลใจที่จะหาความสามารถพิเศษให้กับตัวเอง โดยเธอเริ่มเขียนนวนิยายครั้งแรกเมื่อศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่สาม ต่อมาเมื่อ โยะมิโมะโตะ บะนะนะนะได้เข้าศึกษาที่มหาวิทยาลัยนิฮอน คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาจิตรกรรม ในระหว่างที่ศึกษานั้น โยะมิโมะโตะ บะนะนะนะ ได้ใช้นามปากกาว่า “吉本ばなな” เขียนด้วยอักษรฮิระงานะ แทนชื่อจริงของตนเอง เนื่องจากชื่นชอบดอกกล้วย (หัวปลี) และคิดว่าเป็นคำที่ฟังดูน่ารัก มีความหมายที่สื่อถึงลักษณะของชายและหญิงรวมกันอยู่¹ และก่อนจะจบการศึกษา โยะมิโมะโตะ บะนะนะนะได้เขียนนวนิยายเรื่อง *มูนไลท์ชาโดว์* (Moonlight Shadow: ムーンライト・シャドウ) เพื่อเป็นสารนิพนธ์ ซึ่งนวนิยายเรื่องนี้ได้รับรางวัลจากคณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์ ในปี 1986 ด้วย

โยะมิโมะโตะ บะนะนะนะได้เข้าสู่วงการนักเขียนอย่างแท้จริง เมื่อครั้งผลงานนวนิยายเรื่องแรก คือ เรื่อง *คิทเชน* (Kitchen: キッチン) ได้รับรางวัลทางด้านวรรณกรรม ได้แก่ รางวัลนักเขียนหน้าใหม่จากรางวัลคะอิเอ็น ครั้งที่ 6 「海燕新人文学賞」 ในปี 1987 รางวัลสุมิเคียวกะ ครั้งที่ 16

¹ Encyclopaedia Britannica, Inc., Banana Yoshimoto [online], 2012 April 20. Available from :

<http://global.britannica.com/EBchecked/topic/760031/Banana-Yoshimoto>

「泉鏡花文学賞」ในปี 1988 และรางวัลศิลปินยอดเยี่ยมรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการของญี่ปุ่น
 「芸術選奨文部大臣新人賞」ครั้งที่ 39 ในปี 1988 จากนวนิยายเรื่อง *คิทเซ่น* และเรื่อง *อุตะกะตะ*
 / *ซันกุซุอะริ* 「うたかた／サンクチュアリ」 กล่าวได้ว่า นวนิยายเรื่อง *คิทเซ่น* นี้เป็นผลงาน
 เปิดตัวของ โยะชิโมะ โตะะ บะนะนะ ในฐานะนักเขียนมืออาชีพก็ว่าได้ เพราะนอกจากจะได้รับรางวัล
 แล้ว ยังได้รับการแปลจำหน่ายมากกว่า สามสิบภาษาทั่วโลก อีกทั้งยังได้ถูกนำไปสร้างเป็น
 ภาพยนตร์ถึงสองครั้ง ซึ่งความสำเร็จจากนวนิยายเรื่อง *คิทเซ่น* นี้ ทำให้ โยะชิโมะ โตะะ บะนะนะ
 กลายเป็นนักเขียนชื่อดังที่เป็นที่รู้จักของผู้อ่านทั้งในญี่ปุ่นและต่างประเทศ หลังจาก นั้น
 โยะชิโมะ โตะะ บะนะนะ ได้เขียนนวนิยาย ออกมาอีกหลายเล่ม ซึ่งก็ได้รับความนิยมจากผู้อ่านและ
 ได้รับรางวัลจากทั้งในญี่ปุ่นและต่างประเทศอย่างมากมายเช่นกัน ได้แก่ รางวัลยะมะโมะ โตะะ
 ฌูโกะโร ครั้งที่ 2 「山本周五郎賞」 ในปี 1989 จากเรื่อง *ทซุงุมิ* (TUGUMI) รางวัลมูระซะกิ มิทสึ
 ครั้งที่ 5 「紫式部文学賞」 ในปี 1995 จากเรื่อง *อะมูริตะ* 「アマリタ」 รางวัลของประเทศอิตาลี
 ได้แก่ รางวัลสแกนโน (Literary Prize Scanno) ในปี 1993 รางวัลเฟนดิสซิม (Fendissime) ในปี
 1996 รางวัลมาสเชอรา ดาเงินโตะ (Literary Prize Maschera d' argento) ในปี 1999 และ
 รางวัลบุนกามูระ โด มะ โง ครั้งที่ 10 (Bunkamura Deux Magots) จากเรื่อง *ฟูริน โตะะ* นันเบ 「不倫
 と南米」 ในปี 2000 ²

ในช่วงที่เริ่มเขียนนวนิยาย โยะชิโมะ โตะะ บะนะนะ ได้กล่าวไว้ว่า แรงบันดาลใจในการ
 เขียนนวนิยายส่วนใหญ่มาจากหนังสือการ์ตูน ภาพยนตร์และเพลง เนื่องจากเป็นสื่อ ข้อมูลข่าวสาร
 ที่แสดงออกซึ่งความคิด ความรู้สึกออกมาได้โดยตรง และเมื่อคิดว่าจะเขียนนวนิยายเกี่ยวกับเรื่องใด
 โยะชิโมะ โตะะ บะนะนะ ก็จะกำหนดชื่อเรื่องก่อนแล้วจึงเริ่มเขียนเนื้อเรื่องตามลำดับ³

ผลงานเขียนของ โยะชิโมะ โตะะ บะนะนะ มักมีเนื้อหาเกี่ยวกับปัญหาชีวิตของผู้คนในสังคม
 สมัยใหม่ ตัวละครมักเป็นคนที่ดำเนินอยู่ในสภาพแวดล้อมปกติที่ไม่ห่างไกลจากชีวิตของผู้อ่าน
 ปัญหาของพวกเขาเป็นเรื่องเกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ความสัมพันธ์
 ระหว่างคนรักและความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และโลก และตัวละครเหล่านั้นมักพยายามไคร้ครวญ
 ไตร่ตรองเกี่ยวกับความรักและความสัมพันธ์ระหว่างกันด้วยความจริงใจลึกซึ้ง ซึ่งอารมณ์ความรู้สึก
 ตลอดจนความคิดของตัวละครที่ โยะชิโมะ โตะะ บะนะนะ ถ่ายทอดออกมาผ่านตัวละครเหล่านั้นก็ได้
 สะกิดใจให้ผู้อ่านถูกคิดและนำมาคิดทบทวน ไตร่ตรองกับชีวิตของตนเองไปด้วย

² BANANA YOSHIMOTO OFFICIAL SITE. BANANA YOSHIMOTO Profile [Online], 2012 July 19. Available
 from : http://www.yoshimotobanana.com/profile_e/

³ Masashi Matsuy, Iku Kour, 本日の、吉本ばなな。Banana yoshimoto at work, 2001 (Tokyo: SHINCHO-SHA
 Co.,LTD., 2001), p. 18 .

กล่าวได้ว่าลักษณะเด่นของงานเขียนของ โยะมิโมะ โตะ บะนะนะนะ เป็นงานเขียนที่เน้นหนักไปในประเด็นของความสัมพันธ์ทางจิตใจ เป็นความสัมพันธ์ทางจิตใจระหว่างมนุษย์ในรูปแบบต่างๆและมีการบรรยายความรู้สึก ความเจ็บปวดภายในใจของตัวละครออกมาอย่างละเอียดละไมจนทำให้ผู้อ่านได้รับรู้ถึงความรู้สึกที่เป็นทุกข์ เสรีาเสียใจของตัวละคร ได้อย่างถ่องแท้⁴

อนึ่ง โยะมิโมะ โตะ บะนะนะนะได้เคยกล่าวไว้ในบทสัมภาษณ์ในเว็บไซต์ของตนเองว่า ความตายเป็นแนวคิดหลักที่เธอนำมาเขียนในนวนิยาย ด้วยเหตุผลที่เธอรู้สึกว่าความตายเป็นสิ่งที่ใช้ค้นหาความหมายของชีวิต⁵ อีกทั้ง โยะมิโมะ โตะ บะนะนะนะ ยังได้กล่าวไว้อีกว่า หากได้พิจารณาสืบสวน ตรวจสอบเหตุผลอะไรบางอย่างลึกซึ้งแล้ว ท้ายที่สุดก็คงจะเป็นเรื่องความตายหรือการมีชีวิตอยู่ (死ぬ・生きる) เนื่องจากความตายและการมีชีวิตอยู่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เป็นเหมือนสัจนิยม ที่เราไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้และวิธีการรับมือก็ขึ้นอยู่กับแต่ละคน สำหรับฉันนั้น แน่แน่นอนว่าจะมีวิธีรับมือได้ นอกจากนี้ ฉันก็สนใจที่จะเขียนเกี่ยวกับกระบวนการเยียวยาจิตใจจากความตายด้วย⁶ จากข้อความดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า โยะมิโมะ โตะ บะนะนะนะเข้าใจความตายว่าเป็นเรื่องธรรมดาของชีวิตที่มนุษย์ทุกคนต้องเจอ และแม้ว่าความตายจะทำให้รู้สึกเศร้า หม่นหมองในชีวิต แต่ความตายก็เป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์ได้ตระหนักถึงคุณค่าของชีวิตได้เช่นกัน ดังนั้น ในนวนิยายที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความตายของ โยะมิโมะ โตะ บะนะนะนะ จึงมีเรื่องราวเกี่ยวกับการให้กำลังใจและความหวังแฝงอยู่ด้วย

ในนวนิยายที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความตายนี้ โยะมิโมะ โตะ บะนะนะนะ มักนำเสนอเรื่องราวเหล่านั้นผ่านตัวละคร เอกที่เป็นผู้ หญิงเป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือ โยะมิโมะ โตะ บะนะนะนะสร้างตัวละครเอกหญิง ให้ทำหน้าที่เป็นผู้เล่าเรื่อง ดังนั้นเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นจึงถูกถ่ายทอดผ่านสายตาของตัวละคร เอก หญิงทั้งสิ้น ซึ่งลักษณะของตัวละครเอกหญิงที่มักปรากฏให้เห็น จะมีลำดับ

⁴ โยะมิโมะ โตะ บะนะนะนะ: หญิงสาวผู้หวาดกลัวความตาย, (กรุงเทพมหานคร: หจก.ภาพพิมพ์, 2550), หน้า 9 -11.

⁵ BANANA YOSHIMOTO OFFICIAL SITE. [BANANA YOSHIMOTO Profile](http://www.yoshimotobanana.com/profile_e/) [Online]. 2001. Available from : http://www.yoshimotobanana.com/profile_e/ [2012,July 19]

⁶ Masashi Matsuy, Iku Kour, [本日の、吉本ばなな。Banana yoshimoto at work 2001](#), (Tokyo: SHINCHO-SHA Co.,LTD., 2001), pp. 163-164.

ขั้นตอนการดำเนินเรื่องที่เริ่มจากบุคคลอันเป็นที่รักของตัวละครเอกหญิงเสียชีวิตจากไป แล้วทำให้ตัวละครเอกหญิงโศกเศร้า ทุกข์ทรมานจนไม่สามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้ตามปกติ อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากตัวละครเอกหญิงได้รับการเยียวยาจิตใจที่เจ็บปวดและ ได้รับคำชี้แนะเกี่ยวกับชีวิตจากตัวละครอื่นที่เข้ามาสร้างความสัมพันธ์ด้วย ไม่ว่าจะเข้ามาในฐานะเพื่อน พี่น้อง หรือคนรัก ท้ายที่สุดตัวละครเอกหญิงก็จะสามารถปรับเปลี่ยนทรศนะเกี่ยวกับชีวิตและความตายจนพลิกฟื้นชีวิตจากที่ท้อแท้ สิ้นหวังให้กลับมามีความหวังได้ จากลักษณะงานเขียนในนวนิยายเกี่ยวกับความตายเช่นนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า จุดมุ่งหมายของ โยะมิโมะโตะ บะนะนะที่ต้องการสื่อให้ผู้อ่านได้ตระหนักผ่านนวนิยายที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความตาย คือ การ ช่วยเยียวยาจิตใจและชี้แนะทางออกแก่คนที่กำลังมีความทุกข์ รู้สึกท้อแท้สิ้นหวังให้กลับมามีความหวังและลุกขึ้นยืนหยัดมีชีวิตได้ใหม่

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเลือกนวนิยายที่จะนำมาศึกษาวิเคราะห์ ทั้งหมด 5 เรื่องจากหนังสือ 『吉本ばなな 自選選集 3 「デス」』 ตีพิมพ์ใน ปีค.ศ. 20 01 ได้แก่ นวนิยายเรื่อง *คิทเซ่น มังเงะทซุ มุนไคทซาคิว เอ็นพี และฮาร์ดลัก* เนื่องจากนวนิยายทั้ง 5 เรื่องนี้มีจุดร่วมเหมือนกัน ได้แก่ จุดร่วมแรก คือ นวนิยายทั้ง 5 เรื่องต่างมีแก่นเรื่องว่าด้วยเรื่องชีวิตและความตายในรูปแบบเดียวกัน กล่าวคือ มีเหตุการณ์การเสียชีวิตอย่างกะทันหันของบุคคลผู้เป็นที่รัก ซึ่งอาจเป็นคนรักหรือคนในครอบครัวของตัวละครเอกหญิง ซึ่งการตายของบุคคลผู้เป็นที่รักได้ส่งผลกระทบต่อตัวละครเอกหญิงในเรื่องความรู้สึกนึกคิดและการดำเนินชีวิตของตัวละครเอกหญิง โดยที่ทำให้ตัวละครเอกหญิงไม่สามารถกลับมาดำเนินชีวิตได้ตามปกติ จุดร่วมสุดท้าย คือ ความรู้สึกของตัวละครเอกหญิง ที่ภายหลัง พบกับเหตุการณ์ที่บุคคลผู้เป็นที่รักเสียชีวิตจากไปแล้ว เกิดความรู้สึกทุกข์ทรมาน เศร้าเสียใจ แต่ท้ายที่สุดก็จะมีตัวละครอื่นมาดึงตัวละครเอกหญิงให้ลุกขึ้นต่อสู้เอาชนะกับความทุกข์ทรมานนั้นจนสามารถยืนหยัดที่จะมีชีวิตขึ้นมาใหม่ได้อีกครั้ง

งานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะ ศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครเอกหญิงในนวนิยายที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความตายของ โยะมิโมะโตะ บะนะนะ ภายหลังจากได้พบกับความตายของบุคคลอันเป็นที่รักว่ามีลักษณะการดำเนินชีวิต รวมถึงมีทรศนะเกี่ยวกับชีวิตและความตายอย่างไร งานวิจัยฉบับนี้แตกต่างจากงานวิจัยก่อนหน้าที่ส่วนใหญ่ศึกษาเกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครเอกหญิงที่ปรากฏในเรื่องเป็นหลัก ซึ่งไม่ได้ศึกษาถึงลักษณะชีวิตและทรศนะเกี่ยวกับชีวิตและความ

ตายของตัวละครเอกหญิงว่าเป็นอย่างไร ทั้งนี้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมาย เพื่อเข้าใจถึง ทัศนคติเกี่ยวกับชีวิตและความตายของโยะมิโมะโตะ บะนะนะที่ต้องการจะสื่อ ให้ผู้อ่านได้รับ ทราบ อันจะนำไปสู่ความเข้าใจในวรรณกรรมและเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจศึกษาวรรณกรรม ของโยะมิโมะโตะ บะนะนะต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

ศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครเอกหญิงในนวนิยายของโยะมิโมะโตะ บะนะนะที่มี แก่นเรื่องเกี่ยวกับความตาย

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1. ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายของโยะมิโมะโตะ บะนะนะที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความตาย มีพื้นฐานครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์
2. ตัวละครเอกหญิงไม่สามารถยอมรับการเปลี่ยนแปลงในชีวิตที่เกิดจากความตายของ บุคคลใกล้ชิด จนเกิดความรู้สึกโดดเดี่ยวสิ้นหวัง แต่ในท้ายที่สุดก็สามารถปรับเปลี่ยนทัศนคติใน การมีชีวิตอยู่และมีความหวังจากการสร้างสัมพันธ์กับตัวละครอื่นที่ไม่ใช่บุคคลในครอบครัว

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1. ศึกษาวิเคราะห์นวนิยายที่เกี่ยวกับความตายของโยะมิโมะโตะ บะนะนะ จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ นวนิยายเรื่อง *กิทเซ่น มังเงะทซุ มุนไลทซาคิว* *เอ็นพี* และ *ฮาร์ดลัก* จาก หนังสือ 『吉本ばなな自選選集3「デス」』 สำนักพิมพ์ฉิน โฉณะ ปีค.ศ. 2001
2. ศึกษาชีวประวัติและภูมิหลังของโยะมิโมะโตะ บะนะนะ

3. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.5 วิธีดำเนินงานวิจัย

1. ศึกษาตัวบทที่เลือกมาทั้ง 5 เรื่อง
2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมถึงประวัติกฎมิหลังของ โยะมิโมะ โตะะ บะนะนะ
3. รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล
4. สรุปผลการวิจัย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เข้าใจวรรณคดีเกี่ยวกับชีวิตและความตายของ โยะมิโมะ โตะะ บะนะนะ
2. เป็นแนวทางศึกษาผลงานอื่นๆของ โยะมิโมะ โตะะ บะนะนะ

1.7 ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ภาษาญี่ปุ่นที่อยู่ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะเขียนเป็นภาษาไทยโดยใช้ระบบถอดอักษรภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย จากนั้นจะตามด้วยอักษรภาษาญี่ปุ่นที่เขียนด้วยอักษรโรมัน(อักษรโรมะจิ) ในเครื่องหมายวงเล็บ () แล้วตามด้วยเครื่องหมายหัพภาคคู่ : และอักษรภาษาญี่ปุ่น ซึ่งทั้งอักษรโรมะจิและภาษาญี่ปุ่นจะอยู่ในวงเล็บเดียวกัน เช่น นวนิยายเรื่อง *คิทเช่น* (Kitchen : キッチン) ทั้งนี้ในวงเล็บจะมีเสียงอ่านคำหรือข้อความภาษาญี่ปุ่น ด้วยตัวอักษรฟูริงะนะ (furigana : 振り仮名) ข้างบนคำหรือข้อความภาษาญี่ปุ่นเฉพาะครั้งแรกที่คำนั้นๆปรากฏในบทเท่านั้น แต่เมื่อปรากฏคำเดิมในบทถัดไปจะให้เสียงอ่านที่คำนั้นๆปรากฏเป็นครั้งแรกอีกครั้ง

2. คำหรือข้อความที่อยู่ในเครื่องหมายวงเล็บ () คือรายละเอียดที่ต้องการอธิบายเพิ่มเติม

b บ

m ม

f ฟ

w ว

t เมื่อเกิดต้นคำ

ท

เมื่อเกิดที่อื่นๆ ต

*ts ทัช

ch ช

d ด

n น

n (ที่เป็นพยัญชนะก่อนพยางค์ทำหน้าที่คล้ายตัวสะกด)

เมื่อเกิดหน้า p, b, m ม

เมื่อเกิดหน้า k, g, w ง

n เมื่อเกิดที่อื่นๆ น

n' (ทำหน้าที่เป็นตัวสะกดและตามด้วยสระ) น

s ซ

*sh ฌ

*z ฌ

j จ

r ร์

y ย

k เมื่อเกิดต้นคำ ก

เมื่อเกิดที่อื่นๆ ก

g เมื่อเกิดต้นคำ ก

เมื่อเกิดที่อื่นๆ ง

h ฮ

ขอนำบางส่วนของคำที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้มาเป็นตัวอย่างเป็นตัวอย่างประกอบ ดังนี้

อักษรไทย

อักษร โรมะจิ

กะทู้ซุคน

Katsudon

อิเซะฮะระ

Isehara

ทะนะปะตะ

Tanabata

สำหรับคำบางคำที่ใช้กันอย่างแพร่หลายแล้ว เช่น โตเกียว ผู้วิจัยจะใช้ตามความนิยม โดยไม่นำระบบถอดอักษรดังกล่าวมาใช้

4. การเขียนชื่อตัวละครและชื่อนักวิชาการชาวญี่ปุ่นจะใช้วิธีเขียนตามธรรมเนียมญี่ปุ่น คือเขียนนามสกุลขึ้นก่อนแล้วตามด้วยชื่อ

5. ชื่อนวนิยายจะใช้ชื่อตามชื่อนวนิยายที่แปล เช่น เรื่องคิทเชน (Kitchen: キッチン) เรื่องมูนไลท์ชาโดว์ (Moonlight Shadow: ムーンライト・シャドウ) เรื่องฮาร์ดลัค (Hard Luck: ハードラック) เป็นต้น

1.8 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยาย 5 เรื่องที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความตาย ได้แก่ นวนิยายเรื่อง *คิทเซ่น มังเงะทัซุ มุนไลทซาโคว์ เอ็นพี และฮาร์ดลัค* พบว่างานวิจัยส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับนวนิยายเรื่อง *คิทเซ่น* มากที่สุด ผู้วิจัยเห็นว่า เนื่องจากเป็นนวนิยายเรื่องแรกของโยะมิโมะ โตะะ บะนะนะที่ประสบความสำเร็จจนได้รับความนิยมจากผู้อ่านเป็นอย่างมาก จึงมีงานวิจัยเกี่ยวกับนวนิยายเรื่องนี้ออกมาเป็นจำนวนมาก ซึ่งงานวิจัยเกี่ยวกับนวนิยายเรื่อง *คิทเซ่น* ส่วนใหญ่ศึกษาในประเด็นเกี่ยวกับห้องครัว ครอบครัวยุคใหม่ รวมถึงการวิเคราะห์ความรู้สึกและทัศนคติของมิกะเงะ ตัวละครเอกหญิงที่พบกับความตาย เป็นต้น ส่วนงานวิจัยที่ศึกษานวนิยายเรื่อง *มังเงะทัซุ* เกี่ยวข้องในประเด็นการแปลงเพศของเอริ โกะะ พ่อของยูอิชิ จากผู้ชายเป็นผู้หญิงภายหลังแม่แท้ๆของยูอิชิเสียชีวิตไปและการฮึดสู้ให้มีชีวิตอยู่ต่อไปของมิกะเงะและยูอิชิผ่านอาหาร (กะทัซุคน) เป็นต้น นวนิยายเรื่อง *มุนไลทซาโคว์* ศึกษาในประเด็นความรู้สึกและทัศนคติของชะทัซุกิ ตัวละครเอกหญิงภายหลังสูญเสียคนรักไป การเยียวยาจิตใจของชะทัซุกิ ตัวละครเอกหญิง เป็นต้น นวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* มีประเด็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของตัวละครภายในเรื่อง และ *ฮาร์ดลัค* กล่าวถึงประเด็นความแฟนตาซีของนวนิยายที่ตัวละครสามารถเห็นร่างคนรักที่ตายจากไปได้ในวันทะนะบะตะ

จากที่กล่าวมาข้างต้น เห็นได้ว่า งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับนวนิยายเรื่อง *คิทเซ่น มังเงะทัซุ มุนไลทซาโคว์ เอ็นพี และฮาร์ดลัค* มีการศึกษาและวิจัยในประเด็นที่แตกต่างกันและมีจำนวนมากน้อยต่างกัน ไป ซึ่งเอกสารและงานวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยได้นำมาอ้างอิงประกอบการวิเคราะห์ในฉบับแต่ละบทแล้ว แต่การปริทัศน์วรรณกรรมจาก เอกสารและงานวิจัย ที่กล่าวถึงลักษณะงานเขียนของโยะมิโมะ โตะะ บะนะนะนั้น ผู้วิจัยจะกล่าวถึงในส่วนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนี้ เพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นภูมิหลังงานวิจัยและเห็นจุดร่วมของนวนิยายทั้ง 5 เรื่องนี้ได้อย่างละเอียด

เอกสารและงานวิจัยที่สามารถนำมาประกอบการวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้ได้แก่

งานวิจัยของ ฟุรุสะมิ โนะบุ โยะมิ (Furuhashi Nobuyoshi: ふるはしのぶよし 古橋信孝) ได้วิเคราะห์ลักษณะการเขียนนวนิยายของโยะมิโมะ โตะะ บะนะนะไว้ว่า โยะมิโมะ โตะะ บะนะนะไม่ค่อยพิถีพิถันในการเขียนบรรยายความเป็นมาของตัวละคร เพราะงู่ก็เขียนตัวละครเอกที่มีความรู้สึกทุกข์ใจออกมา

แม้ว่าจะเขียนถึงสาเหตุการตายของบุคคลอันเป็นที่รักของตัวละครเอกออกมาตรงๆ แต่ทำไมการตายของบุคคลอันเป็นที่รักของตัวละครเอกนั้นถึงส่งผลกระทบต่อจิตใจของตัวละครเอกได้อย่างมากมายขนาดนั้น โยะมิโมะโตะ บะนะนะก็ไม่ได้เขียนบรรยายถึงสาเหตุที่ตัวละครเอกทุกข์ใจ รู้สึกสิ้นหวังในชีวิตออกมาอย่างละเอียดพอที่จะทำให้ผู้อ่านหรือใครเข้าใจได้ แต่สิ่งที่ดึงดูดผู้อ่านต้องงานเขียนของ โยะมิโมะโตะ บะนะนะนั้น คงเป็นเพราะงานเขียนของเธอทำให้ผู้อ่านรู้สึกยึดติดกับความรู้สึกของตัวละครเอกและหววนรำลึกถึงความหลังที่หอมหวานนั้น กล่าวได้ว่า งานเขียนของ โยะมิโมะโตะ บะนะนะเป็นงานเขียนที่มีลักษณะให้คุณค่าแก่อารมณ์ความรู้สึกมากกว่าสิ่งอื่นใด⁷

มะทซุโมะโตะ ทะกะยุกิ (Matsumoto Takayuki : 松本孝幸) กล่าวเกี่ยวกับงานเขียนของ โยะมิโมะโตะ บะนะนะในเรื่อง ชีวิตและความตาย 「生と死」ว่า นวนิยายของ โยะมิโมะโตะ บะนะนะ จะเริ่มเรื่องด้วยการตายของบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับตัวละครเอก ซึ่งตัวละครเอกจะรู้สึกเศร้าเสียใจที่ถูกตัดขาดความสัมพันธ์กับบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดอย่างกะทันหัน จากนั้นตัวละครเอกก็จะมีชีวิตอยู่กับความตาย มีสภาพชีวิตต้องลอยอยู่กับ “การหลับ” “ความฝัน” หรือ “การฝันกลางวัน” ซึ่งในตอนนี้ โยะมิโมะโตะ บะนะนะจะเขียนให้ “การหลับ” และ “ความฝัน” เป็นเหมือนแรงกระตุ้นต่อการมีชีวิตอยู่ ซึ่งก็ทำให้ตัวละครเอกมีพลังในการดำเนินชีวิตและสามารถเผชิญหน้าต่อสภาวะเลวร้ายในชีวิตได้ ซึ่งนี่ถือเป็นลำดับขั้นตอนในการเขียนงานของ โยะมิโมะโตะ บะนะนะ⁸

ยะมะดะ โยะมิโร (Yamada Yoshirou: 山田吉郎) ได้กล่าวถึงนวนิยายเรื่อง *กิทเซ่น* ว่า จุดเด่นในนวนิยายเรื่องกิทเซ่นนี้ คือ การตอบสนองของตัวละคร มิเกะเงะที่เผชิญหน้ากับความตาย แล้วสามารถเปลี่ยนจิตใจให้เข้มแข็งจนลุกขึ้นยืนหยัดได้อีกครั้ง ซึ่งกล่าวได้ว่า การที่มิเกะเงะลุกขึ้นยืนหยัดได้อีกครั้งนั้น เป็นเพราะมิเกะเงะเชื่อพลังในตนเองว่าสามารถมีพลังในการดำเนินชีวิตได้ ส่วนเรื่อง *มึงเงะทซุ* ยะมะดะ โยะมิโร ได้กล่าวถึงว่า เรื่องนี้แสดงถึงความโดดเด่นของมนุษย์อย่างชัดเจน แต่อย่างไรนั้นในเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องราวความรักระหว่างมิเกะเงะกับยูอิชิด้วย นอกจากนี้ ใน

⁷ 古橋信孝, 『吉本ばななと俵万智』(東京: 筑摩書房, 1990年), pp. 42-43.

⁸ 松本孝幸, 『吉本ばなな論「フツー」という無意識』(東京: JICC(ジック)出版局, 1991年), pp.190-191.

เรื่อง *มุนไลท์ซาโดว์* ยะมะคะ โยะมิโระ ยังได้วิเคราะห์ว่า เรื่องนี้มีแก่นเรื่องที่เหมือนกันกับเรื่อง *คิทเซ่น* คือ เป็นเรื่องราวการตายของบุคคลผู้เป็นที่รักของตัวละครเหมือนกัน อีกทั้งในส่วนลักษณะนิสัยของตัวละครก็มีความคล้ายคลึงกัน โดยที่ฮิระะ จิมิมีพฤติกรรมที่ไม่สนใจต่อสังคมรอบข้าง เช่นเดียวกับเอริโกะในเรื่อง *คิทเซ่น* กล่าวคือ ทั้งฮิระะจิมิและเอริโกะต่างมีพฤติกรรมที่สับเปลี่ยนทางเพศ โดยฮิระะ จิมิการสับเปลี่ยนทางเพศด้วยการสวมชุดนักเรียนของแฟนสาวไปโรงเรียน ส่วนเอริโกะมีการสับเปลี่ยนทางเพศด้วยการผ่าตัดแปลงเพศเป็นผู้หญิง⁹

กิมะตะ ซะโตะฉิมิ (Kimata Satoshi: 木股知史) ให้ทรรศนะเกี่ยวกับงานเขียนของ โยะมิโระ โมะโตะ บะนะนะนะว่า เป็นลักษณะงานเขียนที่รวมเอาความสัมพันธ์ของความจริงกับจิตใจเอาไว้ด้วยกันอย่างลึกซึ้ง สิ่งหนึ่งที่ถือเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของงานเขียนของ โยะมิโระ โมะโตะ บะนะนะนะ คือ การเล่าเรื่องราวที่เกี่ยวกับการตายอย่างกะทันหันของคนรักหรือคนในครอบครัวของตัวละครเอกและบอกเล่าถึงตัวละครเอกว่ามีวิธีรับมือต่อการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักอย่างไร และสุดท้ายตัวละครเอกสามารถยอมรับการถูกตัดขาดความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับบุคคลอันเป็นที่รักที่ตายจากไปและนำตนเองให้ผ่านพ้นจากชีวิตที่ล้อมรอบไปด้วยความตายนั้นได้อย่างไร¹⁰

ซะเอะกิ จุนโกะ (Saeki Junko: 佐伯順子) ให้ทรรศนะ เกี่ยวกับ ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างมิกะเงะ ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายเรื่อง *คิทเซ่น* และยูอิซึกับเอริโกะ ผู้ที่ช่วยเหลือมิกะเงะ โดยการให้มิกะเงะมาอาศัยอยู่ด้วยกัน ภายหลังจากของมิกะเงะเสียชีวิตไปว่า นวนิยายเรื่อง *คิทเซ่น* สร้างรูปแบบสังคมใหม่ที่ไม่วัดติดกับคำว่าครอบครัว ความสัมพันธ์ทางสายเลือดหรือความรักของคนหนุ่มสาว ซึ่งตัวละครเอกหญิง มิกะเงะพาตัวเองเข้าไปในสังคมที่มีการดำเนินชีวิตประจำวันจาก

⁹ 山田吉郎, “「吉本ばなな『キッチン』論—生の回復への通路—”, 『山梨英和短期大学紀要』第30号(1996年): 104-110.

¹⁰ 木股知史, “まえがき,” in 『吉本ばなな イエローページ』, 木股知史 変著書.(東京: 荒地出版社, 1999年), pp.2-3.

ครอบครัวของยูอิชิและเอริโกะ ซึ่งไม่ใช่เป็นคนที่มีความเกี่ยวข้องเป็นคนรักหรือญาติ แต่เป็นคนที่ได้มาอยู่ด้วยกันแล้วสามารถพัฒนาความรู้สึกจนใกล้ชิดสนิทสนมกันได้¹¹

จากตัวอย่างงานวิจัยข้างต้นนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า ประเด็นสำคัญประเด็นหนึ่งที่ นักวิชาการ ต่างกล่าวถึง คือ การเปลี่ยนแปลงจิตใจและพฤติกรรมของตัวละครเอกจากการรู้สึกสิ้นหวังในชีวิตแล้วสามารถเปลี่ยนความสิ้นหวัง ให้กลายเป็นความหวังหรือ พลังในการยืนหยัดมีชีวิตอยู่ต่อไป ซึ่งประเด็นดังกล่าวต่างสอดคล้องกับงานวิจัยของผู้วิจัยทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยเห็นพ้องกับทฤษฎีของ คิมะตะ ฮะโตะมิ ที่กล่าวเกี่ยวกับงานเขียนของโยะมิโมะโตะ บะนะนะว่า ลักษณะงานเขียนเกี่ยวกับความตายของโยะมิโมะโตะ บะนะนะ มักจะเปิดเรื่องด้วยการตายอย่างกะทันหันของบุคคลอันเป็นที่รักของตัวละครเอก และบอกเล่าถึงตัวละครเอกว่ามีวิธีรับมือต่อการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักอย่างไร และสุดท้ายตัวละครเอกสามารถนำตนเองให้ผ่านพ้นจากชีวิตที่ล้อมรอบไปด้วยความตายนั้นได้อย่างไร ผู้วิจัยเห็นว่า งานเขียนเกี่ยวกับความตายนี้ โยะมิโมะโตะ บะนะนะไม่ค่อยบรรยายถึงสาเหตุหรือภูมิหลังของตัวละครที่เป็นบุคคลใกล้ชิดหรือเป็นที่รักของตัวละครเอก โดยโยะมิโมะโตะ บะนะนะมักจะเปิดเรื่องให้ตัวละครตัวนั้นจู่ๆก็เสียชีวิตไปตั้งแต่ต้นเรื่อง ซึ่งบางครั้งเมื่อพิจารณาถึงความเป็นไปได้ของเรื่องราวก็มักจะไม่สามารถสมเหตุสมผลเท่าใดที่ทำให้ตัวละครเอกต้องเศร้าโศกเสียใจมากจนไม่สามารถดำเนินชีวิตได้ตามปกติ แต่ด้วยลักษณะพิเศษที่เปิดเรื่องด้วยการตายอย่างกะทันหันเช่นนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า ถือเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของโยะมิโมะโตะ บะนะนะที่เป็นเสน่ห์ดึงดูดให้ผู้อ่านสนใจที่จะอ่าน

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยมีความเห็นเพิ่มเติมจากทฤษฎีของนักวิชาการที่ขมกกว่าข้างต้นว่า โยะมิโมะโตะ บะนะนะเขียนเรื่องเกี่ยวกับชีวิตและความตาย โดยที่วางโครงเรื่องในรูปแบบใหม่ คือ การนิยามความตายว่า ความตายไม่ใช่การสิ้นสุดของชีวิตแต่หากเป็นการเริ่มต้นของชีวิต เนื่องจากความตายเป็นสิ่งที่ทุกคนหลีกเลี่ยงไม่ได้ การที่ตัวละครเอกได้พบกับความตายของบุคคลที่รักแล้วรู้สึกสิ้นหวังในชีวิต แต่เมื่อตัวละครเอกได้ไตร่ตรองและเรียนรู้ความตายแล้วสามารถจัดการ

¹¹ 佐伯順子, “吉本ばなな (現よしもとばなな) 『キッチン』 (1987年) が描く新たなコミュニケーション 「現代日本の女性作家が描く家族と母性—山田詠美・よしもとばなな・江国香織が描く「近代家族」の終焉と新しい「親密性」”, 『タイ国日本研究国際シンポジウム 2007 開催』 (2007年): 80-82.

จิตใจให้มีความสุขและยืนหยัดมีชีวิตขึ้นมาใหม่ได้นั้น ตัวละครเอกจะตระหนักถึงคุณค่าของการมีชีวิตอยู่ได้อย่างแท้จริง จากจุดนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า โยะมิโมะโตะ บะนะนะนะได้ใช้ความพิเศษของความตายมาเป็นเครื่องมือที่นำไปสู่การมีความหวังและพลังในชีวิต

นอกจากนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า นวนิยายทั้ง 5 เรื่องที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความตายนี้ โยะมิโมะโตะ บะนะนะนะยังได้ถ่ายทอดทรรศนะหรือข้อคิดเกี่ยวกับชีวิตและความตายให้ผู้อ่านได้นำมาไตร่ตรองพิจารณาและตระหนักถึงคุณค่าของชีวิตอีกด้วยเช่นกัน นับว่างานเขียนของ โยะมิโมะโตะ บะนะนะนะเป็นงานเขียนที่ช่วยจรรโลงสังคมให้ดีขึ้น

สำหรับเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับภูมิหลังด้านสังคมญี่ปุ่นนั้น ในหนังสือ *ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นสมัยใหม่* สุรางค์ศรี ต้นเสียงสม (2551) ได้กล่าวถึงประเทศญี่ปุ่นในทศวรรษ 1980 ถึงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่นวนิยายทั้ง 5 เรื่อง ได้แก่ นวนิยายเรื่อง *กิทเซ่น มังเง่ทซุ มุนไลท์ทาโคว์ เอ็นที* และ *ฮาร์ดลัค* ออกตีพิมพ์ครั้งแรกว่า เป็นระยะที่ความมั่นคงทางการเมืองและความเจริญทางเศรษฐกิจของญี่ปุ่นที่มีมาตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สองเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงและไม่แน่นอน ในสองทศวรรษแรก (ทศวรรษ 1980-1990) เป็น “สมัยแห่งความยุ่งยากทางการเมืองและการถดถอยทางเศรษฐกิจ” (“politic turmoil and economic recession”) ญี่ปุ่นประสบปัญหาทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม กล่าวคือ ทางการเมือง พรรคเสรีประชาธิปไตยที่เคยผูกขาดอำนาจในการบริหารประเทศได้สูญเสียอำนาจให้แก่พรรคการเมืองที่ต้งขึ้นใหม่ ทางด้านเศรษฐกิจ ความเจริญทางด้านเศรษฐกิจเริ่มเกิดสภาวะถดถอยและการแตกของฟองสบู่ ทางด้านสังคม ญี่ปุ่นต้องเผชิญหน้ากับปัญหาต่างๆ เช่น ปัญหาสังคมคนชรา ปัญหาคนว่างงาน และความเครียดในสังคม เป็นต้น

ด้านเศรษฐกิจ ในครึ่งหลังทศวรรษ 1980 ญี่ปุ่นประสบความสำเร็จทางด้านเศรษฐกิจอย่างมาก มีฐานะเป็นประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ นำหน้าสหรัฐอเมริกาและประเทศตะวันตกอื่นๆ ในค.ศ.1987 รายได้ประชาชาติของญี่ปุ่นมีจำนวนถึง 19,642 เหรียญสหรัฐฯ มีฐานะเป็นอันดับที่หนึ่งของโลกและเป็นประเทศที่ได้ดุลการค้ากับประเทศต่างๆ ความเป็นเลิศทางด้านหัตถอุตสาหกรรมของญี่ปุ่นและการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการผลิตสิ่งของเครื่องใช้ของญี่ปุ่นเป็นที่ยอมรับจากประเทศทั่วโลกอย่างไม่มีข้อแม้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความสำเร็จในสินค้าประเภทรถยนต์

และสินค้าประเภทเครื่องใช้ไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ แต่ต่อมาในต้นทศวรรษ 1990 ภาวะเศรษฐกิจของ ญี่ปุ่นเริ่มถดถอยและขยายตัวเรื่อยมาจนถึงค.ศ.1991 ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ “เศรษฐกิจฟองสบู่” ของ ญี่ปุ่นล้มครืน ความถดถอยทางเศรษฐกิจหรือฟองสบู่แตกของญี่ปุ่นถือได้ว่าเป็นฟองสบู่ที่ใหญ่ ที่สุดในคริสต์ศตวรรษที่ 20 เป็นฟองสบู่ที่แตกต่างจากครั้งก่อนๆ ในประเทศอื่นๆ เพราะบริษัท ขนาดใหญ่ของญี่ปุ่นกลายเป็นตัวการในการเก็งกำไร โดยที่บริษัทขนาดใหญ่ระดมเงินจำนวน มหาศาลจากตลาดทุนด้วยต้นทุนที่ต่ำมาเล่นเก็งกำไรหรือไปลงทุนเก็งกำไรด้านเงินตราแทน ใน ระยะเวลาเริ่มต้นคริสต์ศตวรรษที่ 21 มีการเปลี่ยนแปลงระบบการทำงานตลอดชีวิต เนื่องจากเกิดภาวะ ตกต่ำทางเศรษฐกิจของประเทศ บริษัทจึงต้องการลดต้นทุนการผลิตโดยลดจำนวนคนงานประจำ และทดแทนแรงงานเหล่านี้ด้วยคนงานชั่วคราว (part-time worker) เพื่อตัดค่าใช้จ่ายในการจ้าง คนงานตลอดชีวิตให้น้อยลง ด้วยเหตุนี้ จำนวนคนงานประเภทการจ้างงานตลอดชีวิตจึงน้อยลงและ คนงานประเภทจ้างงานชั่วคราวมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น

ส่วนด้านการเมือง เพ็ญศรี กาญจนมัย (2538 : 338) กล่าวว่า ในต้นทศวรรษ 1980 เกิด ปัญหาการเมืองภายในเกี่ยวกับการเพิ่มกำลังป้องกันตัวเองว่าควร会增加สมรรถภาพของทหารของ ตนในจิตใจจึงจะเหมาะสมและจะสามารถรักษาเสถียรภาพความมั่นคงในภูมิภาคเอเชียตลอดจน ความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้านให้เป็นไปได้ สุรางค์ศรี ต้นเสียงสม (2551)กล่าวว่าใน ทศวรรษ 1990 มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองของญี่ปุ่น กล่าวคือ เกิดการยุติบทบาทของพรรคเสรี ประชาธิปไตยที่ครองอำนาจในการปกครองประเทศมาถึง 38 ปี ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา พรรคเสรี ประชาธิปไตยได้บริหารงาน กำหนดนโยบายภายในประเทศและต่างประเทศที่เหมาะสมแก่ ประเทศที่แพ้สงคราม ซึ่งนโยบายเหล่านี้ทำให้ญี่ปุ่นกลายเป็นประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจใน ที่สุด อย่างไรก็ตาม อำนาจของพรรคเสรีประชาธิปไตยได้เสื่อมลงในเวลาต่อมา ทั้งนี้เพราะการ แยกแยกและชิงอำนาจกันในพรรคเสรีประชาธิปไตย การรับสินบนของนักการเมือง ทำให้ ประชาชนหมดความศรัทธาในพรรค พรรคจึงสูญเสียอำนาจในสภาล่างในค.ศ.1993 ด้วยระบบ การเมืองที่ซับซ้อน ใหญ่โตและ โปร่งใสน้อยลงเช่นนี้ เมื่อถึงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 21 รัฐบาลญี่ปุ่นจึง เริ่มปฏิรูปการเมืองและระบบราชการให้มีความโปร่งใส ยุติธรรมและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ด้านสังคม ในทศวรรษ 1980 ญี่ปุ่นเป็นประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ ประชาชนส่วนใหญ่จึงมีความกินดีอยู่ดี สังคมส่วนใหญ่ประกอบด้วยชนชั้นกลางที่มีการศึกษา และด้วยฐานะและบทบาทของญี่ปุ่นในสังคมโลกที่กลายเป็นประเทศชั้นนำทางเศรษฐกิจนั้น ญี่ปุ่นจึงได้ปรับปรุงด้านสังคมเพื่อรับศตวรรษใหม่ โดยการปรับปรุงการศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก ต่อมาในทศวรรษ 1990 มีการเปลี่ยนแปลงค่านิยมทางสังคมของญี่ปุ่น เช่น ค่านิยมระบบการจ้างงานตลอดชีพที่พนักงานญี่ปุ่นนิยมทำงานในบริษัทเดียวตลอด มีความจงรักภักดีต่อบริษัทและใช้ชีวิตส่วนใหญ่กับบริษัทไม่ว่าจะเป็นเวลาทำงานหรือนอกเวลาทำงาน มีความผูกพันระหว่างคนงานในบริษัทอย่างแน่นแฟ้น ได้ลดน้อยลง พนักงานญี่ปุ่นเริ่มให้ความสนใจต่อกิจกรรมและชีวิตนอกเวลาทำงาน เรียกร้องให้มีวันหยุดมากขึ้นและมีชั่วโมงการทำงานน้อยลง เพื่อใช้เวลากับครอบครัวได้มากขึ้น จำนวนพนักงานที่ต้องการทำงานกับบริษัทเดียวตลอดชีวิตจึงมีน้อยลงอย่างรวดเร็ว ต่อมาในคริสต์ศตวรรษที่ 21 ญี่ปุ่นประสบปัญหาทางสังคมหลายประการ เช่น ปัญหาสังคมญี่ปุ่นกลายเป็นสังคมคนชราอย่างรวดเร็ว เนื่องจากตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สองเป็นต้นมา ญี่ปุ่นมีภาวะเจริญพันธุ์สูงและมีอัตราการตายต่ำ จึงทำให้ญี่ปุ่นมีปัญหาประชากรผู้สูงอายุเพิ่มจำนวนมากขึ้น ปัญหาคนว่างงาน เนื่องจากเกิดภาวะเศรษฐกิจถดถอย บริษัทจำเป็นต้องลดค่าใช้จ่าย โดยการเลิกจ้างงาน ปัญหาความเครียดในสังคม ที่เกิดจากการที่สังคมญี่ปุ่นพัฒนาอย่างรวดเร็วและมีการแข่งขันสูง ทำให้คนทำงานญี่ปุ่นจำเป็นต้องปรับตัวและทำงานหนักเพื่อที่จะอยู่รอดและมีชีวิตที่ดี รวมถึงเด็กญี่ปุ่นที่ต้องแข่งขันกันเรียนเพื่อที่จะสามารถเข้าเรียนในโรงเรียนที่ดี มีชื่อเสียงได้ คนญี่ปุ่นจึงมีความเครียดสูงและขาดที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจ เป็นต้น

จากสภาพบ้านเมืองดังกล่าว เห็นได้ว่า ช่วงเวลาที่นวนิยายทั้ง 5 เรื่อง ได้แก่ นวนิยายเรื่อง *คิทเซ็น มังเงะทัซุ มุนไคท์ซาโคว์ เอ็นพี และฮาร์ดลัค* ออกตีพิมพ์ครั้งแรก เป็นช่วงที่เศรษฐกิจของญี่ปุ่นในขณะนั้นเริ่มเข้าสู่ช่วง ที่เศรษฐกิจกำลังจะหยุดเติบโต เศรษฐกิจภายในประเทศเริ่มฝืดเคือง ความเป็นอยู่ ของคนญี่ปุ่น เริ่มลำบากมากขึ้น ผู้วิจัยเห็นว่า นวนิยายทั้ง 5 เรื่องนี้สะท้อนชีวิตความเป็นอยู่ของ คนญี่ปุ่น ในยุคสมัยนั้นที่ประสบปัญหาต่างๆ และกำลังมุ่งหน้าเผชิญฝ่าฟันกับปัญหาต่อไป

บทที่ 2

ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายเรื่อง *คิทเซ่น*

นวนิยายเรื่อง *คิทเซ่น* ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปีค.ศ. 1987 เป็นนวนิยายเรื่องแรกที่สร้างชื่อเสียงให้แก่โยะมิโมะโตะ บะนะนะในฐานะนักเขียนหน้าใหม่ ซึ่งความสำเร็จจากนวนิยายเรื่องนี้ทำให้โยะมิโมะโตะ บะนะนะได้รับรางวัลทางด้านวรรณกรรม และเป็นใบเบิกทางให้โยะมิโมะโตะ บะนะนะเป็นนักเขียนชื่อดังที่เป็นที่รู้จักของผู้อ่านทั้งในญี่ปุ่นและต่างประเทศ

นวนิยายเรื่อง *คิทเซ่น* ว่าด้วยเรื่องราวการดิ้นรนเพื่อให้มีชีวิตอยู่ต่อไปของตัวละครเอกหญิง มิกะสะที่ได้พบว่าตนเองมีชีวิตเหลืออยู่ตัวคนเดียว ภายหลังจากสามีของเธอได้ทยอยเสียชีวิตจากไปหมด ซึ่งมิกะสะต้องแบกรับกับความรู้สึกสูญเสียครอบครัว เศรษฐุน้ำกับความเหงาโดดเดี่ยว จนทำให้มิกะสะเกิดความท้อแท้ สิ้นหวังในชีวิตขึ้นมา แต่เมื่อมิกะสะได้พบกับยูอิชิ ชายหนุ่มที่รู้จักกับย่าของมิกะสะและได้ชวนมิกะสะไปอาศัยอยู่ที่บ้านด้วยกันก็ทำให้มิกะสะได้มีครอบครัวอีกครั้ง แม้ว่าจะไม่ใช่ครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับตนเองก็ตาม แต่นั่นก็ได้ส่งผลให้มิกะสะมีกำลังใจขึ้นมาและเกิดความหวังที่จะนำพาตัวเองให้มีชีวิตอยู่ต่อไปให้ได้

เนื้อหาในนวนิยายเรื่อง *คิทเซ่น* มีการนำเสนอในหลากหลายประเด็น เช่น ครอบครัว ความตาย ความสูญเสีย ความเศร้า เหงา โดดเดี่ยว แต่ประเด็นสำคัญที่โยะมิโมะโตะ บะนะนะต้องการจะนำเสนอในนวนิยายเรื่องนี้ คือ การ ส่งสารให้ผู้อ่าน ได้ตระหนักว่า ไม่ว่าชีวิตจะจมอยู่ในความทุกข์ ความสิ้นหวังหรือตกอยู่ในภาวะย่ำแย่เพียงใด หากแต่มีความหวังก็จะสามารถลุกขึ้นยืนหยัดมีชีวิตได้ใหม่อีกครั้งอย่างแน่นอน

2.1 เนื้อเรื่องย่อ

มิกะสะสูญเสียพ่อแม่และปู่ไปตั้งแต่ยังเด็ก มิกะสะจึงใช้ชีวิตอยู่กับย่าเพียงสองคน มาโดยตลอด แต่ต่อมาไม่นาน ย่าผู้ที่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดคนสุดท้าย ได้เสียชีวิตไป มิกะสะจึงมีชีวิตเหลืออยู่ตัวคนเดียว ตามลำพัง แต่หลังจากเสร็จสิ้นงานศพของย่า มิกะสะได้ตกปากรับคำ

ชักชวนจาก ยูอิชิ ชายหนุ่มที่ทำงานพิเศษในร้านขายดอกไม้ที่ยี่ ำของมิกะเงะ ชอบ ไปซื้อเป็นประจำ และเกิดความสนิทสนมกับย่าของมิกะเงะขึ้นมาให้ ย้ายไปอาศัยอยู่ด้วยกันในอพาร์ทเมนต์ของครอบครัวของเขา ซึ่งยูอิชิอาศัยอยู่กับแม่ คือ เอะริโกะ แต่แท้ที่จริงแล้วเป็นพ่อ ที่ผ่าตัดแปลงเพศเป็นผู้หญิง ภายหลังภรรยาเสียชีวิตและเลี้ยงดูยูอิชิตามลำพังเรื่อยมา เมื่อมิกะเงะย้ายเข้าไปอยู่กับครอบครัวของยูอิชิและอะริโกะแล้ว มิกะเงะได้รับความรักความอบอุ่นเสมือนเป็นคนในครอบครัวของยูอิชิและอะริโกะ จนทำให้มิกะเงะได้รับการเยียวยาจิตใจที่บอบช้ำจากการสูญเสียคนในครอบครัว อีกทั้งยัง ได้รับการถ่ายทอดประสบการณ์ชีวิต จากอะริโกะ ที่พลิกฟื้นชีวิตที่จมอยู่กับความทุกข์ จากการที่ภรรยาได้เสียชีวิตไปให้กลับมามีความสุขในชีวิตได้ ซึ่งในท้ายที่สุด มิกะเงะก็เข้าใจและยอมรับการเปลี่ยนแปลงในชีวิต แล้วลุกขึ้นยืนหยัดดำเนินชีวิตใหม่ได้อีกครั้ง

2.2 แนะนำตัวละครสำคัญในเรื่อง

2.2.1 มิกะเงะ (Mikage: みかげ)

ตัวละครเอกหญิง หญิงสาววัย นักศึกษา เป็นเด็กกำพร้า เนื่องจากพ่อแม่เสียชีวิตไปตั้งแต่ มิกะเงะยังเด็ก มิกะเงะจึงใช้ชีวิตอยู่กับ ปู่และย่ามาโดยตลอด แต่แล้วไม่นาน ปู่และย่าก็ได้เสียชีวิตจากไปอีก มิกะเงะจึงมีชีวิตเหลืออยู่ตัวคนเดียวและด้วยความที่เติบโตมาในสภาพครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ เพราะไม่เคยได้ใช้ชีวิตอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากับพ่อแม่และ ปู่ย่า มิกะเงะจึงมักรู้สึกอ้างว้าง โดดเดี่ยวและ โหยหาความรักความอบอุ่นอยู่ตลอดเวลา

2.2.2 ยูอิชิ (Yuichi: ^{ゆういち}雄一)

ชายหนุ่มนักศึกษา อายุน้อยกว่ามิกะเงะหนึ่งปี เข้าเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกับมิกะเงะ เนื่องจากยูอิชิทำงานพิเศษเป็นพนักงานร้านขายดอกไม้จึงทำให้รู้จักสนิทสนมกับย่า ำของมิกะเงะที่ ชอบมาซื้อดอกไม้เป็นประจำ ยูอิชิมีบุคลิกที่ค่อนข้างเย็นชา แต่ก็มีท่าทางที่สุ่ม นอกจากนี้ยังเป็น คนมีน้ำใจ รู้จักตอบแทนบุญคุณ ด้วยเหตุนี้ ยูอิชิจึงเสนอตัวมาช่วยงานศพของย่ามิกะเงะ

2.2.3 เอริโกะ (Eriko: えり子)

แม่ของยูอิชิ แต่แท้ที่จริงแล้วเป็นพ่อที่ผ่าตัดแปลงเพศเป็นผู้หญิง ซึ่งก่อนที่จะแต่งงานกับแม่ของยูอิชิ เอริโกะมีชื่อจริงว่า ยูมิ เขาเป็นผู้ชายหน้าตาหล่อเหลา มีเสน่ห์ และมีนิสัยขี้มั่งแฉิ่ง เอริโกะถูกเลี้ยงมาในครอบครัวของแม่ของยูอิชิ ต่อมาได้ รักกับแม่ของยูอิชิ แต่ถูกกีดกัน เขาจึง พาแม่ของยูอิชิหนีออกจากบ้านเพื่อมาใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันสองคน อย่างไรก็ตาม หลังจากนั้นไม่นานแม่ของยูอิชิ ก็ได้เสียชีวิตไป ด้วยความคิด ที่ว่าตนเองคง ไม่สามารถรักผู้หญิงคนไหนได้อีก นอกจากภรรยา เอริโกะจึงไปทำศัลยกรรมผ่าตัดแปลงเพศเป็นผู้หญิง แล้วลาออกจากการมาซื้อกิจการไนท์คลับและเลี้ยงดูยูอิชิตามลำพัง

2.2.4 โซตะโร (Sotaro: 宗太郎)

คนรักเก่าของมิกะเงะ เลิกรากับมิกะเงะในตอนที่ยายของมิกะเงะป่วยหนัก โซตะโรเรียนอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกับมิกะเงะ โซตะโรเป็นลูกชายคนโตของครอบครัวใหญ่ จึงมีบุคลิกที่ร่าเริงสดใส แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็เป็นคนที่ขี้มั่งแฉิ่ง เจ้าระเบียบและพูดจาตรงไปตรงมา

2.3 บทวิเคราะห์ตัวละครเอกหญิง: มิกะเงะ

2.3.1 พื้นฐานครอบครัว

โยะมิโมะ โตะะ บะนะนะะ ได้บรรยายครอบครัวของตัวละครเอกหญิง มิกะเงะมาตั้งแต่ต้น เรื่องว่า พ่อแม่ของมิกะเงะเสียชีวิตไปตั้งแต่ยังหนุ่มสาว แล้วต่อมาเมื่อมิกะเงะศึกษาอยู่ชั้นมัธยมต้น ปู่ก็ได้เสียชีวิตจากไป นับตั้งแต่นั้นมา มิกะเงะจึงใช้ชีวิตอยู่กับย่าเพียงสองคน แต่หลังจากนั้นย่าก็ได้เสียชีวิตไปอีกคน ดังข้อความนี้ 「私、桜井みかげの両親は、そろって若死にしている。そこで祖母が私を育ててくれた。中学校へあがる頃、祖父が死んだ。そして祖母と2人でずっとやってきたのだ。先日、なんと祖母が死んでしまった。びっくりした。」 (หน้า 10) “ฉันชื่อมิกะเงะ ชะกุระอิ พ่อแม่ของฉันตายตั้งแต่ท่านยังหนุ่มสาว หลังจากนั้นปู่กับย่าก็เลี้ยงฉันมาตลอด พอปู่ตายตอนฉันอยู่ชั้นมัธยมต้น ฉันกับย่าก็ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน 2 คน เรื่อยมา เมื่อวานฉันฉันทกใจมากที่ย่าเสียชีวิตจากไป ” กล่าวได้ว่า มิกะเงะมีพื้นฐานครอบครัวที่ไม่

สมบูรณ์ เนื่องจากมิกะเงะสูญเสียสมาชิกในครอบครัวไปจนหมด ไม่เหลือใครในชีวิตเลยสักคน มิกะเงะจึงกลายเป็นเด็กกำพร้า ไร้ครอบครัว ซึ่งการที่ต้องมีชีวิตเหลืออยู่ตัวคนเดียวตามลำพังเช่นนี้ ก็ได้ส่งผลกระทบต่อจิตใจของมิกะเงะอย่างมากมาย

2.3.2 ความโดดเดี่ยวของมิกะเงะ

ในตอนต้นเรื่องมีฉากที่ บรรยายถึงจิตใจที่เปล่าเปลี่ยวของมิกะเงะ ภายหลังจากสูญเสีย ๑ ผู้ที่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดคนสุดท้ายออกมาอยู่เนืองๆ

จิตใจที่เปล่าเปลี่ยวของมิกะเงะ หรือ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ความรู้สึกโดดเดี่ยว นั้นเป็นผลกระทบมาจากความรู้สึกว่าชีวิตถูกทิ้งให้เหลืออยู่ตัวคนเดียว ซึ่งมิกะเงะก็มักพร่ำเพ้อพรรณนาถึงความรู้สึกโดดเดี่ยวออกมาอย่างมากมาย อย่างเช่น ในฉากที่มิกะเงะพูดถึงดวงดาวที่กระพริบอยู่ข้างนอกหน้าต่างอย่างเดียวดาย ขณะที่เข้าไปอยู่ในห้องครัวแล้วมองเห็นดวงดาวนั้น

床に野菜くずがちらかっいて、スリッパの裏が真っ黒になる
 くらい汚いそこは、異様に広いといい。ひと冬軽く越せるよう
 な食料が並ぶ巨大な冷蔵庫がそびえ立ち、その銀の扉に私は
 もたれかかる。油が飛び散ったガス台や、さびのついた包丁
 からふと目をあげると、窓の外には淋しく星が光る。

(หน้า 9)

พื้นห้องครัวที่สกปรกที่มีเศษผักหล่นกระจัดกระจายไปทั่ว จนทำให้พื้น
 รองเท้าแตะกลายเป็นสีดำนั้นเป็นเรื่องที่แปลกดี ยิ่งเป็นห้องครัวที่กว้างๆ
 ก็ยิ่งดี ฉันจะเข้าไปฟังประตูสีเงินที่ตั้งสูงตระหง่านของผู้ยื่นขนาดใหญ่ที่
 มีอาหารวางเรียงไว้อย่างเพียงพอตลอดฤดูหนาว พอเงยหน้าขึ้นจากเตา
 แก๊สที่เปราะเปื้อน ไปด้วยคราบน้ำมันและมีดทำครัวที่เป็นสนิม ก็จะเห็น
 ดาวที่อยู่ข้างนอกหน้าต่างส่องแสงอยู่อย่างเดียวดาย

คำพูดของมิกะเงะที่พูดถึงดวงดาวที่กระปรืออย่างเดียวคายนั่น แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกอันโดดเดี่ยวของมิกะเงะภายหลังสูญเสีย ผู้ซึ่งเป็นสมาชิกในครอบครัวเพียงคนเดียวที่มิกะเงะได้ใช้ชีวิตอยู่ด้วยมานานที่สุดไป เนื่องจากเมื่อวัย เสียดชีวิตไป มิกะเงะก็ไม่เหลือใครที่จะร่วมดำเนินชีวิตด้วยกันกับตนเองอีกแล้ว มิกะเงะจึงต้องมีชีวิตอยู่ตัวคนเดียวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

จากจุดนี้ จึงเห็นได้ว่า จิตใจของมิกะเงะในตอนนี้นำไปด้วยความรู้สึกอ้างว้าง โดดเดี่ยว ซึ่งประเด็นความโดดเดี่ยวนี้ มณฑา พิมพ์ทอง ได้กล่าวถึงความรู้สึกของมิกะเงะ หลังจากที่ย้ายจากไปว่า มิกะเงะรู้สึกโดดเดี่ยว เพราะสิ่งที่เรียกว่าครอบครัว ได้สูญหายไปทีละคนจนเหลือเธอเพียงคนเดียว สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นไม่น่าเชื่อจนน่าตกใจ¹

ผู้วิจัยเห็นพ้องกับคำกล่าวของมณฑา พิมพ์ทอง เนื่องจากเมื่อพิจารณาแล้ว สามารถเข้าใจได้ว่า การที่คนเราจากที่เคยมีคนดำเนินชีวิตอยู่ด้วยกัน มาโดยตลอด แต่พอวันหนึ่งคนในครอบครัวได้เสียชีวิตจากไปทั้งหมด จน มีแค่เรามีชีวิตเหลืออยู่ตัวคนเดียวตามลำพังนั้น ย่อมทำให้ตัวเรากเกิดความรู้สึกเหงา อ้างว้าง โดดเดี่ยวจากการที่ไม่เหลือใครอยู่ใช้ชีวิตกับตนเองเหมือนอย่างที่เคยเป็นมา อีกทั้งยังทำให้ความรู้สึกอบอุ่นใจว่ายังมีคนดำเนินชีวิตอยู่ด้วยกันกับตนเองได้หายไป จนจิตใจที่เคยเต็มตื้นไปด้วยความเชื่อมั่นในการดำเนินชีวิตค่อยๆ ลดลงจนติดลบ จึงเกิดความรู้สึก โดดเดี่ยวขึ้นมา นอกจากนี้ ความทุกข์จากการที่ต้องมีชีวิตเหลืออยู่ตัวคนเดียว ก็ได้บั่นทอนความมั่นคงทางจิตใจ ให้ลดลงจนหายไป ด้วย ด้วยเหตุนี้ มิกะเงะจึงรู้สึกโดดเดี่ยว ตลอดจนสิ้นหวังในชีวิต เมื่อต้องเผชิญหน้าอยู่กับความเป็นจริงที่ว่า ใน บ้านที่สมาชิกในครอบครัวทุกคนเคยอาศัยอยู่ร่วมกัน แต่มาตอนนี้ไม่มีใครอยู่เลย มีแค่ตนเองเหลือชีวิตอยู่เพียงคนเดียวตามลำพังเท่านั้น

มิยะสะกิ ฌูอิชิ (Miyazagi Shuichi : 宮崎 秀一) ได้กล่าวเกี่ยวกับประเด็นครอบครัวไว้ว่า ในครอบครัวหนึ่งๆจะมีสามีภรรยาเป็นหลัก และอาจมีกลุ่มสมาชิกเล็กๆที่มีสายสัมพันธ์ร่วมโลหิต เช่น ญาติสนิทร่วมอาศัยอยู่ในครอบครัวด้วย เรียกได้ว่าครอบครัวเป็นหน่วยพื้นฐานของการดำเนินชีวิต สำหรับคนเรานั้นจะสังกัดอยู่ในครอบครัว 2 ประเภทได้แก่ 1.ครอบครัวที่ได้เลี้ยงดูมาตั้งแต่เกิด เช่น ครอบครัวที่เกิดมา ครอบครัวที่ดำเนินชีวิตมา ครอบครัวรากฐาน 2.ครอบครัวที่ตนเอง

¹ มณฑา พิมพ์ทอง. มองสังคมญี่ปุ่นหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 จากวรรณกรรม. โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (กรุงเทพฯ: พกฤษ์วารี คอมมิวนิเคชั่น, 2547.) หน้า 43

สร้างขึ้นมา เช่น ครอบครัวจากการเกิด ครอบครัวจากการขยายพันธุ์ ครอบครัวจากการแต่งงาน ส่วนบทบาทของครอบครัวมีคำจำกัดความคือ การให้กำเนิดอีกครั้งในการดำเนินชีวิตประจำวันกับการคลอดและเลี้ยงดูบุตร ส่วนรูปแบบของครอบครัวมีความแตกต่างกันตาม 1.ขนาดของครอบครัว เช่น ครอบครัวใหญ่ ครอบครัวเล็ก 2.โครงสร้างของครอบครัวหรือลักษณะของการอาศัยอยู่ร่วมกัน เช่น ครอบครัวสามีภรรยา ครอบครัวที่มีแต่พ่อแม่ลูก ครอบครัวที่มีสัมพันธ์เชื้อสายโดยตรง ครอบครัวที่อยู่รวมกัน 3.จำนวนรุ่นของคนที่อยู่อาศัยอยู่ในครอบครัว เช่น ครอบครัวที่มีสมาชิก 1 รุ่น 2 รุ่น 3 รุ่น²

จากบทความเกี่ยวกับครอบครัวของมิยะสะกิ ฌูชิข้างต้นนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า รูปแบบครอบครัวของมิยะสะกิในอดีตเป็นครอบครัวที่รวมสมาชิกต่างรุ่นต่างยุคอาศัยอยู่ร่วมกัน คือ มีพ่อแม่ ปู่ย่าและมิยะสะกิ ซึ่งเป็นครอบครัวที่มิยะสะกิอาศัยอยู่มาตั้งแต่เกิด แต่ในตอนนี้มิยะสะกิสูญเสียสมาชิกในครอบครัวไปจนหมด จึงกล่าวได้ว่า ความเป็นครอบครัวของมิยะสะกิไม่มีเหลืออยู่เลย เมื่อพิจารณาถึงความเป็นครอบครัวของมิยะสะกิมาประกอบกับการวิเคราะห์ประเด็นความโดดเดี่ยวของมิยะสะกิที่เกิดขึ้นนี้ จะเห็นว่า มิยะสะกิมีรากฐานครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากพ่อแม่ของมิยะสะกิเสียชีวิตไปตั้งแต่ยังหนุ่มสาว ดังข้อความต่อไปนี้ 「私、桜井みかげの両親は、そろって若死にしている。」(หน้า 10) “ฉันชื่อมิยะสะกิ ชะกุระอิ พ่อแม่ของฉันเสียชีวิตไปตั้งแต่ยังหนุ่มสาว” มิยะสะกิจึงมีครอบครัวในรูปแบบที่ไม่ใช่พ่อแม่ลูก แต่เป็นครอบครัวในรูปแบบยากับหลานที่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือด มีเชื้อสายเดียวกัน จากจุดนี้พิจารณาได้ว่า ความเป็นครอบครัวในความรู้สึกของมิยะสะกิที่มีมาตั้งแต่เด็กจึงไม่ได้เป็นครอบครัวในรูปแบบพ่อแม่ลูกเหมือนคนทั่วไปในสังคม หากแต่ความเป็นครอบครัวที่แท้จริงของมิยะสะกิเริ่มต้นมาจากความสัมพันธ์แบบปู่ย่าและหลาน

นอกจากนี้ หากพิจารณาในแง่ของความผูกพันในครอบครัวเพิ่มเติมต่อการวิเคราะห์ความโดดเดี่ยวของมิยะสะกิ กล่าวได้ว่า ตอนที่พ่อแม่ของมิยะสะกิเสียชีวิตไป มิยะสะกิยังเป็นเด็กมาก อีกทั้งในเรื่องก็ไม่ได้มีการบรรยายถึงความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และมิยะสะกิไว้ว่าเป็นอย่างไร จึงอนุมานได้ว่า มิยะสะกิได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับพ่อแม่เป็นระยะเวลาสั้นๆเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ ความรักและ

² 宮崎秀一 吉本ばなな, “理想家庭創造への旅立ち,” 『研究紀要『キッチン』論』 第七号 (2008年): 105.

ผูกพันระหว่างพ่อแม่และมิกะเงะจึงอาจมีไม่ค่อนมากเท่ากับปู่กับย่า ผู้ที่มิกะเงะได้มีเวลาอยู่ร่วมใช้ชีวิตมากที่สุด

ชะกะอิ อิชิโร (Sakai Ichiro: 酒井一郎) กล่าวเกี่ยวกับลักษณะครอบครัวของมิกะเงะไว้ว่า มิกะเงะไม่ได้มีครอบครัวในรูปแบบความสัมพันธ์ของพ่อแม่ลูก (核家族) และในความทรงจำของมิกะเงะก็ไม่มีรูปแบบดั้งเดิมของครอบครัวที่มีแต่พ่อแม่ลูกแล้ว แต่มิกะเงะมีครอบครัวในรูปแบบความสัมพันธ์ของปู่ ย่า หลาน (準家族) ซึ่งเป็นครอบครัวที่สมาชิกมีวัยแตกต่างกันมาก เนื่องจากเกิดต่างยุคต่างสมัยกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อปู่เสียชีวิตไป รูปแบบครอบครัวของมิกะเงะก็ได้เปลี่ยนไปเป็นความสัมพันธ์ระหว่างย่าและหลานแทน ซึ่งความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงเป็นย่าและหลานนั้นได้ทำให้มิกะเงะรู้สึกถึงระยะห่างของความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างย่าและตนเอง จนบางครั้งเกิดความรู้สึกเหงาขึ้นมา³

ผู้วิจัยเห็นพ้องกับคำกล่าวของอิชิโร ชะกะอิว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัวที่แปรเปลี่ยนไปเป็นความสัมพันธ์ระหว่างย่าและหลานเพียงสองคนนั้น ทำให้มิกะเงะรู้สึกถึงระยะห่างของความสัมพันธ์ระหว่างตนเองและย่า เนื่องจากการใช้ชีวิตอยู่กับย่า ซึ่งมีอายุมาก ย่อมจะทำให้มิกะเงะที่มีอายุน้อยกว่ารู้สึกหวั่นไหว ไม่มั่นคงในจิตใจขึ้นมาว่าตนเองจะมีเวลาเหลืออยู่ร่วมดำเนินชีวิตกับย่าอีกนานเพียงใด ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้มิกะเงะเกิดความรู้สึกเหงา โดดเดี่ยวขึ้นมา

พฤติกรรมของมิกะเงะที่แสดงถึงความรู้สึก โดดเดี่ยวอย่างเห็นได้อย่างชัดเจนนั้น เห็นได้ในฉากที่อยู่ซึเด็กหนุ่มที่ทำงานพิเศษในร้านขายดอกไม้ที่ย่าของมิกะเงะ ไปซื้อเป็นประจำและรู้จักสนิทสนมกับย่าได้มาช่วยงานศพและมาหามิกะเงะที่บ้าน แล้วชวนให้มิกะเงะย้ายไปอาศัยอยู่ด้วยกันกับครอบครัวของเขาที่อพาร์ทเมนต์ ซึ่งมิกะเงะก็ได้ตกปากรับคำชวนนั้นทันที

「・・・じゃ、とにかくうかがいます。」悪く言えば、魔が
さしたといふのでしょう。しかし、彼の態度はとてども“クール”
だったので、私は信じる事ができた。目の前の闇には、魔が

³ 酒井一郎, “『キッチン』のテキストで〈家族〉を考える (III),” 『聖カタリナ女子短期大学紀要』第30号(1997年): 15.

さす時^{とき}いつもそうのように、一本道^{いっほんみち}が見えた。白く^{しろ}光^{ひか}って確^{たし}か
そうに見^みえて、私^{わたし}はそう答^{こた}えた。

(หน้า 12-13)

“คะ แล้วฉันจะไป” ฟังดูแล้ว คุณไม่ดีเลย ฉันเหมือนโดนสะกด ด้วยบุคลิก
ของยูอิชิที่ดูสุขุมมาก ฉันจึงรู้สึกไว้ใจเขาได้ ในความมีคมนตรีงหน้าหรือ
ยามที่รู้สึกย่าเย่ ฉันมักพบทางออกหนึ่งที่เป็นทางสว่างเสมอ ฉันบอกกับ
ยูอิชิอย่างนั้น

เมื่อพิจารณาคำพูดของมิกะเงะข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่า การที่มิกะเงะตกปากรับคำชวนจากยูอิชิ
ทันที แสดงให้เห็นถึงความปรารถนาของมิกะเงะที่ ไม่อยากอยู่คนเดียวแต่อยาก จะมีใคร สักคน
ดำเนินชีวิต ร่วมกับตนเอง กล่าวคือ การช่วยเหลือของยูอิชิที่ชักชวนให้มิกะเงะไปอาศัยอยู่ด้วยกัน
นั้น เป็นสิ่งที่มิกะเงะในขณะที่กำลังตกอยู่ใน ความรู้สึกโดดเดี่ยว เป็น ภาวะอับจนหนทางว่าจะใช้
ชีวิตตัวคนเดียวตามลำพังอย่างไรนั้นต้องการอยู่พอดี เนื่องจากการได้รับ คำชักชวนให้ไปอาศัยอยู่
ด้วยกัน ได้ทำให้มิกะเงะ รู้สึกว่าจะมีคนดำเนินชีวิตร่วมกับต นเอง ไม่ต้องมีชีวิตอยู่ตัวคนเดียวอย่าง
โดดเดี่ยวตามลำพัง

อนึ่ง การที่มิกะเงะตกปากรับคำชวนของยูอิชิที่ให้ย้ายไปอาศัยอยู่ด้วยกัน ทั้งๆที่มิกะเงะ
ไม่ได้รู้จักสนิทสนมกับยูอิชิมาก่อน หากพิจารณาในแง่ความสัมพันธ์ระหว่างมิกะเงะกับยูอิชิ อาจ
กล่าวได้ว่า เนื่องจากนับตั้งแต่เมื่อครั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ มิกะเงะได้ยินชื่อของยูอิชิอยู่บ่อยๆจากย่าที่
มักจะเอ่ยถึงยูอิชิให้มิกะเงะฟังว่า ยูอิชิเป็นเด็กหนุ่มที่นิสัยดี ขยันขันแข็งทำงาน เมื่อยูอิชิมาหา
มิกะเงะที่บ้านแล้วมาชักชวนให้มิกะเงะย้ายไปอาศัยอยู่ด้วยกันกับครอบครัวของเขาด้วยมิตรไมตรี
มิกะเงะจึงรู้สึกว่ายูอิชิน่าจะเป็นคนที่ไว้ใจได้ ประกอบกับลักษณะท่าทางของยูอิชิที่อ่อนโยนและมี
น้ำใจ ดังข้อความต่อไปนี้ที่มิกะเงะกล่าวถึงยูอิชิ เมื่อตอนไปเปิดประตูบ้านแล้วเห็นยูอิชิยืนอยู่ที่
ประตู เพื่อมาชวนมิกะเงะให้ย้ายไปอาศัยอยู่ด้วยกัน 「葬式^{そうしき}の手伝い^{てつだ}いをたくさんしてくれた。
ひとつ歳^{さい}下のよい青年^{せいねん}だった。」 (หน้า 12) “เขาช่วยฉันไว้มากในงานศพของย่า เขาเป็นเด็ก
หนุ่มที่นิสัยดี อายุน้อยกว่าฉันหนึ่งปี” ด้วยเหตุนี้ มิกะเงะจึงตกปากรับคำชวนจากยูอิชิทันที

นอกจากนี้ยังมีฉากที่แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกโดดเดี่ยวของมิกะเงะได้อย่างชัดเจนคือ ฉากที่มิกะเงะเดินทางมายังแมนชั่นของครอบครัวยูอิชิตามการเสนอความช่วยเหลือจากยูอิชิที่ชักชวนให้ย้ายมาอาศัยอยู่ด้วยกัน ซึ่งเป็นครั้งแรกที่มิกะเงะได้มาเห็นบ้านของยูอิชิ

คิมะตะ ซะโตะฉิมิ (Kimata Satoshi: 木股知史) กล่าวว่า มิกะเงะรู้สึกประทับใจกับห้องครัวที่สวยงามสะอาด โฉฟาอันใหญ่โตที่วางอยู่ในห้องนั่งเล่นและดอกไม้บานาชนิดที่ปลูกตามฤดูกาลเต็มไปทั่วบ้านของยูอิชิ แต่อย่างไรก็ตาม แม้ว่ามิกะเงะจะรู้สึกประทับใจกับบ้านของยูอิชิ แต่มิกะเงะก็รู้สึกว่าการที่เข้ามาอยู่ในบ้านของคนอื่น ก็ทำให้ตนเองรู้สึกถึงความรู้สึกโดดเดี่ยว อ่างว้างอย่างแท้จริง เป็นความรู้สึกโดดเดี่ยวที่เกิดจากการสูญเสียคนที่มีความสัมพันธ์ที่คล้ายคลึงกับตนเองไปจนหมดสิ้น⁴

เมื่อมิกะเงะเข้ามาในบ้านของยูอิชิ มิกะเงะก็รู้สึกว่าตนเองนั้น โดดเดี่ยว มีชีวิตอยู่ตัวคนเดียวจริงๆ เนื่องจากได้เข้ามาอยู่บ้านของคนอื่นที่ไม่ใช่บ้านของครอบครัวของตนเอง ดังข้อความต่อไปนี้

ほとんど初めての家で、今まであまり会ったことのない
人と向かい合っていたら、なんだかすごく天涯孤独な
気持ちになった。

(หน้า 16)

หากเข้าไปอยู่ในบ้านคนอื่นเป็นครั้งแรก แล้วต้องเผชิญหน้ากับ
คนที่ไม่ค่อยคุ้นเคย ฉันจะรู้สึกโดดเดี่ยวยังไงไม่รู้

ผู้วิจัยเห็นด้วยกับคำกล่าวของคิมะตะ ซะโตะฉิมิ แต่ผู้วิจัยมีความเห็นเพิ่มเติมว่าลักษณะของบ้านยูอิชิที่สวยงาม มีห้องครัวที่สะอาดสะอ้านเป็นระเบียบเรียบร้อย มีโอฟาตัวใหญ่วางเด่นอยู่ใน

⁴ 木股知史, “『台所の戦士 — 吉本ばなな「キッチン」論—』,” 字部国文研究 第二十九号 (1998年): 156.

ห้องนั่งเล่น มีดอกไม้บานาชนิดปลูกอยู่เต็มบ้านนั้นแสดงให้เห็นถึงความอบอุ่น การดูแลเอาใจใส่ของคนในครอบครัว จนทำให้มิกะเระนึกเปรียบเทียบกับสภาพของบ้านตนเองในตอนนั้นที่แม่เป็นบ้านหลังใหญ่ แต่ก็ไม่มีใครอาศัยอยู่ในบ้าน นอกจากตนเองเพียงคนเดียว ภายในบ้านที่สกปรก เพราะไม่ได้ทำความสะอาด ไม่มีต้นไม้ดอกไม้ใดๆปลูกไว้ สภาพของบ้านตนเองที่แตกต่างกับบ้านของยูอิอย่างสิ้นเชิงเช่นนี้ จึงตอกย้ำให้มิกะเระรู้สึกโดดเดี่ยวอย่างแท้จริงว่าตนเองไม่มีใคร มีชีวิตเหลืออยู่ตัวคนเดียวจริงๆ สภาพจิตใจของมิกะเระจึงอยู่ในสภาพที่เป็นลบ จิตใจย้ำแค้นทำให้รู้สึกสิ้นหวังในชีวิตขึ้นมา

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยเห็นว่า ในการอดทนรับต่อสภาวะอันย่ำแย่ใดๆแล้ว มนุษย์เราย่อมมีขีดจำกัดในการอดทน ต่อสิ่งนั้นๆ เช่นเดียวกับมิกะเระที่รู้สึกว่าตอนนี้ตัวเองไม่อาจแบกรับกับความรู้สึกโดดเดี่ยวที่เกาะกินจิตใจอยู่เช่นนี้ได้ เนื่องจากมิกะเระรู้สึกว่า ความโดดเดี่ยวกำลังเข้ามาบั่นทอนความมั่นใจและกำลังใจในการดำเนินชีวิต มิกะเระจึงพยายามหาที่พึ่งพิงทางใจ เพื่อบรรเทาความรู้สึกโดดเดี่ยวของการเป็นคนไม่มีครอบครัว ให้คลายลงและสามารถดำเนินชีวิตในแต่ละวันไปได้

2.3.3 การโยยหาครอบครัวของมิกะเระ

จากสภาพครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ของมิกะเระ ที่สูญเสียพ่อแม่และปู่ไป ไม่เคยได้ใช้ชีวิตอยู่อย่างพร้อมหน้าพร้อมตากับพ่อแม่ ปู่เลย พอมิกะเระสูญเสียย่า ผู้ที่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดคนสุดท้ายในชีวิตไปแล้ว ต้องกลายเป็นคนไร้ครอบครัวนั้น จึงทำให้มิกะเระเกิดความรู้สึกโยยหาครอบครัวขึ้นมา นอกจากนี้ ช่วงเวลาที่มิกะเระใช้ชีวิตอยู่ตัวคนเดียวตามลำพังในบ้านนั้น มิกะเระก็ไม่สามารถนอนหลับลงได้เลย มิกะเระจึงพยายามหาที่ภายในบ้านเพื่อให้นอนหลับได้ ซึ่งในที่สุดมิกะเระก็พบว่าที่ที่ตนเองสามารถนอนหลับได้อย่างสบายใจที่สุดนั้นคือ ห้องครัว

たなべけ ひろ まえ まいにちだいどころ ねむ
田辺家に拾われる前は、毎日台所で眠っていた。どこにいても
なんだか寝苦しいので、部屋からどんどん楽なほうへと流れて

いったら、冷蔵庫のわきがいちばんよく眠れることに、ある夜明け気づいた。

(หน้า 10)

ก่อนที่จะถูกรอครัวทะนะเบะรับตัวไป ฉันนอนในห้องครัวทุกคืน เพราะไม่ว่าที่ไหน ก็นอนไม่หลับเลย ฉันรู้สึกตัวในตอนรุ่งสางวันหนึ่งว่า ได้เลื่อนไหลออกจากห้องของตัวเองเรื่อยๆ ไปยังที่ที่รู้สึกสบาย นั่นคือ ตรงข้างตู้เย็นที่ซึ่งฉันสามารถนอนหลับได้ดีที่สุด

จากข้อความข้างต้น เห็นได้ว่า การที่มิกะเงะ สามารถนอนหลับได้อย่างสบายที่สุดในห้องครัวตรงข้างตู้เย็นนั้น เนื่องมาจากตอนที่ยายังมีชีวิตอยู่ ยามักเข้าครัวทำอาหารอยู่เสมอ อีกทั้งมิกะเงะเองก็มักจะใช้เวลารับประทานอาหารเช้า กาแฟกับยา ย่อยๆ พอมิกะเงะได้เข้ามานอนในห้องครัว บรรยากาศในห้องครัวในอดีตจึงส่งผลให้มิกะเงะระลึกถึงยา ซึ่งก็คือความเป็นครอบครัวของตนเองขึ้นมา ประกอบกับในห้องครัวมี ตู้เย็นที่มีเสียงออกมาอยู่ตลอดเวลา เสียงของตู้เย็น ก็ได้ช่วยให้มิกะเงะรู้สึกว่ามิใคร่สักคนอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกับตนเอง ไม่ได้รู้สึกว่าตนเองเหลืออยู่ตัวคนเดียวในบ้านอันเงียบเชียบแห่งนี้ มิกะเงะจึงสามารถนอนหลับลงได้ด้วยความรู้สึกอบอุ่นใจว่ายังมีคนใช้ชีวิตอยู่กับตนเอง ด้วยเหตุนี้ ห้องครัวและเสียงของตู้เย็น จึงนับว่าเป็นสิ่งที่ช่วยบรรเทาความรู้สึกโหยหาครอบครัวของมิกะเงะให้คลายลงจนมิกะเงะสามารถนอนหลับลงได้

ยะมะกุชิ อะกิระ โตะโมะ (Yamaguchi Akiratomo: 山口昌伴) ให้ความหมายของห้องครัวไว้ว่า ห้องครัวเป็นสถานที่รับประทานอาหารเช้า เป็นสถานที่ใช้ปรุงอาหารหรือเตรียมอาหารตามความต้องการของคนๆหนึ่ง⁵

งานวิจัยของ คิมะตะ ชะโตะมิ ได้กล่าวไว้ว่า เด็กมักชอบห้องครัว เมื่อกลับมาจากข้างนอก เด็กมักจะหันหน้าเข้าห้องครัวก่อนเพราะแม่อยู่ในห้องครัวนั้น แต่ห้องครัวก็ไม่ใช่เป็นที่ของแม่เท่านั้น ห้องครัวถือเป็นสถานที่ที่รวมตัวของคนในครอบครัว เป็นสถานที่ที่มีกลิ่นอายของการ

⁵ 山口昌伴, “『台所空間学』吉本ばなな, 『キッチン』論 理想家庭創造への旅立ち,” 『研究紀要』第七号 (2008年): 101.

ดำรงชีวิต เป็นสถานที่ที่ทำให้รู้สึกถึงความเป็นครอบครัว เป็นสถานที่ที่หลงเหลือเสียงของควม
วุ่นวายในเวลารับประทานอาหารของคนในครอบครัว นับว่าห้องครัวเป็นสถานที่ที่รวมเรื่องราว
ของครอบครัวเอาไว้⁶

จากข้อความข้างต้นจะเห็นว่า ห้องครัวเป็นสถานที่ที่มีกลิ่นอายของครอบครัวแฝงอยู่
เนื่องจากห้องครัวเป็นสถานที่ที่ใช่ประกอบอาหารให้สมาชิกในครอบครัวได้รับประทาน ซึ่งสมาชิก
ในครอบครัวก็จะมารวมตัวกันทำอาหารและรับประทานอาหารร่วมกันเพื่อการดำรงชีพ ห้องครัวจึง
ถือว่าเป็น สถานที่ ที่สำคัญต่อการ ดำรงชีวิตของมนุษย์ ด้วยเหตุนี้ ห้องครัวจึงมีความสำคัญต่อ
มิกะเงะเป็นอย่างมาก เนื่องจากทำให้มิกะเงะได้รำลึกถึงครอบครัวและยาที่เสียชีวิตไป

ในตอนต้นเรื่องมีข้อความหลายข้อความได้แสดงถึงความสำคัญของห้องครัวที่มีต่อ
มิกะเงะ ซึ่งมียะสะกิ ฉูอิชิ ได้กล่าวไว้ว่า ข้อความที่บรรยายความรู้สึกอ้างว้างของมิกะเงะ โดยมี
ห้องครัวมาเกี่ยวข้องด้วย เช่นในข้อความต่อไปนี้ 「私がこの世でいちばん好きな場所は台所
だと思ふ。(หน้า 9) “ฉันคิดว่าห้องครัวเป็นสถานที่ที่ชอบมากที่สุดในโลก” หรือข้อความที่ว่า
「私と台所が残る。自分しかいないと思っっているよりは、ほんの少しましな思想だと思
ふ。」(หน้า 9) “มีฉันกับห้องครัวที่เหลืออยู่ ซึ่งฉันก็คิดว่ายังดีกว่าอยู่คนเดียว” และข้อความ
「いつか死ぬ時がきたら、台所で息絶えたい。ひとり寒いところでも、確かがいてあた
たかいところでも、私はおびえずにちゃんと見つめたい。台所なら、いいなと思
う。」(หน้า 9) “ถ้าสักวันหนึ่งถึงเวลาต้องตาย ฉันอยาก หมดลมหายใจที่ห้องครั ว ไม่ว่าจะใน
ห้องครัวนั้นจะเหน็บหนาว หรือจะอบอุ่นและมีใครสักคนอยู่ด้วย ฉันก็อยากจะทำมองความตาย
โดยไม่หวาดกลัว หากเป็นห้องครัวแล้วละก็ ฉันคิดว่าช่างเป็นสิ่งที่ดี” เป็นการแจ้งให้ทราบว่า
ในตอนนี้มีกะเงะเป็นเด็กกำพร้า มีชีวิตอยู่ตัวคนเดียว ซึ่งสำหรับผู้หญิง ห้องครัวถือเป็นเพื่อนของ
ชีวิตมนุษย์ (人生の同行者) เป็นสถานที่ดำรงชีวิตและเป็นจุดกำเนิดของความแข็งแกร่ง ความ
กระปรี้กระเปร่า⁷

⁶ 木股知史, “『台所の戦士 —吉本ばなな「キッチン」論—』,” 字部国文研究 第二十九号, (1998 年): 155-156.

⁷ 宮崎秀一, “吉本ばなな、『キッチン』論 理想家庭創造への旅立ち,” 研究紀要 第七号, (2008 年): 102.

ผู้วิจัยเห็นว่าในตอนนี้ห้องครัวเป็นสิ่งเดียวที่ปลอบประโลมจิตใจของมิกะเงะและช่วยบรรเทาความเศร้าจากความรู้สึกโหยหาครอบครัวแก่มิกะเงะ

อนึ่ง เกี่ยวกับคำว่าคิซึชิน 「キッチン」 ในความหมายของคำว่า ห้องครัว ที่ผู้เขียนตั้งใจให้เป็นชื่อเรื่องนั้น พบว่าในเนื้อเรื่องตั้งแต่ตอนต้นจนถึงตอนจบ ผู้เขียนไม่ได้ใช้คำว่าคิซึชิน

「キッチン」 เลย แต่ผู้เขียนกลับใช้คำว่าคะอิโตะโกะโระ 「台所」 มีความหมายว่า ครัว แทนตลอดทั้งเรื่อง และคำว่าชูโบ 「厨房」 มีความหมายว่า ครัว ปรากฏอยู่ใน หนึ่งในฉากที่มิกะเงะเงยหน้ามองไปเห็นไอน้ำสีขาวที่ลอยมาจากหน้าต่างห้องครัวของบ้านหลังหนึ่ง หลังจากลงจากรถเมล์ 「ふと気がつくと、頭の上に見える明るい窓から白い蒸気が出ているのが闇に浮かんで見えた。耳をすますと、中からにぎやかな仕事の声と、なべの音や、食器の音が聞こえてきた。一厨房だ。」 (หน้า 47) “พอรู้สึกตัว ฉันก็เห็นไอน้ำสีขาวลอยอยู่ในความมืด มันลอยออกมาจากหน้าต่างบานหนึ่งที่มีแสงสว่างอยู่ด้านบน ฉันเงี่ยหูฟังเสียงที่ดังมาจากข้างใน มันเป็นเสียงหม้อ เสียงของเครื่องครัวต่างๆ” ในเรื่องนี้จึงปรากฏคำที่มีความหมายว่าห้องครัว อยู่ 3 คำคือ คำว่าคิซึชิน 「キッチン」 คะอิโตะโกะโระ 「台所」 และชูโบ 「厨房」

หากจะกล่าวถึงอิทธิพลของห้องครัวที่มีผลต่อการเยียวยาจิตใจแก่มิกะเงะให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยเห็นว่า ฉากที่มิกะเงะรู้สึกหายเศร้าทันทีที่ได้เห็นไอน้ำสีขาวที่ลอยออกมาจากห้องครัวของบ้านหลังหนึ่ง ภายหลังจาการถบัสกลางทาง เพราะร้องไห้คิดถึงย่าหลังจากได้ยินบทสนทนาของยายและหลานสาวคู่หนึ่ง

ふと気がつくと、頭の上に見える明るい窓から白い蒸気が出ているのが闇に浮かんで見えた。耳をすますと、中からにぎやかな仕事の声と、なべの音や、食器の音が聞こえてきた。一厨房だ。私はどうしようもなく暗く、そして明るい気持ちになってしまって、頭を抱えて少し笑った。そして立ち上がり、スカートをはらい、今日は戻る予定でいた田辺家へと歩き出した。

(หน้า 47)

เมื่อรู้สึกตัว ก็มองเห็น ใอน้ำสีขาวลอยอยู่เบื้องบนในความมืด ใอน้ำนั้น
ลอยออกมาจากหน้าต่างบานหนึ่งที่มีแสงส่องสว่าง พอเงยหูฟัง ก็ได้ยิน
เสียงดังออกมาจากข้างใน เป็นเสียงหม้อ เสียงเครื่องครัวต่างๆ
ห้องครัวนั่นเอง ฉันยิ้มออกมาเล็กน้อยพลาทงกุมหัวที่ไม่รู้เป็นอะไร ที่จู่ๆ
ก็หลุดออกจากความหมองเศร้าแล้วรู้สึกแจ่มใสขึ้นมา จากนั้นฉันก็ยืนขึ้น
ปิดกระโปรง แล้วออกเดินไปยังบ้านของครอบครัวทะเลาะเบาะที่ใด้วางแผน
จะกลับไปในวันนี้

ข้อความข้างต้น เป็นฉากที่มีกะเงงกำลังเศร้าเสียใจร้องไห้คิดถึงย่า แล้วพอรู้สึกตัว มีกะเงง
ก็เห็น ใอน้ำสีขาวลอยมาจากห้องครัวของบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งในลับพลันนั้น มีกะเงงก็รู้สึกอารมณ์
แจ่มใสขึ้นมาและนึกถึงครอบครัวของยูอิชิขึ้นมา ผู้วิจัยเห็นว่า ใอน้ำสีขาวที่ลอยมาจากห้องครัวของ
บ้านหลังหนึ่งนั้น ได้สะกิดใจให้มีกะเงงรู้สึกว่าคุณเองยังมีครอบครัวของยูอิชิเป็นที่พึ่งอยู่ ไม่ได้
เหลืออยู่ตัวคนเดียว หรือกล่าวได้อีกนัยว่า ไม่ว่าจะอย่างไรครอบครัวทะเลาะเบาะจะเปิดกว้างรอรับ
ตนเองให้กลับมาอยู่ด้วยกันเสมอ มีกะเงงจึงรู้สึกดีใจว่าคุณเองยังมีครอบครัวและมีที่ที่จะไปอาศัยอยู่
ด้วย นอกจากนี้ การที่มีกะเงงรู้สึกอารมณ์แจ่มใสขึ้นมาเมื่อได้เห็น ใอน้ำที่ลอยมาจากห้องครัว ก็
แสดงให้เห็นด้วยว่า ห้องครัวเป็นสิ่งที่แทนความมีชีวิตชีวาและความกระปรี้กระเปร่าแก่มีกะเงง

จากที่กล่าวมาใน ข้างต้น ว่า ห้องครัวเปรียบเหมือน ภาพแทนครอบครัวหรือย่า และ ความมี
ชีวิตชีวา ความกระปรี้กระเปร่า แก่มีกะเงง จึงสามารถกล่าวได้ว่า ห้องครัวมีความสำคัญและมี
อิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดของมีกะเงงเป็นอย่างมาก

อย่างไรก็ตาม ห้องครัวยังมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับภาพลักษณ์ของครอบครัวยูอิชิด้วย
ดังในฉากที่มีกะเงงมาที่ บ้าน ของยูอิชิเป็นครั้งแรก แล้วต้องตัดสินใจว่าจะย้ายมาอาศัยอยู่กับ
ครอบครัวยูอิชิหรือไม่นั้น มีกะเงงได้ใช้ห้องครัวเป็นสื่อประเมินสภาพความดีและความไม่ดี ของ
ครอบครัวของยูอิชิ เพื่อประกอบการตัดสินใจ ดังข้อความต่อไปนี้

わたしは、彼がお茶を淹れているうしろへまわり込んで台所をよく見た。板張りの床に敷かれた感じのいいマット、雄一のはいているスリッパの質の良さー必要最小限のよく使い込まれた台所用品がきちんと並んでかかっている。シルバーストーン
のフラインパンと、ドイツ製皮むきはうちにもあった。横着な祖母が、楽しんでするする皮がむけると喜んだものだ。小さな蛍光灯に照らされて、しんと出番を待つ食品類、光るグラス。ちょっと見ると全くバラバラでも、妙に品のいいものばかりだった。特別に作るもののため・・・たとえばどんぶりとか、グラタン皿とか、巨大な皿とか、ふたつきのビールジョッキとかがあるのも、なんだかよかった。小さな冷蔵庫も、雄一がいろいろ言うので開けてみたら、きちんと整っていて、入れっぱなしのものがなかった。うんうんうなずきながら、見てまわった。いい台所だった。私は、この台所をひと目でとても愛した。

(หน้า 16)

ขณะที่ยูอิชิกำลังชงชา ฉันก็สำรวจดูห้องครัวไปเรื่อยๆ ตั้งแต่เสื่อคุณภาพดีที่ปูอยู่บนพื้นกระดาน รองเท้าและคุณภาพดีของยูอิชิ เครื่องครัวที่ใช้สอยจัดเรียงไว้เป็นอย่างดี กะทะที่ทำจากเครื่องเงิน ที่ปกคลุมไม้จากเยอรมันที่ฉินทำให้หญิงชราผู้เกียจคร้านปกเปลือกผลไม้ได้อย่างเพลิดเพลิด หลอดไฟนีออนดวงเล็กส่องแสงให้เห็นประเภทของภาชนะต่างๆที่รอใช้งานอย่างเงียบสงบ แก้วน้ำส่องแสงประกาย พอได้มองแล้ว แม้ว่าของเหล่านั้นจะวางอยู่อย่างกระจัดกระจาย แต่ล้วนแล้วเป็นแต่ของชั้นดี ของบางอย่างก็เอาไว้ใช้ในโอกาสพิเศษ เช่นถ้วยกระเบื้องเคลือบ ตะแกรง ชามใบใหญ่ เขี่ยกเบียร์สองใบ ของต่าง ๆ นั้นดูดีไปหมด ฉันเปิดตู้ตู้เย็นหลังเล็กซึ่งยูอิชิบอกว่าเปิดได้ สิ่งของในตู้เย็นถูกจัดวางอย่างเรียบร้อย ไม่มีสิ่งไหนถูกวางแบบทิ้งๆขว้างๆ ฉันมองไปรอบๆ พลังพยักหน้าเออออ เป็นห้องครัวที่ดีทีเดียว ฉันหลงรักห้องครัวแห่งนี้ตั้งแต่แรกพบ

จากที่มีกะเงะได้สำรวจคุณภาพห้องครัวของบ้านยูอิชิ แล้วได้พบว่าห้องครัวดู สะอาด สะอาด เต็มไปด้วยเครื่องครัวอย่างดีหลากหลายชนิดวางเรียงรายอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ของที่อยู่ในตู้เย็นก็จัดเรียงอย่างเป็นระเบียบ ก็เป็นสิ่งที่ทำให้มีกะเงะเห็นว่าครอบครัวยูอิชิให้ความสนใจ และดูแลเอาใจใส่ห้องครัวเป็นอย่างดี และนั่นก็ได้ทำให้มีกะเงะนำมาพิจารณาประกอบการตัดสินใจว่า ครอบครัวของยูอิชิน่าจะเป็นคนที่ดูแลเอาใจใส่คนในครอบครัวเป็นอย่างดีด้วย

นอกจากนี้ แม้ว่าจะมีสมาชิกในครอบครัวเพียงสองคน คือ ยูอิชิและเอะริโกะ ซึ่งเป็นพ่อของยูอิชิที่ผ่าตัดแปลงเพศเป็นผู้หญิงแล้วสวมบทบาทเป็นแม่ แต่ด้วยความอบอุ่นภายในครอบครัวของยูอิชิยังทำให้มีกะเงะรู้สึกถึงความเป็นครอบครัวที่ดีอีกด้วย

เมื่อมีกะเงะเกิดความประทับใจและไว้ใจว่าครอบครัวของยูอิชิเป็นครอบครัวที่ดี และน่าอยู่อย่างที่ตนเองต้องการ มีกะเงะจึงตัดสินใจย้ายเข้ามาอาศัยอยู่กับครอบครัวยูอิชิ

ในฉากที่มีกะเงะรับสายโทรศัพท์จากโซตะโร คนรักเก่าที่ไม่ได้ติดต่อกันมานาน เนื่องจากภายหลังฆ่าเสียชีวิต มีกะเงะก็ไม่ได้เข้าไปเรียนที่มหาวิทยาลัยเลย โซตะโรจึงโทรศัพท์นัดให้มีกะเงะออกมาพบ ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นอีกหนึ่งฉากที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ครอบครัวของยูอิชิเป็นสิ่งที่ มีกะเงะต้องการและคาดหวังจะได้เป็นสมาชิกในครอบครัวอย่างที่สุด

それ、その健全さがとても好きで、あこがれで、それにとっても
ついていけない自分をいやになりそうだったのだ。昔は、彼は
大家族の長男で、彼が家からなんの気なしに持ってくるなにか
あかいものが、私をととてもあたためたのだ。でも私はどうしても
—今、私に必要なのはあの田辺家の妙な明るさ、安らぎ—で、
そのことを彼に説明できるようには思えなかった。別に、する
必要もなかったけれど、彼と会うといつもそうだった。自分が
自分であることがもの悲しくなるのだ。

ฉันหลงรักความเข้มแข็งของเขามาก แต่ถึงอย่างนั้น ฉันก็ไม่สามารถเดิน
 ไปกับเขาได้ มันทำให้ฉันเกลียดตัวเองในอดีต โชตะโรเป็นลูกชายคน
 โทของครอบครัวใหญ่ เขาจึงมีบุคลิกที่ร่าเริงคิดมาจากครอบครัวอย่าง
 ไม่รู้ตัว ซึ่งนั่นทำให้ฉันรู้สึกอบอุ่นใจ แต่ไม่ว่าอย่างไรในตอนนี่สิ่งที่ฉัน
 ต้องการคือความสดใสอันน่าประหลาดของครอบครัวทะนะเบะ ความ
 สงบสุขของพวกเขา ซึ่งฉันไม่คิดที่จะพยายามอธิบายสิ่งเหล่านั้นให้
 โชตะโรเลย ไม่จำเป็นอะไร เวลาที่พบเขา ฉันมักเป็นอย่างนั้นเสมอ
 การเป็นตัวของตัวเองได้ทำให้ฉันรู้สึกเศร้าใจ

จากข้อความ ข้างต้นนี้ เห็นได้ว่า ขณะที่มิกะเงะพูดคุยกับโช ตะโรอยู่นั้น มิกะเงะได้นึก
 เปรียบเทียบครอบครัวของยูอิชิและโชตะโรขึ้นมา กล่าวคือ มิกะเงะนั้นเป็นคนที่โหยหาครอบครัว
 มาโดยตลอด เนื่องมาจากสภาพครอบครัวของตนเองที่ไม่สมบูรณ์ ไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่พร้อมหน้า
 พร้อมตากับทุกคนในครอบครัว เมื่อมิกะเงะได้มาพบกับโชตะโร ที่มาจากครอบครัวใหญ่ ได้อยู่
 พร้อมหน้าพร้อมตากับพ่อแม่ ญาติพี่น้อง ประกอบกับลักษณะนิสัยที่เข้มแข็งและเป็นผู้นำของ
 โชตะโรที่เป็นลูกชายคนโตของครอบครัว ในอดีตเมื่อยังคบกัน มิกะเงะจึงคิดว่าคุณสมบัติที่
 สมบูรณ์แบบเพียงพร้อมเหล่านั้นของโชตะโรจะสามารถตอบสนองความเป็นครอบครัวที่ตนเอง
 รู้สึกขาดหายไปได้ แต่ในความเป็นจริงแล้ว มิกะเงะกลับรู้สึกว้า ครอบครัวยุอิชิที่สมบูรณ์แบบและ
 ลักษณะนิสัยที่เข้มแข็ง มีความสดใสร่าเริงของโชตะโรนั้น กลับทำให้ ตนเอง รู้สึกว่าด้อยค่า
 เนื่องจากมิกะเงะเป็นเด็กกำพร้าและไม่มีครอบครัว มิกะเงะจึงรู้สึกว่าตนเอง แตกต่างจากโช ตะโร
 อย่างสิ้นเชิง

ซึ่งต่างกับยูอิชิ ที่มีพื้นฐาน ครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ เป็นเด็กกำพร้าเช่นเดียวกับมิกะเงะ
 เนื่องจากแม่ของยูอิชิได้เสียชีวิตจากไปตั้งแต่ยูอิชิยังเด็ก ยูอิชิจึงเหลือพ่ออยู่เพียงคนเดียว อีกทั้งด้วย
 บุคลิกลักษณะของยูอิชิที่สบายๆ เป็นกันเอง ก็ได้ทำให้มิกะเงะรู้สึกเหมือน กับบุคลิกลักษณะของ
 ย่าที่เป็นคนสบายๆ ไม่เข้มงวด ดังข้อความที่ว่า 「私が帰宅すると、TVのある和室から祖母が
 出てきて、おかえりと言う。遅い時はいつもケーキを売って帰った。外泊でもなんでも、
 言えば怒らない大らかな祖母だった。時にはコーヒーで、時には日本茶で、私たち

は TV を観ながらケーキを食べて、寝る前のひと時を過ごした。」(หน้า 29) “เวลานั้นกลับบ้าน ย่างจะออกมาจากห้องคูทิวี่แล้วพูดว่า “กลับมาแล้วหรือ” เวลานั้นกลับบ้านดึก ฉันก็จะซื้อเค้ก กลับไปฝากย่าเสมอ เวลาที่ฉันไปนอนค้างที่อื่นหรือไม่ว่าเรื่องอื่นๆ ย่าก็จะเป็นคนง่าย ๆ ไม่โกรธ เราใช้เวลาอยู่ด้วยกันก่อนเข้านอน บางครั้งก็ดื่มกาแฟ ชาญี่ปุ่น กินเค้กและคูทิวี่” ซึ่งต่างกับโซตะโร ที่แม้จะมีบุคลิกสดใสร่าเริง แต่ก็เป็นคนมีนิสัยเข้มงวด เจ้าระเบียบ ซึ่งตอนที่คบกัน แม้ว่ามิกะจะเคยรู้สึกชอบบุคลิกเช่นนั้นของโซ ตะโร แต่บางครั้ง มิกะจะกลับรู้สึกอึดอัด ไม่เป็นตัวของตัวเอง เหมือนตอนที่อยู่กับยูอิชิ อีกทั้งในตอนนี้มีกะจะได้เลิกกับโซตะโรแล้ว แม้ว่ามิกะจะยังมีความรู้สึกดีกับโซตะโรอยู่ แต่ทว่าความรู้สึกของโซตะโรที่แสดงออกมา มิกะจะก็รับรู้ได้ว่า ในตอนนี้โซตะโรห่วยใยเธอในฐานะเพื่อนเท่านั้น

จากที่กล่าวมาข้างต้น เห็นได้ว่า ครอบครัวของยูอิชิ ทำให้มิกะจะรู้สึกว่าเป็นภาพครอบครัว ในอุดมคติที่เธอต้องการและทำให้มิกะจะรู้สึกว่าได้รับการเติมเต็มความเป็นครอบครัวที่ขาดหายไป มากกว่าครอบครัวของโซตะโร เนื่องจากในตอนนี้อย่างที่มิกะจะต้องการคือ ครอบครัวที่เป็นที่พึ่งให้ ตัวเธอรู้สึกอบอุ่นใจที่จะมีคนดำเนินชีวิตไปด้วยกัน

2.3.4 ความวิตกกังวลต่อชีวิตที่เหลืออยู่ตัวคนเดียวของมิกะจะ

โยะมิ โมะโตะ บะนะนะ ได้นำลักษณะของคนที่มีชีวิตที่มีแค่คนเดียว ชีวิตอยู่ในทางตัน คิดอะไรไม่ออกมาเป็นตัวเสริมให้มิกะจะรู้สึกทุกข์ใจมากยิ่งขึ้น จากความรู้สึกกังวลใจเกี่ยวกับชีวิตที่เหลืออยู่ตัวคนเดียวด้วย ผู้วิจัยเห็นว่า ภายหลังจากเสียชีวิตไป มิกะจะก็รู้สึก งามง กังวลใจขึ้นมา ว่าชีวิตต่อจากนี้จะดำเนินไปตามลำพังได้อย่างไร

葬式がすんでから三日は、ぼうっとしていた。涙があんまり
出ない飽和した悲しみにもなう、柔らかな眠けをそっとひき
ずって行って、しんと光る台所にふとんを敷いた。ライナス
のように毛布にくるまって眠る。

(หน้า 10)

งานศพผ่านไป 3 วันแล้ว ฉันยังคงงวยไปพร้อมกับความโศกเศร้าที่
น้ำตาไม่อาจไหลออกมาได้ ฉันลากพุกนอนไปที่ห้องครัวอันเงียบ
สงัด ห่อตัวในผ้าห่มเหมือนดักแด้แล้วหลับไป

จากจุดนี้สามารถอธิบายได้ว่า ในตอนที่พ่อแม่และ ปู่เสียชีวิตไป มิกะเงะ ยังมียาที่ดำเนิน
ชีวิตร่วมกันอยู่และได้ทำให้มิกะเงะ รู้สึกว่าชีวิตประจำวันของตนเองก็จะเป็นไปในแบบเดิมอย่างที่
เคยเป็นมา หรือกล่าวได้ว่า การที่มีย่าร่วมดำเนินชีวิตไปด้วยกันนั้น ทำให้มิกะเงะ รู้ว่าวันนี้ พรุ่งนี้
หรือมะรืนนี้ชีวิตตนเองจะดำเนินไปพร้อมกับย่า มิกะเงะจึงไม่ได้คิดเตรียมการอะไรไว้ ล่วงหน้า แต่
เมื่อวันหนึ่งย่ามาเสียชีวิตจากไปอย่างกะทันหัน ความรับรู้ที่ชีวิตตนเองจะดำเนินไปอย่างไรก็ได้
หายไป มิกะเงะจึงตั้งตัวไม่ทัน คิดอะไรไม่ออก สับสนงุนงงกับชีวิตว่าจะทำอย่างไรต่อไปกับชีวิตดี

ผู้วิจัยเห็นว่า เมื่อย่าเสียชีวิตไป ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของมิกะเงะจากที่เคยสว่างไสว จึงมืด
ดับลงไปด้วย ซึ่งนั่นก็ส่งผลให้มิกะเงะไม่สามารถมองเห็น หรือคิดอะไรกับอนาคตของตนเอง ได้
ดังข้อความต่อไปนี้

祖母が死んで、この家の時間も死んだ。私はリアルにそう
感じた。もう、私にはなにもできない。

(หน้า 31)

พ่อย่าตายไป เวลาที่บ้านแห่งนี้ก็ตายไปด้วย ฉันรู้สึกถึงความจริง
นั้น ซึ่งฉันไม่สามารถทำอะไรได้เลย

จากข้อความข้างต้น เห็นได้ว่า เมื่อย่าเสียชีวิตจากไป ชีวิตของมิกะเงะก็เหมือนหยุดเดินไป
ด้วย มิกะเงะนั้นรู้สึกสับสนงุนงงกับชีวิตที่ไม่เหลือใคร ไม่รู้ว่าตนเองจะดำเนินชีวิตต่อไปตามลำพัง

คนเดียวได้อย่างไร และเกิดเป็นความกังวลใจต่อชีวิตนับต่อจากนี้ของตนเองขึ้นมา ผู้วิจัยเห็นว่า ความรู้สึกกังวลต่อชีวิตที่เหลืออยู่ตัวคนเดียวนี้เป็นสิ่งที่แสดงถึงความไม่พร้อมที่จะดำเนินชีวิตตาม คำพังของมิกะเงะ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า มิกะเงะไม่สามารถ ยอมรับกับการเปลี่ยนแปลงในชีวิตที่ตนเองต้องกลายเป็นคนไร้ครอบครัวเช่นนี้ได้

2.3.5 ทรศนะเกี่ยวกับชีวิต

แม้มิกะเงะ จะรู้สึกเป็นทุกข์กับชีวิตที่ต้องสูญเสียครอบครัวไป แต่มิกะเงะก็พยายามหาทาง ออกให้กับชีวิตที่มีดมนของตนเอง ดังจะเห็นได้จากข้อความต่อไปนี้

ただ星の下で眠りたかった。朝の光で目覚めたかった。
それ以外のことは、すべてただ淡々と過ぎていった。
しかし！そうしてばかりもいられなかった。
現実はずごい。

(หน้า 10 – 11)

ฉันแค่อยากจะนอนหลับภายใต้ดวงดาว อยากจะตื่นขึ้นมาท่ามกลาง
แสงสว่างในตอนเช้า นอกเหนือจากนี้แล้ว ฉันได้แต่แว้งคว้างล่อง
ลอย อย่างไรก็ตาม ฉันไม่สามารถมีชีวิตอยู่อย่างนั้นได้ ความจริงคือ
สิ่งมหัศจรรย์

จากข้อความ ข้างต้น พิจารณาได้ว่า มิกะเงะรู้สึกว่า ตัวเอง ไม่สามารถดำเนินชีวิต อยู่อย่าง
แว้งคว้าง ล่องลอย ที่นอนหลับแล้วก็ตื่นอยู่เช่นนี้ได้ แต่ชีวิตต้องมีอะไรมากกว่านั้น ผู้วิจัย เห็นว่า
การที่มิกะเงะรู้สึกไม่อยากจะใช้ชีวิตอยู่อย่างแว้งคว้าง โดยที่ไม่ทำอะไรเลยนี้ สะท้อนให้เห็นถึงความ
พยายามของมิกะเงะที่อยากคืนรนาให้มีชีวิตอยู่รอดต่อไป

ยะมะดะ โยะฉิโร (Yamada Yoshirou: 山田吉郎) กล่าวถึงคำพูดของมิกะเงะในประโยคดังกล่าวนี้ไว้ว่า คำพูดของมิกะเงะที่ได้กล่าวนี้ แม้เป็นเพียงคำพูดธรรมดาทั่วไปในชีวิตประจำวัน (日常的な言葉) แต่เมื่อพิจารณาถี่กลงไป คำพูดนั้นได้แสดงให้เห็นถึงการรับมือกับความตายของมิกะเงะที่ตอบสนองต่อสภาพชีวิตที่โดดเดี่ยวซึ่งกำลังเผชิญอยู่⁸

ผู้วิจัยเห็นด้วยกับข้อความดังกล่าว เนื่องจาก แม้ว่าการเสียชีวิตของย่าได้ทำให้มิกะเงะรู้สึกไม่มีความเชื่อมั่นต่อการดำเนินชีวิตไปตามลำพัง แต่การที่ มิกะเงะ กล่าวคำพูดที่สร้างกำลังใจและความเข้มแข็งให้แก่จิตใจของตนเองนี้ ก็เหมือนเป็นแรงกระตุ้นให้ ตนเองเกิดความ มั่นใจว่าจะสามารถก้าวผ่านความยากลำบากนั้นแล้วดำเนินชีวิตต่อไปได้

แรงกระตุ้นสำคัญที่ทำให้มิกะเงะเริ่มปรับเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับชีวิตจากที่สิ้นหวังให้กลับมามีความหวังในชีวิตขึ้นมาได้นั้น คือ ยูอิชิและเอะริโกะ เนื่องจากภายหลังมิกะเงะ ได้ย้ายเข้ามาอาศัยอยู่ในบ้านของยูอิชิและเอะริโกะแล้ว มิกะเงะก็รู้สึกอบอุ่นใจและรู้สึกว่าได้รับการเติมเต็มจิตใจจากความเป็นครอบครัวของยูอิชิและเอะริโกะ ประกอบกับ ความพยายามดิ้นรนให้มีชีวิตอยู่ต่อไปของมิกะเงะดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น มิกะเงะจึงเริ่มรู้สึกมีความหวัง ในชีวิตขึ้นมา ดังข้อความต่อไปนี้

わたしは五月が来るまでだらだらすることを、自分に許した。
そうしたら、極楽のように毎日が楽になった。(中略)
少しずつ、心に光や風が入ってくるのがとても、嬉しい。

(หน้า 30)

ฉันอนุญาตให้ตัวเองอยู่สบายๆจนถึงเดือนพฤษภาคม ทุกวันๆ
ฉันรู้สึกมีความสุขเหมือนอยู่บนสวรรค์.....แสงสว่างและสายลม
ที่ค่อยๆพัดผ่านเข้ามาในจิตใจทีละนิดนั้น ทำให้ฉันรู้สึกดีใจ

⁸ 山田吉郎, “「吉本ばなな『キッチン』論—一生の回復への通路—”, 『山梨英和短期大学紀要』第30号(1996年): 107.

ผู้วิจัยเห็นว่า ในตอนนี้ความรักความอบอุ่นของครอบครัวยูอิชิและเอริโกะได้เข้ามาเติมเต็มความรู้สึกขาดครอบครัวของมิกะเงะ จนทำให้มิกะเงะรู้สึกมีความสุขและมีความหวังขึ้นในชีวิต ในฉากที่เอริโกะซื้อแก้วน้ำรูปกล้วยให้มิกะเงะเป็นของขวัญ เพื่อต้อนรับมิกะเงะเข้ามา เป็นสมาชิกใหม่ในบ้านนั้นถือเป็นฉากสำคัญที่แสดงให้เห็นว่า มิกะเงะได้รับการกระตุ้นให้มีชีวิตอยู่ต่อไปจากยูอิชิและเอริโกะ ซึ่งในที่สุด มิกะเงะก็รู้สึกมีความหวังในชีวิตขึ้นมาและอยากจะมีชีวิตอยู่ต่อไป

「わー、嬉しい。」
 私は、泣きそうになりながら言った。出ていく時、
 これを持ってゆかし、出てからも何度も何度も来て、
 おかゆを作りますから。口には出せずに、そう思った。
 大切な大切なコップ。

(หน้า 42-43)

“โอ้ มีความสุขจัง” ฉันพูดเหมือนจะร้องไห้ เวลาที่ฉันจะย้ายออกไป
 ฉันจะเอาแก้วน้ำใบนั้นไปด้วย และหลังจากฉันได้ย้ายออกไปแล้ว
 ฉันจะกลับมาทำข้าวต้มให้เธออีกหลายๆครั้ง ฉันคิดอย่างนั้นแต่พูด
 ออกมาไม่ได้ ช่างเป็นแก้วน้ำที่สำคัญมากจริงๆ

ข้อความดังกล่าวข้างต้นนี้ เห็นได้ว่า เมื่อได้รับแก้วน้ำ รูปกล้วย ใบนี้จากเอริโกะได้ทำให้ มิกะเงะรู้สึกปลอบปลื้มใจมากที่ตัวเองได้กลายเป็นสมาชิกใหม่ของครอบครัวของยูอิชิและเอริโกะ จากจุดนี้ ผู้วิจัย พิจารณา ว่า ก่อนหน้าที่มิกะเงะจะย้ายมาอาศัยอยู่กับครอบครัวของยูอิชิและเอริโกะนั้น มิกะเงะต้องการครอบครัวมาโดยตลอด เนื่องจากมิกะเงะไม่เคยได้อยู่กับสมาชิกในครอบครัวอย่างพร้อมหน้าพร้อมตากับพ่อแม่และปู่ย่าเลยสักครั้ง ครอบครัวจึงเป็นสิ่งที่มิกะเงะรู้สึกขาดหายไปมาโดยตลอด เมื่อมิกะเงะได้มาอาศัยอยู่ในบ้านของยูอิชิและเอริโกะ ซึ่ง ยูอิชิกับเอริโกะต่างให้ความสำคัญแก่มิกะเงะและ ปฏิบัติตัวต่อมิกะเงะอย่างเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน

จึงได้ทำให้มิกะเงะรู้สึกมีความสุขและ กล้าเปิดใจตัวเอง ให้เข้าไปใกล้ชิดสนิทสนมกับยูอิชิและ
เอะริโกะ จนกระทั่งความสัมพันธ์ระหว่างมิกะเงะและยูอิชิกับเอะริโกะ จากที่เป็นคนแปลกหน้ากัน
ก็ได้ขยับระดับความสัมพันธ์ จนกลายเป็นความสัมพันธ์ในรูปแบบของครอบครัว

ซะเอะกิ จุนโกะ (Saeki Junko: 佐伯順子) ให้ทรศนะ เกี่ยวกับ ลักษณะความสัมพันธ์
ระหว่างมิกะเงะและยูอิชิกับเอะริโกะว่า เป็นความสัมพันธ์ที่แม้ว่าไม่ใช่คนรักหรือ เครือญาติกัน
แต่เมื่อได้มาอาศัยอยู่ด้วยกัน ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดสนิทสนมกัน นี้ก็สามารถพัฒนาให้เป็น
ความสัมพันธ์ที่มีลักษณะแบบครอบครัวที่มีความเกี่ยวข้องทางสายเลือดได้⁹

ผู้วิจัยเห็น ด้วยกับคำกล่าวของ ซะเอะกิ จุนโกะ เนื่องจากครอบครัวสามารถสร้างขึ้นมาได้
จากคนที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดหรือมีความรักความผูกพันต่อกัน ไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่มีสายเลือด
เดียวกันอย่างเดี๋ยวจึงจะสร้างครอบครัวขึ้นมาได้

อย่างไรก็ตาม เกี่ยวกับประเด็น ความสัมพันธ์ระหว่าง มิกะเงะ ยูอิชิกับเอะริโกะ นี้ผู้วิจัย
สันนิษฐานว่า ความสัมพันธ์ลักษณะนี้ สะท้อนให้เห็นถึงทรศนะของ โยะมิโมะ โตะ บะนะนะ
เกี่ยวกับครอบครัว ได้ว่า โยะมิโมะ โตะ บะนะนะพยายามสร้างรูปแบบครอบครัวในรูปแบบใหม่
คือ คนที่จะมีความสัมพันธ์ กันแบบครอบครัวไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่มีความเกี่ยวข้องกันทาง
สายเลือดหรือมีสายสัมพันธ์โดยตรงกันก็ได้

นอกจากนี้ การที่มิกะเงะได้รับฟังประสบการณ์ชีวิตจากเอะริโกะและ เห็นทรศนะเกี่ยวกับ
ชีวิตของเอะริโกะที่แม่ เคยมีชีวิตที่จมอยู่กับความ ทุกข์จากเหตุการณ์ที่ภรรยาเสียชีวิตจากไป แต่
เอะริโกะ ก็พยายามเข้าใจความเป็น ไปของชีวิตที่ต้องเวียนว่ายตายเกิดและมองชีวิตไปในทางบวก
จนในที่สุดเอะริโกะก็สามารถถึงชีวิตตัวเองออกมาจากความทุกข์แล้ว มีชีวิตอยู่กับความตายของ
ภรรยาได้นั้น ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการปรับเปลี่ยนทรศนะเกี่ยวกับชีวิตของมิกะเงะ

⁹ 佐伯順子, “吉本ばなな (現よしもとばなな) 『キッチン』 (1987年) が描く新たなコミュニ
ティ「現代日本の女性作家が描く家族と母性—山田詠美・よしもとばなな・江国香職が描く「近代家
族」の終焉と新しい「親密性」”, 『タイ国日本研究国際シンポジウム 2007 開催』(2007年): 81.

「まあね、でも人生は本当にいっぺん絶望しないと、
 そこで本当に捨てらんないのは自分のどこなのかを
 わかんないと、本当に楽しいことがなにかわかんない
 うちに大きくなっちゃうと思うの。あたしは、よかったわ。」

(หน้า 55)

“ใช่ แต่ถ้าชีวิตคนนี่ไม่ได้พบกับความสิ้นหวังที่แท้จริง ก็จะมีชีวิตอยู่
 โดยไม่รู้อะไรเกี่ยวกับตนเอง และเมื่อเติบโตไปเขาก็จะไม่สามารถเข้าใจ
 ถึงความสุขที่แท้จริงด้วย ซึ่งสำหรับฉันแล้ว ฉันตั้งใจที่ได้เรียนรู้มัน

ข้อความ ข้างต้นนี้ เป็น ฉากที่เอริโกะพูดขึ้นนะ เกี่ยวกับการเข้าใจ ชีวิตให้มิกะเงะฟัง ซึ่ง
 ผู้วิจัยเห็นว่า การที่เอริโกะนำประสบการณ์ชีวิตของตัวเองที่สามารถ ปรับจิตใจจากที่สิ้นหวังให้มี
 ความหวังขึ้นได้นั้นมาถ่ายทอดเป็นปรัชญาชีวิตให้มิกะเงะฟัง นั้น เป็นเพราะเอริโกะปรารถนา ให้
 มิกะเงะนำปรัชญาชีวิตจากที่เธอนำมาถ่ายทอดนี้ ไปพิจารณาไตร่ตรองเกี่ยวกับชีวิตของตนเอง ซึ่ง
 หากมิกะเงะสามารถนำคำชี้แนะนี้ไป คิดทบทวน ไตร่ตรองจนเข้าใจและ สามารถยอมรับกับการ
 เปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชีวิตได้นั้น ถือว่าได้บรรลุจุดมุ่งหมายของเอริโกะที่ตั้งใจไว้แล้ว

もともと大きくなり、いろんなことがあって、何度も
 底まで沈みこむ。何度も苦しみ何度でもカムバックする。
 負けはしない。力は抜かない。

(หน้า 56)

ขณะที่เติบโตขึ้นเรื่อยๆ มีหลายสิ่งเกิดขึ้นและจดจ้องจนถึงก้นบึ้ง
 ได้รับความเจ็บปวดซ้ำแล้วซ้ำอีก ฉันก็สามารถลุกขึ้นยืนหยัดได้
 ฉันจะไม่ยอมแพ้ ไม่ให้สูญเสียวัดไป

จากข้อความข้างต้นนี้ เห็นได้ว่า มิกะเงะเข้าใจชีวิตและยอมรับกับการเปลี่ยนแปลงในชีวิตได้ ซึ่งในตอนสุดท้ายของเรื่อง มิกะเงะก็สามารถลุกขึ้นยืนหยดมีชีวิตได้ใหม่ และนั่นก็ได้แสดงให้เห็นว่า มิกะเงะสามารถปรับเปลี่ยนทรศนะเกี่ยวกับชีวิตจากที่สิ้นหวังให้มีความหวังขึ้นมาได้ในที่สุด

2.3.6 ทรศนะเกี่ยวกับความตาย

ผู้วิจัยเห็นว่า การที่คนเราต้องพบอะไรต่างๆ บ่อยๆ จะทำให้รู้สึกคุ้นชินกับสิ่งนั้นๆ ไปโดยปริยาย เช่นเดียวกับมิกะเงะ ที่ได้พบกับความตายของสมาชิกในครอบครัวมาโดยตลอดเวลาที่เติบโตขึ้นมา นั่นจึงอาจส่งผลให้มิกะเงะรู้สึกคุ้นชินกับความตายและไม่กลัวว่าวันหนึ่งตัวเองจะต้องตายไป

いつか死ぬ時がきたら、台所で息絶えたい。ひとり寒いところでも、誰かがいてあたたかいところでも、私はおびえずにちゃんと見つめたい。

(หน้า 9)

ถ้าสักวันหนึ่งถึงเวลาต้องตาย ฉันอยากหมดลมหายใจที่ห้องครัว
ไม่ว่าในห้องครัวนั้นจะเหน็บหนาวหรือจะอบอุ่นและมีใครสักคน
อยู่ด้วย ฉันก็อยากจะจ้องมองความตายโดยไม่หวาดกลัว

จากข้อความที่ยกมากล่าวข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่า การที่มิกะเงะ ได้พบกับความตายของสมาชิกในครอบครัวมาโดยตลอด นับตั้งแต่พ่อแม่ ปู่และย่าตามลำดับ ได้ ทำให้มิกะเงะ รับรู้เกี่ยวกับความตายว่าเป็นเรื่องธรรมดาของชีวิต เป็นเรื่องปกติที่มนุษย์ทุกคนต้องเผชิญ เนื่องจากวันใดวันหนึ่งคนทุกคนจะต้องตาย ไม่มีใครที่จะสามารถหลีกเลี่ยงหนีจากความตายได้

ข้อความต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า มิกะเงะมีความรู้สึกไม่กลัวต่อความตาย

年寄りと 2 人で暮らすというのは、ひどく不安なことだ。元気であればあるほどそうだった。実際に祖母といた時、そんなことは考えたこともなく楽しくやっていたけれど、今ふりかえるとそう思えてならなかった。私は、いつもいつでも「おばあちゃんが死ぬのが」こわかった。

การใช้ชีวิตอยู่กับคนแก่เพียงสองคนนั้น เป็นเรื่องที่ทำให้รู้สึกกังวลใจอย่างมาก หากคนแก่คนนั้นแข็งแรงมากเท่าใด ก็ยิ่งกังวลมากเท่านั้น อันที่จริงตอนที่ฉันใช้ชีวิตอยู่กับย่า ฉันไม่เคยคิดถึงความรู้สึกกังวลนั้นเลย ฉันรู้สึกมีความสุข แต่เมื่อมองย้อนกลับไป ฉันก็อดคิดไม่ได้ว่า ฉันหวาดกลัวอยู่เสมอว่า “ย่าจะต้องเสียชีวิตไป” ในวันใดวันหนึ่ง

ข้อความที่ยกมาข้างต้นนี้ เห็นได้ว่า มิกะเงะรู้สึกกังวลกับการที่มีชีวิตอยู่กับย่า เนื่องจากย่ามีอายุมากแล้ว วันหนึ่งไม่นานน่าจะจะต้องเสียชีวิตจากตนเองไปเหมือนกับพ่อแม่และปู่ที่เสียชีวิตไปก่อนหน้านี้ ความรู้สึกกังวลของมิกะเงะที่เกิดขึ้นดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า เป็นความรู้สึกกลัวต่อการต้องถูกทิ้งให้มีชีวิตเหลืออยู่ตัวคนเดียวมากกว่าจะกลัวว่าความตายจะมาพรากชีวิตของย่าไป เนื่องจากมิกะเงะเข้าใจความตายว่า ไม่ว่าใครทุกคนจะต้องตายไป ไม่มีใครที่ไม่ตายได้ ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น จึงสามารถกล่าวได้ว่า สิ่งที่มิกะเงะรู้สึกเกรงกลัวมากในชีวิตก็คือ การที่ต้องมีชีวิตอยู่กับความรู้สึกโดดเดี่ยว ความโหยหาครอบครัวและความวิตกกังวลกับชีวิตที่เหลืออยู่ตัวคนเดียวมากกว่าความรู้สึกหวาดกลัวต่อความตาย

ข้อความต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นถึงความรู้ความตระหนักของมิกะเงะที่มีต่อความตาย

—いつか必ず、誰もが時の闇の中へちりちりになって消えていってしまう。そのことを体にしみこませた目をして歩いている。

(หน้า 29)

ในวันใดวันหนึ่งไม่ว่าใครก็ต้องแยกย้ายหายไปในความมืดมิดของเวลา
ซึ่งฉันได้ก้าวเดินมาโดยรู้ซึ่งถึงเรื่องนั้นเป็นอย่างดี

ผู้วิจัยเห็นว่า ภายหลังฆ่า ผู้ซึ่งเป็นสมาชิกในครอบครัวคนสุดท้ายเสียชีวิตไป ได้ทำให้
มิกะเงะเข้าใจความตายเป็นอย่างดีว่า ความตายคือการสิ้นสุดการมีชีวิต ที่สุดท้ายชีวิตของทุกคน
จะต้องดับไป

มะทซุโมะ โตะ ทะกะยุกิ (Matsumoto Takayuki: 松本孝幸) ให้ทรศนะเกี่ยวกับงานเขียน
ของโยะมิโมะ โตะ บะนะนะนะ ว่า โยะมิโมะ โตะ เขียนเรื่อง เกี่ยวกับ ชีวิตและความตายโดยที่ให้
ความหมายของชีวิตและความตายไม่ขัดแย้งกัน เนื่องจากโยะมิโมะ โตะ มีความคิดที่ว่าชีวิตได้บวก
ความตายรวมไว้ด้วยกัน และความตายก็ได้บวกชีวิตรวมไว้ด้วยกันเช่นกัน หรือกล่าวได้อีกนัยหนึ่ง
คือ ทั้งชีวิตและความตายต่างมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ระยะห่างระหว่างชีวิตและความตายนั้น
ใกล้กันมาก แต่ในขณะที่เดียวกัน บางครั้งชีวิตและความตายก็อาจมีระยะที่ห่างไกลกันก็มี¹⁰

จากคำกล่าวนี้ ผู้วิจัยเห็นด้วยกับมะทซุโมะ โตะ ทะกะยุกิ ในประเด็นที่ว่า ในนวนิยายเรื่อง
คิทเซ่น โยะมิโมะ โตะ บะนะนะนะ ไม่ได้กล่าวถึงความตายในแง่ของความน่ากลัว หากแต่กล่าวถึง
ความตายในแง่ที่ทำให้ผู้อ่านได้ตระหนักถึงคุณค่าของการมีชีวิตอยู่มากกว่า

ผู้วิจัยเห็นว่า โยะมิโมะ โตะ บะนะนะนะ ต้องการสื่อสาร ให้ผู้อ่านได้พิจารณาว่า ความตายเป็น
สิ่งที่ทำให้คนเราได้ค้นหาความหมายที่แท้จริงของการมีชีวิตอยู่

จากข้อความที่ยกมาข้างต้นที่กล่าวว่า มิกะเงะไม่กลัวความตาย ผู้วิจัยเห็นว่า การไม่กลัว
ความตายนี้สามารถพิจารณาได้ว่า มิกะเงะไม่มีทรศนะต่อความตายในแง่ลบ กล่าวคือ
มิกะเงะไม่ได้คิดว่าความตายเป็นสิ่งที่น่ากลัว ในทางกลับกันมิกะเงะได้มองความตายว่าเป็นส่วน
หนึ่งของชีวิตที่ต้องเผชิญมากกว่า

¹⁰ 松本孝幸, 『吉本ばなな論「フツー」という無意識』(東京: JICC(ジック)出版局, (1991年).
p.184.

2.4 บทสรุป

ลักษณะของตัวละครเอกหญิง มิกะเงะที่มี จิตใจอ่อนไหว รู้สึก โดดเดี่ยว โหยหาครอบครัว และกังวลต่อการใช้ชีวิตตัวคนเดียวตามลำพัง ภายหลังจากพบกับความตายมาโดยตลอด นับตั้งแต่พ่อแม่ ปู่และย่า สมาชิกในครอบครัวที่เหลืออยู่คนสุดท้ายที่เพิ่งเสียชีวิตจากไป ผู้วิจัยเห็นว่าได้สะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบของการมีพื้นฐานครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ กล่าวคือ การที่สูญเสียสมาชิกครอบครัวไปจนหมด แล้วต้องกลายเป็นคน ไม่มีครอบครัว ย่อมทำให้เกิดความรู้สึกสะเทือนใจว่า ตนเองไม่มีใครที่จะคอยให้ความรัก ความผูกพัน ความช่วยเหลือพุงค้ำจุน เป็นที่พึ่งอีกต่อไป มิกะเงะจึงรู้สึกสิ้นหวังในชีวิตจนไม่สามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างปกติ

อย่างไรก็ตาม มิกะเงะได้รับความช่วยเหลือจากตัวละครอื่นคือ ยูอิชิและเอะริโกะ ให้พ้นจากความสิ้นหวังในชีวิต ซึ่งก็ได้ทำให้มิกะเงะสามารถ ปรับเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับชีวิตให้ กลับมามีความหวัง จนลุกขึ้นยืนหยัดมีชีวิตได้ใหม่อีกครั้ง จากจุดนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าได้สะท้อนให้เห็นถึงจุดประสงค์ของ โยะมิโมะโตะ บะนะนะนะ ที่ต้องการให้ ความตายเป็นสิ่งที่ ทำให้ทุกคนตระหนักถึงคุณค่าของชีวิต เนื่องจากความช่วยเหลือของยูอิชิและเอะริโกะ เป็นเหมือนการเสนอทางออกแก่ชีวิตของมิกะเงะที่สิ้นหวังและทุกข์ทรมานจากความตาย ได้คิดทบทวน ไตร่ตรองพิจารณาเกี่ยวกับชีวิตว่า แม้คนที่รักจะเสียชีวิตจากไป แล้วทำให้ตัวเรารู้สึกสิ้นหวัง ในชีวิตที่เหลืออยู่ตัวคนเดียว แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าชีวิตของเราจะสิ้นสุดลง ไปด้วย และวิธีที่จะทำให้ตัวเราพ้นจากความทุกข์หรือปัญหาต่างๆ ได้นั้น คือ การยอมรับการเปลี่ยนแปลงในชีวิตนั้นให้ได้แล้วปรับเปลี่ยนทัศนคติใหม่

นอกจากนี้ โยะมิโมะโตะ บะนะนะนะยังได้เสนอทัศนคติใหม่เกี่ยวกับครอบครัวผ่านตัว มิกะเงะที่ได้เข้ามาอาศัยอยู่กับยูอิชิและเอะริโกะ ว่า คนเราสามารถมีความรักและความผูกพันกันจนสร้างความสัมพันธ์ในรูปแบบครอบครัวขึ้นมาได้

บทที่ 3

ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายเรื่อง มังงะทัชชู

นวนิยายเรื่อง *มังงะทัชชู* เป็นภาคต่อของนวนิยายเรื่อง *คิทเซ่น* ซึ่งดำเนินเรื่องต่อจากตอนสุดท้ายของนวนิยายเรื่อง *คิทเซ่น* ที่ตัวละครเอกหญิง มิกะเงะ ภายหลังจากย้ายเข้ามาอาศัยอยู่กับยูอิชิ และเอะริโกะนานถึงครึ่งปี ก็ได้รับความรัก ความอบอุ่นจากยูอิชิและเอะริโกะจนจิตใจที่เจ็บปวดจากการสูญเสียครอบครัวได้รับการเยียวยา ซึ่งในที่สุดมิกะเงะก็มีจิตใจที่เข้มแข็งขึ้นและกล้าออกไปดำเนินชีวิตด้วยตนเอง

อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากมิกะเงะย้ายออกจากบ้านของยูอิชิและเอะริโกะไปไม่นาน เอะริโกะ ก็ถูกชายโรคจิตที่หลงรักเธอฆ่าตาย ซึ่งการตายของเอะริโกะนี้ได้ส่งผลให้มิกะเงะหวาดกลัวถึงความโดดเดี่ยวตลอดจนความสิ้นหวังในชีวิตอีกครั้ง แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อมิกะเงะได้เห็นสภาพของยูอิชิที่โศกเศร้า สับสนและหวาดกลัวกับชีวิตที่ไม่เหลือใคร มิกะเงะก็เกิดความรู้สึกเห็นใจยูอิชิที่ต้องกลายเป็นคนไม่มีครอบครัวเช่นเดียวกับตนเอง มิกะเงะจึงอยากจะช่วยให้ยูอิชิคลายความโศกเศร้า และก้าวผ่านความท้อแท้สิ้นหวังนี้ไปพร้อมๆกันกับตนเอง

เรื่องราวในนวนิยาย *มังงะทัชชู* ต่อจากนี้ จึงเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความพยายามพลิกฟื้นชีวิตให้กลับมามีความหวังอีกครั้งของมิกะเงะและการช่วยเหลือยูอิชิให้หลุดพ้นจากความเจ็บปวด ความท้อแท้สิ้นหวังในชีวิตจากความตายของเอะริโกะ และการยื่นมือให้ชีวิตอยู่ต่อไปด้วยกันของมิกะเงะกับยูอิชิ ซึ่งผู้อ่านจะได้เห็นพัฒนาการทางความคิดและอารมณ์ของมิกะเงะที่เข้าใจชีวิตและมีจิตใจที่สงบนิ่งมากขึ้น

3.1 เนื้อเรื่องย่อ

ภายหลังจากมิกะเงะย้ายออกจากบ้านของเอะริโกะและยูอิชิเพื่อมาดำเนินชีวิตด้วยตัวเองระยะหนึ่ง มิกะเงะก็ได้รับทราบข่าวร้ายจากยูอิชิที่โทรศัพท์มาบอกว่า เอะริโกะถูกฆาตกรรมโดยชายโรคจิตที่ฆ่าหลงรักเธอ มิกะเงะก็รู้สึกเสียใจต่อการเสียชีวิตไปอย่างกะทันหันของเอะริโกะเป็นอย่างมาก

อีกทั้งมิกะเงะก็หวนกลับไปรู้สึกโศกเศร้าและสิ้นหวังในชีวิตเหมือนกับเมื่อครั้งที่สูญเสียยาไปอย่างไรก็ตาม เมื่อมิกะเงะได้มาพบยูอิชิที่บ้านและได้มาเห็นสภาพที่ย่ำแย่ของยูอิชิที่ต้องกลายเป็นเด็กกำพร้า เป็นคนไม่มีครอบครัวเช่นเดียวกับตนเอง มิกะเงะก็รู้สึกเห็นใจและเป็นห่วงยูอิชิว่าจะดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างไรหากยังมีจิตใจที่บอบช้ำอยู่เช่นนี้ มิกะเงะจึงเข้าไปช่วยเยียวยาจิตใจที่บอบช้ำของยูอิชิให้กลับมาเป็นปกติดังเดิม ในขณะที่เดียวกัน มิกะเงะได้ทำความเข้าใจถึงความเจ็บปวดของชีวิตมากขึ้น จนในที่สุดมิกะเงะก็สามารถนำพาชีวิตของตนเองและยูอิชิหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานและดำเนินชีวิตต่อไปได้

3.2 แนะนำตัวละครสำคัญในเรื่อง

3.2.1 มิกะเงะ (Mikage: みかげ)

ตัวละครเอกหญิง มิกะเงะ มีจิตใจที่เข้มแข็งขึ้นและมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้นภายหลังได้ย้ายออกจากบ้านของยูอิชิและอะริโกะแล้วมาดำเนินชีวิตด้วยตนเอง แต่ต่อมาเมื่อมิกะเงะได้ทราบข่าวว่าอะริโกะเสียชีวิต แม้ว่าจะเสียใจต่อการตายของอะริโกะ แต่มิกะเงะก็สงบนิ่ง มองความตายด้วยความเข้าใจมากขึ้น

3.2.2 ยูอิชิ (Yuichi : 雄一)

หลังจากอะริโกะเสียชีวิตไป ยูอิชิจากที่มีจิตใจเข้มแข็งก็กลับกลายเป็นจิตใจอ่อนแอลง ยูอิชิมักเก็บความเศร้าไว้กับตัวเอง ไม่ยอมบอกหรือระบายความรู้สึกให้ใครรับรู้ จนทำให้มีจิตใจจมอยู่กับความทุกข์ ไม่สามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้ตามปกติ

3.3 บทวิเคราะห์ตัวละครเอกหญิง: มิกะเงะ

3.3.1 พื้นฐานครอบครัว

ภายหลังมิกะเงะเข้ามาอาศัยอยู่กับยูอิชิและเอะริโกะ มิกะเงะได้รับการเติมเต็มจิตใจที่ขาดครอบครัวยุติ กล่าวได้ว่า ในตอนนี้มิกะเงะมีพื้นฐานครอบครัวที่สมบูรณ์ขึ้น จนเมื่อมิกะเงะได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับยูอิชิและเอะริโกะมา สักระยะหนึ่ง มิกะเงะก็ได้ย้ายออกมาอาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์คนเดียว หลังจากนั้น มิกะเงะได้ติดต่อกับยูอิชิและเอะริโกะบ้างเป็นครั้งคราว ครั้งสุดท้ายที่มิกะเงะพบกับเอะริโกะเป็นตอนที่มิกะเงะออกไปซื้อขนมพุดดิ้งที่ร้านแฟมิลีมาร์ท ซึ่งมิกะเงะพบกับเอะริโกะที่เพิ่งเลิกงานแล้วยืนดื่มกาแฟอยู่กับเพื่อนที่ทำงานที่กลับด้วยกันตรงทางเข้าหน้าร้าน มิกะเงะได้เข้าไปทักเอะริโกะและพุดคุยกันเล็กน้อย หลังจากตอนนั้น มา มิกะเงะก็ไม่ได้ติดต่อกับยูอิชิและเอะริโกะอีก เลย จนกระทั่งยูอิชิได้โทรศัพท์มาบอกมิกะเงะในกลางดึกคืนหนึ่งว่า เอะริโกะถูกฆาตกรรมเสียชีวิต ดังข้อความต่อไปนี้ 「雄一？なに？なんの話？」私はくりかえしたずねた。しばらくの沈黙の後、雄一が言った。「母親・・・ああ、父親って言うべきかあ。殺されたんだ。」(หน้า 62) “อะไรนะยูอิชิ พุดเรื่องอะไร” ฉันทถามซ้ำ หลังเงียบไปชั่วคราว ยูอิชิก็พุดว่า“แม่ เอ่อ หรือควรจะเรียกว่าพ่อคินะ ถูกฆ่าตาย” ซึ่งเมื่อมิกะเงะได้ทราบว่าเอะริโกะถูกฆาตกรรมเสียชีวิตไป ได้ทำให้มิกะเงะรู้สึกตกใจมาก และเสียใจระคนกับรู้สึกงุนงงจับต้นชนปลายไม่ถูก จากจุดนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า การตายของเอะริโกะ ได้ตอกย้ำภาพของความสูญเสียสมาชิกในครอบครัวของมิกะเงะอีกครั้งและทำให้มิกะเงะต้องพยายามลุกขึ้นยืนหยัดเพื่อก้าวผ่านความสิ้นหวังในชีวิตไปให้ได้

3.3.2 ความปรารถนาที่อยากจะหลีกเลี่ยงจากความสิ้นหวังของมิกะเงะ

จากเรื่องราวในนวนิยายเรื่อง *คิทเซ่น* ที่มิกะเงะได้พบกับความตายของคนในครอบครัวมาโดยตลอด นับตั้งแต่พ่อแม่ ปู่ จนถึงยาผู้ที่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดคนสุดท้าย ในนวนิยายเรื่อง *มังเงทซุน* นี้ มิกะเงะได้พบกับความตายอีกครั้ง เนื่องจากเอะริโกะถูกฆาตกรรมจากชายโรคจิต ซึ่งการตายของเอะริโกะนี้ได้ทำให้มิกะเงะหวนรู้สึกลึกลับถึงความสิ้นหวังในชีวิตอีกครั้ง

わたしは、ぼんやりとソファに埋もれて、広い窓の外、冬の初めのグレーが街を覆っているのを見つめていた。この小さな街のすべて

部分に、公園に、路に、霧のようにしみとおる冬の重い冷気を
 支え切れない。押されて息ができない。そう思った。偉大な人物
 はいるだけで光を放ち、まわりの人の心を照らす。そして、消え
 た時にどうしようもなく重い影を落とす。ささやかな偉大さだった
 かもしれないけれど、えりさんはここにいて、そしていなくなった。
 ごろんと寝ころがると、白い天井が私を救った思い出がけだるく
 押し寄せてくる。祖母を亡くした直後、よく雄一もえりさんも
 いない午後にはひとりでこうして天井を見た。そう、祖母が死んで、
 血のつながった最後の人物を失った時私は、ろくでもないと思った。
 そして、これ以上ろくでもないことはないだろうと確信していたのに、
 上には上があるものだ。えりさんは、私にとって、巨大な存在だった。

(หน้า 73)

ฉันจมอยู่ใน โขงไฟและจ้องมองไปยังบรรยากาศที่มืดมนของต้นฤดูหนาวที่ปกคลุม
 เมืองผ่านทางนอกหน้าต่างบานกว้าง อากาศหนาวเย็นแทรกซึมราวกับหมอกเข้า
 ไปในทุกหนแห่งของย่านชุมชนเล็กๆนี้ ทั้งในสวนสาธารณะและริมทางเดิน ซึ่ง
 ฉันไม่สามารถทนได้ มันบีบคั้นความรู้สึกจนไม่อาจจะหายใจได้เลยทีเดียว

บุคคลผู้ยิ่งใหญ่จะส่องแสงที่สามารถทำให้หัวใจของคนรอบข้างรู้สึกอบอุ่น
 ได้และเมื่อแสงนั้นได้ดับไป เราก็จะตกอยู่ในเงาแห่งความสิ้นหวังอันหนักอึ้ง
 เอริ โคะอาจจะไม่ยิ่งใหญ่ถึงเพียงนั้น แต่เธอเคยอยู่ตรงนี้ แล้วเธอก็จากไป

ขณะที่เอนหลังนอนเล่นอยู่นั้น ความทรงจำที่ว่า เพดานสีขาวเคยช่วยปลอบใจ
 ฉันก็ได้รุกเข้ามาในหัวใจ หลังจากที่ยาเสียชีวิตไป ในยามบ่ายที่ยูอิชิและเอริ โคะ
 ไม่อยู่บ้าน ฉันมักจะมองดูเพดานอย่างนี้ เมื่อสูญเสีย ผู้ซึ่งเป็นบุคคลที่มี
 ความสัมพันธ์ทางสายเลือดคนสุดท้ายไป ฉันเชื่อมั่นว่าคงไม่มีอะไรเลวร้ายไป
 กว่านี้ได้อีก แต่ตอนนี้สิ่งที่เลวร้ายกว่าได้เกิดขึ้นแล้ว เอริ โคะมีความสำคัญต่อ
 ฉันอย่างมากทีเดียว

ข้อความข้างต้น เป็นฉากที่มิกะเงกลับเข้ามาอาศัยอยู่ในบ้านของยูอิชิอีกครั้ง ภายหลังก มิกะเงได้ทราบข่าวการเสียชีวิตของเอริโกะจากยูอิชิ ซึ่งการตายของเอริโกะได้ส่งผลกระทบต่อจิตใจของมิกะเงให้อ่อนแอลงอีกครั้ง กล่าวคือ ภายหลังก มิกะเงสูญเสียคนในครอบครัวไปทั้งหมด มิกะเงก็ไม่เหลือใครในชีวิตนอกจากยูอิชิและเอริโกะ ผู้ซึ่งให้ที่พักพิงแก่มิกะเง โดยการชักชวนให้มิกะเงเข้ามาอาศัยอยู่ในบ้านด้วยกัน ซึ่งทั้งยูอิชิและเอริโกะได้ให้ความรัก การดูแลเอาใจใส่เสมือนมิกะเงเป็นคนในครอบครัว จนทำให้มิกะเงรู้สึกรักและผูกพันกับยูอิชิและเอริโกะเป็นอย่างมาก

นอกจากนี้ ช่วงเวลาที่มิกะเงอาศัยอยู่กับยูอิชิและเอริโกะ ก่อนที่มิกะเงจะย้ายออกมาใช้ชีวิตด้วยตนเองนั้น กล่าวได้ว่า เป็นช่วงเวลาที่มิกะเงรู้สึกมีความสุข ซึ่งมิกะเงสามารถปรับเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับชีวิตจากที่ท้อแท้ สิ้นหวัง ให้กลับมามีความหวังในชีวิตจนสามารถดำเนินชีวิตได้ตามปกติ แต่เมื่อเอริโกะเสียชีวิตไปอย่างกะทันหัน การตายของเอริโกะจึงตอกย้ำให้มิกะเงรู้สึกว่าตนเองได้สูญเสียบุคคลที่รัก ซึ่งเป็นคนในครอบครัวไปอีก ด้วยเหตุนี้ การตายของเอริโกะนี้จึงเหมือนได้ผลักดันให้มิกะเงตกลงไปสู่ความรู้สึกสิ้นหวังในชีวิตอีกครั้ง

ยะมะซะกิ มะกิโกะ (Yamasaki Makiko: 山崎真紀子) กล่าวว่า การที่มิกะเงได้มาใช้ชีวิตร่วมกับยูอิชิและเอริโกะสามคน ได้ทำให้มิกะเงที่ตกอยู่ในความทุกข์ ไม่มีกำลังใจที่จะทำอะไร ภายหลังก ผู้ที่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับตนเองเสียชีวิตไป ได้รับความสุขอย่างเต็มเปี่ยม ซึ่งมิกะเงได้เรียกช่วงเวลาที่ได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับยูอิชิและเอริโกะดังกล่าวนี้อีกว่า “ฤดูร้อนแห่งความสุข” (至福の夏) เนื่องจากตอนนี้ชีวิตของมิกะเงดำเนินไปได้อย่างดี โดยมิกะเงได้ทำงานเป็นผู้ช่วยนักวิจัยด้านอาหาร อีกทั้งในช่วงฤดูร้อนนั้น มิกะเงเริ่มหัดทำอาหารและจดจ่ออยู่กับการทำอาหาร จนไม่รู้สึกรู้สึกรู้สึกเป็นทุกข์¹

ผู้วิจัยเห็นด้วยกับคำกล่าวของยะมะซะกิ มะกิโกะ ดังในข้อความข้างต้น เนื่องจากช่วงเวลาที่มิกะเงได้อาศัยอยู่กับยูอิชิและเอริโกะนั้น มิกะเงได้รับความรัก ความอบอุ่นอย่างมากมา จนทำให้มิกะเงรู้สึกมีความสุข อีกทั้งมิกะเงยังได้เริ่มทำอาหารด้วยตนเอง ซึ่งการทำอาหารก็เป็น

¹ 山崎真紀子, “吉本ばなな『キッチン』『満月』論—えり子さんの死.” 文研論集 第23号, (1994年): 4.

สิ่งที่ทำให้มิกะเงะรู้สึกมีความสุขมากขึ้นๆ จนลืมความทุกข์ใจจากการต้องเป็นคนไม่มีครอบครัวไปจนหมดสิ้น

นอกจากนี้ การตายของเอริโกะยังทำให้มิกะเงะรู้สึกโดดเดี่ยวอ้างว้างในชีวิตมากขึ้นอีกด้วย ดังข้อความต่อไปนี้ 「両親が死んだ時はまだ子供だった。祖父が死んだ時は、恋をしていた。そして祖母が死んでたったひとりになってしまった時、その時よりも今、ずっと孤独を感じる。」 (หน้า 65) “ตอนที่พ่อแม่เสียชีวิต ฉันยังเป็นเด็ก ตอนที่ ปู่เสียชีวิต ฉันกำลังมีความรัก ตอนที่ แม่เสียชีวิตไป ฉันเหลืออยู่ตัวคนเดียว แต่ในตอนนี้ฉันกลับรู้สึกโดดเดี่ยวมากกว่า” จากข้อความนี้ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า การที่มิกะเงะรู้สึกโดดเดี่ยวกับการตายของเอริโกะมากกว่าเมื่อครั้งพ่อแม่และปู่ย่าเสียชีวิตไปนั้น เนื่องจากในตอนที่มีกะเงะอาศัยอยู่กับย่าเพียงสองคนนั้น มิกะเงะตระหนักมาตลอดเวลากว่า สักวันหนึ่งย่าจะต้องเสียชีวิตจากไป เนื่องจากย่ามีอายุมากแล้ว มิกะเงะจึงเกิดความรู้สึกหวาดหวั่นว่าย่าจะมีชีวิตอยู่กับตนเองไม่ได้นาน

ยะมะซะกิ มะกิโกะกล่าวว่า ที่ผ่านมา การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับย่าสองคน ไม่ได้ทำให้มิกะเงะรู้สึกถึงบรรยากาศความเป็นครอบครัวที่สนุกสนานรื่นเริง มีชีวิตชีวาเลย แต่มิกะเงะดำเนินชีวิตมาด้วยความรู้สึกกังวลและหวาดกลัวว่าย่าจะต้องตายจากไป กล่าวได้ว่า มิกะเงะมีชีวิตอยู่ข้างๆ ความตายมาโดยตลอด และการที่สักวันหนึ่งย่า ผู้ที่มีความเกี่ยวข้องทางสายเลือดต้องตายไปนั้นก็เป็นที่มิกะเงะหวาดกลัวมากที่สุด อย่างไรก็ตาม ในตอนที่ได้เผชิญหน้ากับความตายของย่า ความตายนั้นได้ทำลายความสมดุลของชีวิตมิกะเงะไป แต่การได้รับคำชวนจากครอบครัวทะเลาะเบาะ ซึ่งเป็นคนแปลกหน้า มิกะเงะก็ได้รับการปลอบประโลมใจ การเยียวยาจิตใจ การได้รับประทานอาหารด้วยกัน การพูดคุยกัน การนอนหลับในบ้านได้หลังคาเดียวกัน ซึ่งสิ่งเหล่านั้นได้ช่วยชีวิตของมิกะเงะได้มาก²

ผู้วิจัยเห็นว่า การที่มิกะเงะได้มาอาศัยอยู่ร่วมกับยูอิชิและเอริโกะที่เป็นครอบครัวที่มีชีวิตชีวา สนุกสนาน รื่นเริง จนจิตใจที่โดดเดี่ยวอ้างว้าง ได้รับการเยียวยาให้กลับมา มีความรู้สึกอบอุ่นใจจนเปี่ยมล้นนั้น ได้ทำให้มิกะเงะรู้สึกมั่นคงในจิตใจว่าตนเองมีคนที่จะดำเนินชีวิตอยู่ข้างๆ ไม่ต้องหวาดกลัวว่าชีวิตต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวตามลำพัง แต่แล้วเมื่อวันหนึ่งเอริโกะผู้

² Ibid.

เปรียบเสมือนเป็นแม่บุญธรรม³ ซึ่งถือได้ว่าเป็นบุคคลสำคัญในชีวิตของมิกะเงะ ได้เสียชีวิตจากไป โดยที่มิกะเงะไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจมาก่อนว่าอะริโกะที่อยู่ในวัยที่แข็งแรง มีสุขภาพดีจะเสียชีวิตไปอย่างกะทันหัน มิกะเงะจึงเกิดความรู้สึกสิ้นหวังในชีวิตและรู้สึกโดดเดี่ยวมากขึ้นว่า บุคคลอันเป็นที่รักของตนเองได้เสียชีวิตจากไปอีกคน หรือกล่าวได้อีกนัยหนึ่งได้ว่า การตายของอะริโกะได้ขยายภาพของความหวาดกลัวว่าชีวิตจะต้องสูญเสียชีวิตอันเป็นที่รักไปจนอาจไม่เหลือใครในชีวิตของมิกะเงะให้กว้างขึ้นกว่าเมื่อครั้งพ่อแม่และปู่ย่าเสียชีวิตนั่นเอง

นอกจากนี้ ในฉากตอนที่มิกะเงะพบกับอะริโกะครั้งแรกนั้น มิกะเงะรู้สึกประทับใจกับหน้าตาอันสวยงามของอะริโกะเป็นอย่างมาก ประกอบกับอะริโกะเป็นผู้ที่มีพระคุณ เนื่องจากให้ที่พึ่งพิง ให้ความรัก ดูแลเอาใจใส่และให้ความเอื้ออาทรมิกะเงะเสมือนมิกะเงะเป็นลูกคนหนึ่ง จึงยิ่งทำให้มิกะเงะเสียใจต่อการตายของอะริโกะเป็นอย่างมาก

足を進めることを、生きてゆくことを心底投げ出したかった。
 きっと明日が来て、あさつてが来て、そのうち来週がやって
 きてしまうに違いない。それをこれほど面倒だと思ったこと
 はない。きっとその時も自分が悲しい暗い 気分の中を生きて
 いるだろう、そのことが心からいやだった。

(หน้า 65)

ในส่วนลึกของหัวใจแล้ว ฉันอยากจะหยุดเดินไปข้างหน้า อยากวางมือ
 จากการมีชีวิตอยู่ แน่แน่นอนว่าพรุ่งนี้ มะรินนี้ และสัปดาห์หน้าจะต้องมา
 ถึง แต่ก็ไม่เคยคิดว่ามันจะลำบากถึงเพียงนี้ ฉันคงมีชีวิตอยู่ต่อไปท่าม
 กลางอารมณ์อันเศร้าหมองมืดมน นั่นเป็นสิ่งที่ฉันไม่ปรารถนาอย่างมาก

³ 宮崎秀一, “「吉本ばなな『キッチン』論」,” 長野県国語国文学会『研究紀要』第七号 (2008年): 108.

จากข้อความข้างต้น จะเห็นว่า การตายของเอริ โกะ ได้ทำให้มิกะเงะรู้สึกเศร้าและท้อแท้ สิ้นหวังกับชีวิตจนไม่อยากมีชีวิตอยู่ต่อไป ด้วยเหตุนี้ มิกะเงะจึงอยากจะพ้นจากความทุกข์ ความเสียใจนี้ไปให้ได้ ประกอบกับมิกะเงะได้มาเห็นยูอิชิที่เศร้าโศก สับสนและงุนงงกับชีวิตของตนเอง ที่เหลืออยู่ตัวคนเดียว ต้องกลายเป็นคนไร้ครอบครัวก็เป็นอีกแรงกระตุ้นที่ทำให้มิกะเงะปรารถนาที่จะพ้นจากความสิ้นหวังตลอดจนความรู้สึกอ้างว้าง โดดเดี่ยวที่เกิดขึ้นกับชีวิตของตนเองและ ยูอิชิไปให้ได้

ความรู้สึกของยูอิชิที่มีต่อการตายของเอริ โกะมีการบรรยายดังนี้

「^{そうしき}葬式までの^{あいだ}間は、なにがなんだかわからなかったんだ。
^{あたま}頭は真っ^{しろ}白で、目の^{まえ}前が真っ^{くら}暗で。あの人は、ぼくに
 にとってたったひとりの^{どうきよひと}同居人で、^{はは}母で、^{ちち}父だっただろう。
 もの^{ごころ}心ついた^{とき}時からずっとそうだったから、^{おも}思ったよりも
 ずっと^{こんらん}混乱して、やることだけはいっぱいあって、^{まいにち}毎日わけ
 がわからないままころがるように^{すぎ}過ぎちゃったんだ。」 . . .
 (中略)

(หน้า 67)

“ช่วงเวลาถึงงานศพ ฉันไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร ในหัวมีแต่ความว่างเปล่า ทุกสิ่งที่อยู่ตรงหน้าดูมืดดำไปหมด สำหรับฉันแล้ว เอริ โกะเป็นเพื่อนร่วมบ้านเพียงคนเดียวที่มีอยู่ เป็นทั้งพ่อและแม่ ตั้งแต่จำความได้ก็เป็นแบบนี้มาตลอด ฉันจึงสับสนกว่าที่คิดและมีอะไรที่ต้องทำมากมาย แต่ละวันจึงผ่านไปอย่างไม่รู้ตัว”

ข้อความข้างต้นนี้ เห็นได้ว่า ยูอิชิโศกเศร้าและเป็นทุกข์อย่างมากที่ต้องสูญเสียแม่ ผู้ที่ถือเป็นบุคคลในครอบครัวเพียงคนเดียวที่มีอยู่ไปอย่างกะทันหันแล้วตนเองต้องมีชีวิตเหลืออยู่ตัวคนเดียว

ผู้วิจัยเห็นว่า ภาพของยูอิชิที่จมอยู่กับความทุกข์ได้ทำให้มิกะเงะรู้สึกเห็นใจและเป็นห่วง ยูอิชิเป็นอย่างมากที่ต้องมีชีวิตที่โดดเดี่ยว ท้อแท้สิ้นหวังเช่นเดียวกับตนเองเมื่อครั้งที่ฆ่าเสียชีวิตไป

จากจุดนี้ สามารถอธิบายได้ว่า เนื่องจากในตอนที่ย่ำเสียชีวิตไป กว่าที่มิกะเงะจะหลุดพ้นจากความเจ็บปวด ตลอดจนความสิ้นหวังแล้วลุกขึ้นยืนหยัดมีชีวิตได้ใหม่นั้น มิกะเงะต้องมีชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยว วิตกกังวลกับชีวิตที่เหลือตัวคนเดียว ท้อแท้ สิ้นหวังและโหยหาครอบครัว จนกระทั่งได้รับการช่วยเหลือเยียวยาจิตใจจากยูอิชิและเอะริโกะ มิกะเงะจึงทำใจยอมรับกับการสูญเสียและเข้าใจความเป็นไปของชีวิตจนสามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ เมื่อมิกะเงะได้มาเห็นสภาพของยูอิชิที่เป็นทุกข์และได้สัมผัสถึงความรู้สึกอันโดดเดี่ยวและสิ้นหวังของยูอิชิ มิกะเงะจึงไม่ยอมให้ยูอิชิมีชีวิตอยู่อย่างทุกข์ทรมานเหมือนกับตนเองที่เคยเป็นมาก่อนในตอนที่ย่ำเสียชีวิตไป อีกทั้งหากยูอิชิมีชีวิตที่จมอยู่กับความทุกข์เช่นนี้แล้ว ก็จะพลอยทำให้มิกะเงะที่หวนกลับมารู้สึกสิ้นหวังในชีวิตรู้สึกขำแยะมากขึ้นไปด้วย

そして、うまく言えないけれど、このつけは必^{かな}ずまわって
くる^き気がした。それは巨大^{きょだい}でこわい^{よかん}予感^{よかん}だった。その巨大^{きょだい}さ
がかえってこの孤独^{こどく}な闇^{やみ}の中で二人^{ふたり}のみなしご^{みなしご}を高場^{こうよう}させていた。

(หน้า 80)

“ยังมีเรื่องหนึ่งที่ฉันไม่สามารถอธิบายออกมาได้ ฉันรู้สึกถึงลางสังหรณ์
อันยิ่งใหญ่กว่าหนี่ที่เราได้คิดไว้จะต้องถึงวันให้มาชำระ ซึ่งความยิ่งใหญ่ขนาด
ได้ทำให้เด็กกำพร้าทั้งสองคนเกิดแรงฮึดสู้ขึ้นมาท่ามกลางความมืดมิดอัน
เปล่าเปลี่ยว”

จากข้อความข้างต้นนี้ เห็นได้ว่า ในช่วงเวลาที่มีชีวิตเหลืออยู่เพียงสองคนกับยูอิชิ แม้ว่าได้
ทำให้มิกะเงะรู้สึกใจชื้นขึ้นมาว่าชีวิตของตนเองต่อจากนี้ยังมียูอิชิอยู่ด้วย แต่ในขณะที่เดียวกัน ความ

อบอุ่นใจว่ายังมีคนอยู่ร่วมกับตนเองนั้นก็มีความขมขื่นใจที่เป็นผลพวงจากความตาย ซึ่งเป็นสิ่งที่มิกะจะรวมถึงยูอิจิพยายามจะหลีกเลี่ยง ไม่อยากพบนั้นซ่อนอยู่ด้วย

ดังนั้นความปรารถนาของมิกะเองที่ไม่อยากมีชีวิตอยู่อย่างทุกข์ทรมานจากความตายอีกต่อไปและการได้เห็นสภาพของยูอิจิที่เศร้าโศกและสิ้นหวังกับชีวิตที่ต้องกำพร้าแม่ เป็นคนไร้ครอบครัวจึงเป็นแรงกระตุ้นให้มิกะจะอยากจะทำหลุดพ้นจากความทุกข์ ความขมขื่นในใจนี้และมีชีวิตอยู่ต่อไปให้ได้

3.3.3 ความพยายามช่วยเหลือยูอิจิให้ก้าวผ่านความทุกข์จากการตายของเอริโกะ

แม้ว่าการตายของเอริโกะจะทำให้มิกะเศร้าเสียใจและทวนรู้ลึกถึงความโดดเดี่ยวและสิ้นหวังกับชีวิตอีกครั้ง แต่ความทุกข์ของมิกะจะนั้น กล่าวได้ว่า ไม่หนักหนาสาหัสเท่ากับยูอิจิ เนื่องจากมิกะจะได้เคยประสบกับความโดดเดี่ยวอ้างว้างและความสิ้นหวังในชีวิตมาแล้วจากเมื่อครั้งที่ฆ่าเสียชีวิตจากไป แต่ยูอิจิที่ใช้ชีวิตอยู่กับเอริโกะมาตั้งแต่ยังเล็ก ไม่เคยต้องอยู่คนเดียวเมื่อเอริโกะได้เสียชีวิตไปอย่างกะทันหัน ยูอิจิจึงรู้สึกตกใจ ตั้งตัวไม่ทันกับการรับมือกับความสูญเสียเอริโกะ ด้วยเหตุนี้ เมื่อมิกะจะได้มาเห็นสภาพอันแคว้งคว้าง ไร้จุดหมายในชีวิตของยูอิจิ มิกะจะจึงเข้าใจว่ายูอิจิรู้สึกทุกข์มากเพียงใดที่เอริโกะได้เสียชีวิตไปแล้วตนเองต้องเหลืออยู่ตัวคนเดียว

ちかちゃんは続けた。
 「あたし、びっくりしたのよ。あたしってばかだから
 人の気持ちって、あんまりいつもよくわからないんだけど・・・
 あの子って絶対に弱いところ人に見せない子じゃない？
 涙はすぐ流すけど、ただこねたりしないでしょ。なのに
 結構しつこく言うのよ。どっか行こうって。なんだか
 雄ちゃん、そのまま消えちやいそうに元気がなかった。
 本当はつきあってやりたかったけど、今、お店直してる
 のよ。みんなもまだ不安定で、手が放せないのよね。無理

よって言い続けたら、そうかあ、じゃあひとりでどこか
行ってこようってしょんぼり言うの。あたし、知ってる
宿を紹介してあげたんだけどね。」

(หน้า 105)

ซิกะพูดต่อ “ฉันตกใจนะ ฉันเป็นคนที่ซื่อป้อเลยไม่ค่อยเข้าใจความรู้สึก
ของคนอื่น แต่.....เด็กคนนั้นไม่ใช่คนที่จะทำให้ใครเห็นความอ่อนแอของ
เขาเด็ดขาดไม่ใช่หรือ? เขาอาจร้องไห้แต่ก็ไม่อแง แต่เขาดึงดันเอาแต่
พูดว่า“ไปที่ไหนสักแห่งกันเถอะ” เขาไม่สนใจเลย ดูเศร้าหมอง จริงๆฉัน
อยากจะไปเป็นเพื่อนเขา แต่ตอนนี้ที่ร้านกำลังปรับปรุง ทุกคนก็ยังรู้สึก
หวั่นไหว ฉันจึงทิ้งพวกเขาไปไม่ได้ ฉันบอกยูอิชิว่า “ไปด้วยไม่ได้”
ยูอิชิก็พูดอย่างเศร้าสร้อยว่า “ฉันจะไปคนเดียวก็ได้” ฉันก็เลยแนะนำ
ที่พักที่รู้จักให้ไป”

ข้อความข้างต้นเป็นความรู้สึกของมิกะเงะที่ได้รับรู้ถึงความรู้สึกที่สิ้นหวังในชีวิตของยูอิชิ
ผ่านจากคำบอกของซิกะ เพื่อนสาวประเภทสองของเอะริโกะที่นัดพบกับมิกะเงะในวันหนึ่ง ซึ่งซิกะ
ได้บอกว่า ยูอิชิพยายามหลีกเลี่ยงความรู้สึกโดดเดี่ยวและสิ้นหวังนั้นโดยการออกจากบ้านแล้วไปพัก
รักษาจิตใจที่บอบช้ำอยู่ที่โรงแรม ย่านอิเซะฮะระ ซึ่งเป็นโรงแรมที่ซิกะแนะนำให้ไปพัก และยูอิชิ
ได้กำชับซิกะว่าไม่ให้บอกมิกะเงะให้รู้ว่าเขากำลังจะหนีไป เนื่องจากไม่อยากทำให้มิกะเงะที่กำลังมี
ชีวิตไปได้ดีกับการทำงานต้องเป็นห่วงและกังวลเกี่ยวกับความทุกข์ของตนเอง เมื่อมิกะเงะได้ฟัง
ดังนั้นก็เข้าใจความรู้สึกของยูอิชิและรู้สึกเห็นใจยูอิชิที่เป็นทุกข์มากขึ้น

わたしには、雄一の気持ちが手に取るようにわかった。わかる、
気がした。雄一は今、私の何百倍もの強い気持ちで、遠く
へ行きたいのだ。なにも考えなくていい所へ、ひとりで
行きたいのだ。私も含めたすべてから逃げて、ことによると

とうぶんかえ
当分帰らないつもりかもしれない。まちが
間違いはない。わたし
私には
かくしん
確信があった。

(หน้า 106)

ฉันเข้าใจความรู้สึกของยูอิชิดี ราวกับว่าฉันประคองมันไว้ด้วย
สองมือ เพราะความรู้สึกของยูอิชิในตอนนีที่หนักหนากว่าฉัน
เป็นร้อยเท่า เขาจึงอยากจะหนีไปที่ไกลๆสักแห่งในที่ที่ไม่ต้อง
คิดถึงเรื่องอะไรทั้งนั้น เพื่อที่จะหนีจากทุกสิ่งรวมถึงฉันด้วย
บางทียูอิชิอาจจะไม่กลับมาสักกระยะหนึ่ง ฉันมั่นใจว่าต้องเป็น
อย่างนั้นแน่ๆ

นอกจากนี้ มิเกะงะก็รู้สึกซึ่งใจกับความปรารถนาดีของยูอิชิที่ไม่อยากให้ตัวเธอเข้ามา
เกี่ยวข้องกับความสุขของตัวยูอิชิ ซึ่งการที่ยูอิชิไม่ต้องการให้มิเกะงะเข้ามาเกี่ยวข้องกับความสุข
ของตนเองนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า เป็นแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้มิเกะงะพยายามช่วยเหลือยูอิชิให้พ้นจาก
ความสุขจากการตายของเอะริ โกะะไปให้ได้

อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาในแง่ของความสัมพันธ์ถึงเหตุผลที่ยูอิชิไม่ต้องการจุดดึงชีวิต
ของมิเกะงะที่มีชีวิตที่ดีให้มาเกี่ยวข้องกับชีวิตที่กำลังลำบากของตนเอง ผู้วิจัยเห็นว่า เป็นเพราะยูอิชิ
ห่วงใยความรู้สึกของมิเกะงะ ไม่อยากให้มิเกะงะต้องมีชีวิตทุกข์ทรมานจากความตายอีก ยูอิชิจึง
เลือกที่จะจัดการชีวิตที่ทุกข์ทรมานนั้นด้วยตัวเอง

นอกจากฉากดังกล่าวข้างต้นที่แสดงออกถึงความห่วงใยของยูอิชิที่มีต่อมิเกะงะแล้ว ผู้วิจัย
พิจารณาว่า ในฉากแรกของเรื่องที่ยูอิชิไม่ยอมโทรศัพท์ไปบอกข่าวการตายของเอะริ โกะะให้มิเกะงะ
ทราบ จนเวลาล่วงเลยมาสักกระยะหนึ่ง กล่าวคือ เอะริ โกะะเสียชีวิตในช่วงปลายของฤดูใบไม้ร่วง แต่
กว่าที่ยูอิชิจะโทรศัพท์ไปบอกข่าวการตายของเอะริ โกะะให้มิเกะงะทราบ เวลาที่ล่วงเข้ามาฤดูหนาว
แล้ว นั่นก็ทำให้รู้สึกได้ถึงความห่วงใยของยูอิชิที่มีต่อมิเกะงะอย่างชัดเจนเช่นกัน

นอกจากความรู้สึกเห็นใจและซึ่งใจที่มีต่อยูอิชิจะเป็นแรงผลักดันให้มิกะเงะเข้าไปช่วย เยียวยาจิตใจที่เป็นทุกข์ของยูอิชิดังที่กล่าวมาข้างต้นนี้แล้ว ในแง่ของความสัมพันธ์ระหว่างมิกะเงะ และยูอิชิยังมีปัจจัยสำคัญอีกสองปัจจัยที่เป็นแรงผลักดันให้มิกะเงะอยากช่วยให้ยูอิชิหลุดพ้นจากความทุกข์ไปให้ได้คือ

ปัจจัยแรกคือ จากตัวของมิกะเงะเองที่ไม่อยากมีชีวิตอยู่ตัวคนเดียวอย่างโดดเดี่ยว ซึ่งอธิบายได้คือ แม้ว่ามิกะเงะจะย้ายออกจากบ้านยูอิชิแล้วไปใช้ชีวิตด้วยตนเองได้ แต่มิกะเงะก็ยังรับรู้ชีวิตของตนเองยังมียูอิชิและเอริโกะอยู่ แต่เมื่อเอริโกะเสียชีวิตไป การรับรู้ที่ว่าชีวิตยังมีคนอยู่เคียงข้างก็เหมือนค่อยๆ เลื่อนรางลง กลายเป็นเกิดความกังวลขึ้นมาแทนที่ว่าชีวิตของตนเองจะกลับไปโดดเดี่ยว สิ้นหวังเหมือนเดิมอีกครั้ง ประกอบกับยูอิชิพยายามหนีไปจากมิกะเงะ ด้วยเหตุผลที่ไม่ต้องการให้มิกะเงะต้องกลับไปมีชีวิตที่ทุกข์ทรมานอีก มิกะเงะจึงอยากจะช่วยเหลือยูอิชิให้พ้นจากความทุกข์จากการตายของเอริโกะไปให้ได้ เพื่อที่ตัวมิกะเงะเองจะได้รู้สึกว่าคุณจะไม่มีชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยวเหมือนแต่ก่อนอีก

และปัจจัยที่สองที่เป็นแรงผลักดันให้มิกะเงะเกิดความพยายามอยากช่วยให้ยูอิชิพ้นจากความทุกข์จากการตายของเอริโกะ คือ ความรู้สึกที่แปรเปลี่ยนไปเป็นความรักของมิกะเงะที่มีต่อยูอิชิ

ฉิมูระ ยูกิโกะ (Shimura Yukiko : 志村有記子) ได้กล่าวว่า ภาพลักษณ์ของมิกะเงะในเรื่อง มังงะที่ซู่ได้เปลี่ยนไปจากเด็กสาวเป็นหญิงสาว โดยที่มีสาเหตุมาจาก โอะกุโนะ (奥野) เพื่อนผู้หญิงร่วมชั้นเรียนที่หลงรักยูอิชิแล้วได้มาขอร้องให้มิกะเงะไม่มายุ่งเกี่ยวกับยูอิชิ ซึ่งการที่โอะกุโนะมาแสดงตัวว่าเป็นเพื่อนผู้หญิงที่สนิทกับยูอิชิ ได้ทำให้มิกะเงะเกิดความรู้สึกหึงหวงและเริ่มสำนึกตัวว่าตนเองเป็นหญิงสาวเต็มตัวแล้ว แม้ว่าในตอนที่มีกะเงะมาหายูอิชิที่บ้านภายหลังเอริโกะเสียชีวิตไป มิกะเงะไม่ได้คิดถึงเรื่องเพศของตัวเอง แต่การที่มิกะเงะได้มาพบกับยูอิชินั้นก็ทำให้มิกะเงะได้รู้ตัวว่าตนเองเกิดความรักต่อยูอิชิเข้าแล้ว ⁴

⁴ 志村有記子, “少女たちの読書 —折原みとと吉本ばなの作品に見る少女像,” 文学と教育の会『文学と教育』第33集(1997年): 60.

ผู้วิจัยเห็นด้วยกับคำกล่าวของฉินมูระ ยูกิโกะ เนื่องจากในตอนที่มีกะเงาะอาศัยอยู่กับอะริโกะ และยูอิซึกันสามคน มิกะเงาะได้ร่วมสร้างความสัมพันธ์ในรูปแบบครอบครัวกับอะริโกะและยูอิซึ โดยที่อะริโกะมีฐานะเป็นแม่ของยูอิซึรวมถึงมิกะเงาะด้วย ซึ่งนั่นทำให้มิกะเงาะได้รับการเติมเต็มจิตใจจนไม่ได้นึกถึงหรือรู้สึกถึงความสัมพันธ์แบบคนรักกับยูอิซึ แต่เมื่อต่อมาอะริโกะผู้ที่เปรียบเหมือนเป็นแม่ของตนเองเสียชีวิตไป ก็ได้ทำให้มิกะเงาะรู้สึกว่าการครอบครัวยุคสมัยของตนเองที่ปรารถนาให้มีพ่อแม่ลูกใช้ชีวิตอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันได้หายไปด้วย

ดังนั้น เมื่อมิกะเงาะได้ย้ายกลับเข้ามาอาศัยอยู่กับยูอิซึสองคน ด้วยความเป็นห่วงว่ายูอิซึจะมีชีวิตอยู่ต่อไปด้วยความเศร้าหมองแล้วไม่สามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างปกติ ช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกันจนกระทั่งโอะกุโนะ เพื่อนผู้หญิงที่หลงรักยูอิซึปรากฏตัวขึ้นมาแล้วแสดงท่าทีว่าเป็นคนรักของยูอิซึและการได้พัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างกันจนแน่นแฟ้นจึงเป็นสิ่งที่ทำให้มิกะเงาะถูกคิดและสำนึกตัวขึ้นมาว่า ตนเองมีความรู้สึกที่เปลี่ยนไปต่อยูอิซึ

ความรู้สึกของมิกะเงาะที่มีต่อยูอิซึ เป็นข้อความต่อไปนี้

さっきの真空がふいに言葉になって頭をよぎる。” 雄一が
いたらなにもいらない ” それは瞬間のことだったけれど、
私はひどく困惑した。あまり強く光って目がくらみそうに
なったからだ。心に満ちてしまう。

(หน้า 79)

มีสิ่งที่ไม่คาดคิดเมื่อสักครู่ได้แวบเข้ามาในหัวของฉันเพียงชั่วขณะเดียวว่า
“หากมียูอิซึอยู่ด้วย ฉันก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว” ฉันรู้สึกอึดอัดอย่างมาก
เพราะมันส่องสว่างเจิดจ้ามากจนตาของฉันพร่ามัว และเต็มตื่นอยู่ในหัวใจ

……ところでさっきの可愛い彼女にも雄一はドアを開けてやって
いたのだとふと思ったら、私はふいにわけもわからずシートベルト
が苦しくなった。そして、おお、これがしつとというものか、

とわかり愕然とした。幼児が痛みを学習するように、知り
はじめている。

(หน้า 97)

.....ทันใดนั้นพอลันนึกคิดขึ้นมาว่า ยูอิชิต้องเคยเปิดประตูทำให้ผู้หญิง
ที่น่ากลัวคนนั้น ลันก็รู้สึกว่เข็มขัดนิรภัยรัดแน่นขึ้นมาอย่างน่าแปลกใจ
ลันงงวยเมื่อนึกขึ้นมาว่านี่คงเป็นความรู้สึกหึ่งหวงลันนะ เป็นครั้งแรกที่
ลันรู้สึกอย่างนี้ เหมือนกับเด็กที่เพิ่งเรียนรู้ความเจ็บปวดเป็นครั้งแรก

ผู้วิจัยเห็นว่า ความรู้สึกของมิกะเงะที่มีต่อยูอิชินี้ แม้จะเป็นความรักระหว่างชายหญิง แต่ก็
เป็นความรักที่มีแต่ความห่วงใยและความปรารถนาดีให้แก่กันมากกว่าจะเป็นความรักในเชิงชู้สาวที่
มีเรื่องทางเพศเข้ามาเกี่ยวข้อง

เมื่อมิกะเงะได้เห็นยูอิชิเส้ราโศกและสิ้นหวังกับชีวิต แล้วมิกะเงะไม่รอช้าที่จะเข้าไปช่วย
เสียวายจิตใจที่เส้ราหมองของยูอิชิให้กลับมาเป็นปกติดังเดิมนั้น สามารถพิจารณาได้ว่า เนื่องจาก
หากยูอิชิสามารถหลุดพ้นจากความทุกข์ไปได้ ตัวของมิกะเงะเองก็จะมีความสุขตามไปด้วย ด้วย
เหตุนี้ จึงกล่าวได้ว่า ความรักที่มิกะเงะมีต่อยูอิชิ นั้น ได้กลายเป็นแรงผลักดันสำคัญหนึ่งที่ทำให้
มิกะเงะเกิดความพยายามอยากเข้าไปช่วยเหลือยูอิชิให้พ้นจากความทุกข์จากการตายของเอะริ โกะ

3.3.4 ทรศนะเกี่ยวกับชีวิตและความตาย

ฉากสำคัญฉากหนึ่งที่ส่งผลให้มิกะเงะพยายามยื่นหยัดที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปด้วยความหวัง ก็
คือ ฉากที่มิกะเงะนั่งรถแท็กซี่ไปหายูอิชิที่โรงแรมที่โอเซะฮะระ เพื่อเอากะที่ชุดคนไปให้ยูอิชิได้กิน
เนื่องจากก่อนหน้านั้น ขณะที่มิกะเงะกำลังรอกะที่ชุดคนมาเสิร์ฟที่ร้านอาหารริมถนนแห่งหนึ่งใกล้
โรงแรมที่อิสึที่มิกะเงะมาพักเพื่อทำงาน มิกะเงะได้โทรศัพท์ไปหายูอิชิ แล้วก็ฟังยูอิชิเล่าถึงเรื่อง
อาหารที่โรงแรมที่เขาพักนั้น มีแต่อาหารที่ทำจากเต้าหู้ ซึ่งเป็นอาหารที่ยูอิชิไม่ถูกปาก ยูอิชิอยากจะ
กินอาหารที่มีน้ำมัน มีแคลอรีมากกว่า มิกะเงะที่กำลังกินกะที่ชุดคนอยู่นั้นและได้รับรสความอร่อย

จากกะทะซุคน จึงนึกถึงยูอิซึขึ้นมาว่า หากเขาได้มากินด้วยกันก็คงจะทำให้รู้สึกดีเหมือนกับตัวเธอที่ได้กินกะทะซุคนที่แสนอร่อยนี้

「. . . ても、^{そだ}肴ちざかりのぼくは^{いま}今、カロリーが^{たか}高くて、
^{あぶら}油っこいものが^た食べたいよ。 不思議^{おな}だな。同じ
^{よぞら}夜空の下で^{いま}今、^{ふたりとも}二人共おなかを^す空かしているんだからな。」
^{ゆういち}雄一は^{わら}笑った。(中略)

やがってカツ^{どん}丼がきた。私は^{わたし}私を^き気をと^{なお}り直して^{ほし}箸を^わ割った。
^{ぶた}豚が^へへっては、^{おも}と思う^{こと}ことに^{した}のだ。外^{がい}観も^{いよう}異様に
おいしそう^だだったが、^た食べてみると、これは^{すご}すごい。すごい
おいしさ^だだった。「おじ^{さん}さん、これ^{おい}おいしい^{です}ね！」^{おも}思わず
^{おおこえ}大声で^{わたし}私が^い言うと、「^{そう}さ^だろ。」とおじ^{さん}さんは^{とく}得意^{そう}そうに
^{わら}笑った。いかに^う飢えていた^{とはい}え、^{わたし}私は^{プロ}プロ^だ。この^{カツ}カツ^{どん}丼
は^{ほと}ほとんど^めめぐり^{あい}あい、^いと言っても^{いい}ような^う腕^{まえ}前^だだ^{とお}もった。
カツ^{にく}の^{しつ}肉^の質^といい、^{だし}だしの^{あじ}味^といい、^{たまご}玉^と玉^ねねぎ^のの^く煮^え具^合合
と^{いい}い、^かか^たために^た炊^{いた}いた^ごごはん^のの^こ米^といい、^ひ非^のの^う打^ちち^どど^ろろ^ががない。
そう^いえば^{ひる}昼^ま間^先先生^がが、^{ほん}本当^はは^{つか}使^{いた}いた^かった^のの^よよね、^とと^ここの^うう^わわ^ささ
を^{して}いた^ののを^{おも}思い^だ出して、^{わたし}私は^{うん}運^がが^{いい}い^と思^{った}った。あ^あ、^{ゆう}雄^{いち}一^がが
こ^ここ^にに^いいたら、^{おも}と^思った^し瞬^間間^にに^{わたし}私^はは^し衝^動動^でで^い言^って^しま^った。
「おじ^{さん}さん、これ^{もち}持ち^か帰り^でできる？ もう^ひひとつ、^つ作^って^くれ^ませ^んか。」

(หน้า 112 -115)

“แต่คนที่กำลัง ไตอย่างผม ตอนนี้อยากกินอาหารที่มันๆ มีแคลอรีสูงๆ นะ
แปลกดีนะ ภายใต้อุ้งเท้ายามราตรีแผ่นเดียวกัน ตอนนี้เราสองคนก็หัว
เหมือนกันอีก” ยูอิซึหัวเราะ

.....

ในที่สุดกะทะซุคนที่สั่งไว้ก็มาเสิร์ฟ ทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้น ฉันจึงตะเกียบออก
จากกัน พลังพิจารณาดูกะทะซุคน แม้หน้าตาภายนอกจะดูน่าอร่อยผิดแปลก

ไป แต่พอได้ลองกิน มันอร่อยมากๆ

“อร่อยจังค่ะคุณลุง” นันทาทานออกมาเสียงดังอย่างไม่คิด

“ผมก็คิดเช่นนั้น” ลุงหัวเราะอย่างพึงพอใจ

อาจเป็นเพราะฉันหิวจัดหรืออย่างไร แต่ฉันเป็นมืออาชีพด้านอาหารนะ ต้องบอกว่า กระทบคนที่พบ โดยบังเอิญขามนี้ปรุงด้วยฝีมืออย่างดี เนื้อที่มีคุณภาพดี รสชาติของน้ำซุปร้อร่อย ไข่และหัวหอมที่ต้มมาได้เป็นอย่างดี ข้าวที่หุงได้เม็ดสวย ไม่มีที่ติดเลย แล้วฉันก็นึกถึงเรื่องที่เคยได้ยินอาจารย์พูดถึงร้านนี้เมื่อตอนกลางวันว่า “น่าเสียดายจริงที่ไม่ได้มากิน” ฉันคิดว่า ฉันโชคดีที่ได้มากิน แล้วฉันก็คิดขึ้นมาว่า ถ้ายูอิชิอยู่ที่นี้ด้วยละก็... ทันใดนั้นฉันก็พูดขึ้นมาว่า “คุณลุงคะ กระทบคนนี้อากกลับได้มั๊ย ช่วยทำอีกสักที่หนึ่งได้มั๊ยคะ”

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า กระทบคนเป็นสัญลักษณ์แทนความปรารถนาของ มิกะเงะที่อยากจะช่วยให้ยูอิชิพ้นจากความเศร้าโศกและความสิ้นหวังในชีวิต เนื่องจากในตอนนี้อยูอิชิรู้สึกขำแค้นกับการสูญเสียเอริโกะ ผู้ซึ่งเป็นพ่อและแม่ของเขา มิกะเงะที่ทราบถึงสภาพของยูอิชิที่กำลังจมอยู่ในความทุกข์ ความสิ้นหวังนั้น จึงต้องการอยากจะช่วยยูอิชิให้มีความหวังและมีชีวิตอยู่ต่อไป อีกทั้งมิกะเงะก็อยากจะให้มีชีวิตอยู่ต่อไปกับยูอิชิ มิกะเงะจึงพยายามปรับเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับชีวิตของยูอิชิรวมถึงตัวเธอให้ไม่ท้อแท้กับชีวิตที่ต้องสูญเสียเอริโกะ บุคคลอันเป็นที่รัก และมีความหวังในชีวิตเพื่อการยืนหยัดมีชีวิตอยู่ต่อไป

มิยะกะวะ ทะเกะ โอะ (Miyakawa Takeo: ^{みやがわたけお}宮川健郎) กล่าวว่า ลักษณะของกระทบคนที่เป็นการรวมตัวอยู่ในขามข้าวนี้ให้ภาพของความเสร็จสมบูรณ์ เป็นลักษณะการรวมตัวอยู่ด้วยกันเป็นหนึ่งเดียว การที่มิกะเงะเอากระทบคนไปให้ยูอิชิจึงให้ความหมายถึงการช่วยชีวิตยูอิชิจากปรภพ⁵

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเหตุการณ์การเสียชีวิตของเอริโกะได้ส่งผลกระทบต่อมิกะเงะให้หววนรู้สึกถึงความโดดเดี่ยวและความสิ้นหวังอีกครั้งนั้น ได้แสดงให้เห็นถึงจิตใจของมิกะเงะที่ยังไม่

⁵ 宮川健郎, “「キッチン」 吉本ばなな—オルペウスたちのカツ丼—,” 国文学 第 36 卷 1 号 (1991 年): 111.

เข้มแข็งพอที่จะต้านทานความโศกเศร้าและความท้อแท้สิ้นหวังได้ แต่การที่มิกะเงะมีความปรารถนาและความพยายามที่จะดึงชีวิตของตัวเองรวมถึงยูอิชิที่กำลังชวนเซให้หลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานนั้นไปให้ได้ดังที่กล่าวมาในหัวข้อข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่า ได้แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงทรศนะเกี่ยวกับชีวิตของมิกะเงะที่เข้าใจความเป็นไปของชีวิตมากขึ้น

มิกะเงะมีความทรงจำอย่างหนึ่งเกี่ยวกับเอริโกะ ซึ่งกล่าวได้ว่า เป็นสิ่งที่ได้ช่วยให้มิกะเงะเข้าใจชีวิตมากขึ้น ความทรงจำนั้นคือ คำสอนของเอริโกะที่ได้เล่าชีวิตของตัวเองที่เศร้าเสียใจต่อการตายของภรรยาจนสิ้นหวังในชีวิต แต่เอริโกะก็สามารถก้าวผ่านความทุกข์ ความสิ้นหวังในชีวิตนั้นมาได้

「世界は別に私のためにあるわけじゃない。だから、いやなことがめぐってくる率は決して、変わんない。自分では決められない。だから他のことはきっぱりと、むちゃくちゃ明るくしたほうがいい、って。……それで女になって、今はこのとおりよ。」その頃の私には、その言葉の意図はつかめたけれど、ぴんと来なくて“楽しさって、そういうことなのかな” と思ったのを覚えている。でも、今は、吐きそうなくらいわかる。

(หน้า 102)

“โลกไม่ได้มีอยู่เพื่อเฉพาะฉัน ดังนั้นสัดส่วนของความทุกข์ที่หมุนรอบๆตัว จึงไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ และฉันก็ไม่สามารถกำหนดด้วยตัวเองได้ ฉะนั้นฉันจึงคิดว่าใช้ชีวิตให้รื่นรมย์ดีกว่า ฉันก็เลยกลายมาเป็นผู้หญิงอย่างที่เป็นอย่างตอนนี้นี่ไง” ตอนนั้นฉันพอเข้าใจเจตนาในเรื่องที่เอริโกะเล่า แต่ไม่เข้าใจแก่นแท้ของคำพูดนั้น จำได้ว่าในใจคิดว่า “ความสุขมันมีความหมายเช่นนี้หรือ” แต่ตอนนี้ฉันเข้าใจอย่างถ่องแท้แล้ว

ผู้วิจัยเห็นว่า การที่อะริโกะนำประสบการณ์ชีวิตของตัวเองที่เคยสิ้นหวังมาถ่ายทอดเป็นปรัชญาชีวิตให้มิกะเงะฟังนั้นเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้มิกะเงะมีทัศนคติเกี่ยวกับชีวิตที่เปลี่ยนไปและเข้าใจชีวิตมากขึ้นว่าชีวิตไม่ได้สวยงามเสมอไปแต่ชีวิตมีสุขมีทุกข์ปะปนกันไป และไม่ว่าจะต้องพบกับความตายหรือความทุกข์ใดๆ เราก็จะต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปให้ได้

ทัศนคติเกี่ยวกับชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไปของมิกะเงะภายหลังได้คิดไตร่ตรองชีวิตจากคำสอนของอะริโกะมีการบรรยายดังนี้

なぜ、人はこんなにも選べないのか。虫ケラのように負けまくっても、ごはんを作って食べて眠る。愛する人はみんな死んでゆく。それでも生きてゆかなくてはいけない。

(หน้า 102)

ทำไมมนุษย์เราถึงไม่สามารถเลือกอะไรได้ขนาดนี้ แม้ว่าเราจะพ่ายแพ้
อย่างไร้คุณค่าแต่เราก็ยังต้องทำอาหารกินแล้วก็นอน คนที่เรารักทุกคน
ล้วนแต่จะตายจากไป แม้กระนั้นเราก็ต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป

ข้อความข้างต้น เป็นความรู้สึกของมิกะเงะที่สามารถเข้าใจชีวิต ภายหลังได้นึกถึงคำสอนของอะริโกะที่ตัวเองได้ทำความเข้าใจและยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับชีวิต จนสามารถมีชีวิตอยู่ร่วมกับความตายของภรรยาได้อย่างปกติสุข

เมื่อมิกะเงะรู้สึกว่าตนเองมีทัศนคติเกี่ยวกับชีวิตที่เปลี่ยนไปจากเดิมที่เคยรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง จนไม่ยอมมีชีวิตอยู่ต่อไปแล้วกลายเป็นเข้าใจความเป็นไปของชีวิตมากขึ้นนั้น มิกะเงะก็ได้รับรู้สึกขึ้นมาอีกด้วยว่า ความคิดที่ว่าตนเองโดดเดี่ยวและสิ้นหวังดังแต่ก่อนนั้น เป็นความคิดที่แย่และบั่นทอนกำลังใจในการมีชีวิตอยู่ต่อไปเป็นอย่างมาก

ด้วยเหตุนี้ มิกะเงะจึงเริ่มทำตัวให้กระปรี้กระเปร่า ไม่เอาชีวิตจมอยู่กับความเศร้าตลอดจนความโศกเศร้าและความสิ้นหวัง มิกะเงะกระตือรือร้นที่จะหาความสุขให้แก่ชีวิตของตนเองในแบบง่ายๆ อย่างเช่น การทำอาหารอย่างตั้งใจมุ่งมั่นและไม่ใจร้อน แต่ค่อยๆ ทำอาหารไปตามขั้นตอนทีละอย่าง หรือการไปยืนดูมะเขือเทศลูกใหญ่ผลสวยที่ซูเปอร์มาร์เก็ต เป็นต้น ซึ่งเมื่อมิกะเงะได้มองย้อนกลับไปก็รู้สึกว่าคุณเองได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากทีเดียว ดังข้อความต่อไปนี้

この半年……おばあちゃんが死んだところから、えり子さんが死ぬまで、表面的には私と雄一はずっと二人笑顔でいたけれど、内面はどんどん複雑化していった。嬉しいことも悲しいことも大きすぎて目覚めでは支え切れなかったから、二人は和やかな空間を苦心して作り続けた。えり子さんはそこに輝く太陽だった。そのすべてが心にしみ込んで、私を変えた。甘たれてアンニュイだったあのお姫様は今、鏡の中でその面影に会うだけの遠く行ってしまったように、思う。

(หน้า 108)

เวลาครึ่งปีที่ผ่านมา.....ตั้งแต่ย่าเสียชีวิตจนถึงอะริโกะได้เสียชีวิตไป ภายนอกดูเหมือน ฉันและยูอิซึมิแตรอยยิ้ม แต่ว่าภายในกลับมีความซับซ้อนยุ่งยากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งความสุขและความทุกข์มันก็ใหญ่เกินกว่าที่จะรับไว้กับชีวิตประจำวัน เราสองคนเพียรพยายามที่จะดำเนินชีวิตต่อไป ซึ่งอะริโกะเป็นดวงอาทิตย์ที่ปลงแสงอยู่ ณ ที่ตรงนั้น เหตุการณ์ทั้งหมดเหล่านั้นได้แทรกซึมเข้ามาในจิตใจและทำให้ฉันเปลี่ยนแปลง และฉันก็พบว่าภาพเงาอดีตของเจ้าหญิงที่นิสัยเสียเบื่อหน่ายในกระจกได้จากไปไกลเสียแล้ว

จากข้อความข้างต้น เห็นได้ว่า ในตอนนี้มิกะเงะรู้สึกพึงพอใจในตนเองมากที่สุดที่สามารถทำใจยอมรับและเข้าใจกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชีวิตได้ แม้ว่าจะมีความทุกข์มากก็ตาม แต่มิกะเงะก็พยายามที่จะรับมือกับความทุกข์อันหนักหนาสาหัสนั้นให้ได้ แล้วดำเนินชีวิตต่อไป

ผู้วิจัยเห็นว่า ภายหลังกิះเงะได้พิจารณาไตร่ตรองกับชีวิตของตนเอง จนสามารถตั้งชีวิตของตนเองรวมถึงยูอิชิให้หลุดพ้นจากความโดดเดี่ยวและความท้อแท้สิ้นหวังได้นั้น ทำให้กิះเงะเกิดความเชื่อมั่นขึ้นมาว่าชีวิตของตัวเองสามารถกำหนดได้ด้วยตนเองว่าจะดำเนินชีวิตไปในทิศทางใด ชีวิตของเราจะไปในทางที่ดีหรือทางที่ย่ำแย่ก็ล้วนมาจากความปรารถนาของเราทั้งสิ้นที่จะเป็นผู้เลือกทางเดินชีวิตด้วยตนเอง ดังข้อความต่อไปนี้

人はみんな、道はたくさんあって、自分で選ぶことができると
 思っている。選ぶ瞬間を夢見ている、と言ったほうが近いの
 かもしれない。私も、そうだった。しかし今、知った。はっきり
 と言葉にして知ったのだ。決して運命論的な意味ではなくて、道は
 いつも決まっている。毎日の呼吸が、まなざしが、くりかえす日々が
 自然と決めてしまうのだ。

(หน้า 120)

ทุกคนต่างคิดว่าในทางเดินมากมาย เราสามารถเลือกทางเดินด้วยตัวเอง
 แต่อาจจะพูดว่าได้ฝันถึงวินาทีที่ได้เลือกน่าจะถูกมากกว่า ฉันทเองก็เคย
 เป็นแบบนี้ แต่ตอนนี้ฉันรู้แล้วและพูดได้อย่างชัดเจนว่า ทางเดินได้ถูก
 กำหนดไว้เสมอ ฉันไม่ได้พูดตามหลักของดวงชะตา แต่มันถูกกำหนด
 ด้วยการสุดลมหายใจ ด้วยแววตาและด้วยกิจวัตรประจำวันที่ทำซ้ำๆ ใน
 แต่ละวัน

ในตอนสุดท้ายของเรื่อง จบลงตรงที่ยูอิชิกลับมายังบ้านของเขาที่โตเกียว แล้วได้โทรศัพท์
 มาหามิคะเงะที่โรงแรม ซึ่งมิคะเงะยังทำงานอยู่และมีกำหนดจะกลับในวันพรุ่งนี้ โดยยูอิชิบอกกับ
 มิคะเงะว่าจะมารับมิคะเงะที่สถานีรถไฟ จากจุดนี้ ผู้วิจัยพิจารณาว่า ต่อจากนี้ไม่ว่ามิคะเงะและยูอิชิ
 จะอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกันหรือไม่ แต่ทั้งมิคะเงะและยูอิชิจะต้องมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขและไม่
 รู้สึกทุกข์ทรมานกับความตายอีกต่อไป

3.4 บทสรุป

ภายหลังตัวละครเอกหญิง มิกะเงะย้ายออกจากบ้านของยูอิชิและเอริโกะไปและใช้ชีวิตอยู่คนเดียว มิกะเงะได้รับข่าวร้ายจากยูอิชิว่า เอริโกะถูกฆาตกรรมเสียชีวิต กล่าวได้ว่า การตายของเอริโกะ ทำให้มิกะเงะรู้สึกเจ็บปวดต่อการถูกตอกย้ำภาพของการสูญเสียสมาชิกในครอบครัวไปอีก ในตอนนี้มิกะเงะจึงเหลือยูอิชิ ที่เป็นสมาชิกในครอบครัวเพียงคนเดียวเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ในเรื่องนี้ จะเห็นถึงพัฒนาการของมิกะเงะ ว่า มิกะเงะมีจิตใจที่เข้มแข็งขึ้น แม้ว่าบางครั้งมิกะเงะ จะรู้สึกโดดเดี่ยวและสิ้นหวัง อีกครั้งจากการตายของเอริโกะ แต่เนื่องจาก มิกะเงะได้นึกถึงคำสอนของเอริโกะที่ให้อภัยและมีชีวิตอยู่ต่อไป แม้ว่าจะพบกับความทุกข์ในชีวิตเพียงใด ประกอบกับมิกะเงะได้สร้างความสัมพันธ์กับยูอิชิให้แน่นแฟ้นมากขึ้นจากการ ได้เห็นสภาพทุกข์ทรมานของยูอิชิจากที่เป็นคนเข้มแข็ง และเคย ช่วยเยียวยาจิตใจที่บอบช้ำของมิกะเงะเมื่อครั้งย่าของมิกะเงะเสียชีวิตไป แต่ตอนนี้ตกอยู่ในความสิ้นหวัง สับสน เคว้งคว้าง ไร้จุดหมายในชีวิต มิกะเงะ จึงอยากจะช่วยเยียวยาจิตใจที่บอบช้ำของยูอิชิ พร้อมกับต้องการที่จะประคับประคองความสัมพันธ์ระหว่างตนเองและยูอิชิให้ดำเนินชีวิตต่อไปด้วยกัน ผู้วิจัยเห็นว่า คำสอนของเอริโกะ และความสัมพันธ์ระหว่างมิกะเงะและยูอิชิที่ต่างรู้สึกเห็นใจและห่วงใยกันนี้จึงเป็นแรงกระตุ้นให้ มิกะเงะพยายามดิ้นรนให้ชีวิตของตนเองรวมถึงยูอิชิหลุดพ้นจากสภาพความทุกข์ทรมาน ความสิ้นหวังนี้ให้ได้ ซึ่งในที่สุดมิกะเงะก็สามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างมีความสุข

นอกจากนี้ ในเนื้อหายังมีการนำเสนอเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง โดยที่เป็นความสัมพันธ์ระหว่างมิกะเงะและยูอิชิที่ไม่ได้มีความรักในแบบคู่สาว แต่เป็นความสัมพันธ์ที่ชายหญิงคู่หนึ่งมีความรู้สึกดีๆและมีความปรารถนาดีต่อกันเท่านั้น ซึ่งนั่นก็แสดงให้เห็นอีกด้วยเช่นกันว่า โยะมิโมะ โตะ บะนะนะ ได้นำเสนอความสัมพันธ์ของชายหญิงในรูปแบบใหม่ที่ไม่จำเป็นต้องเป็นความรักที่มีเรื่องเพศเข้ามาเกี่ยวข้องเสมอไป

บทที่ 4

ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายเรื่อง *มูนไลท์ชาโดว์*

โยะมิโมะโตะ บะนะนะเขียนนวนิยายเรื่อง *มูนไลท์ชาโดว์* ในฐานะเป็นสารนิพนธ์ เพื่อจบ การศึกษาระดับปริญญาตรีจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวรรณกรรม มหาวิทยาลัยนิฮน ซึ่งนวนิยายเรื่องนี้ ได้รับรางวัลคณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์ในปีค.ศ 1986 ด้วย นวนิยายเรื่อง *มูนไลท์ชาโดว์* จึงถือได้ว่าเป็นผลงานด้านนวนิยายเรื่องแรกของโยะมิโมะโตะ บะนะนะ

นวนิยายเรื่อง *มูนไลท์ชาโดว์* เป็นนวนิยายเรื่องหนึ่งที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความตาย โดยมี การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายความทุกข์ ความเศร้าโศกของตัวละครเอกหญิง ชะทึซึกิที่สูญเสียคนรัก ฮิโตะมิไปจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ และฮิระงิ ผู้เป็น น้องชายของฮิโตะมิ ก็ได้สูญเสียยุมิโกะ แฟนสาวของตนเองไปในเหตุการณ์นี้ ด้วยเช่นกัน เนื่องจากฮิโตะมิและยุมิโกะนั่งรถไปด้วยกัน ตลอด เนื้อเรื่อง นี้มีการบรรยายความเศร้าโศกของตัวละครเอกออกมาอยู่ เรื่อยๆ แต่ในตอนจบของเรื่อง ตัวละครเอกหญิง ชะทึซึกิก็สามารถหลุดพ้นจากความทุกข์ ความสิ้นหวังนั้นได้ แล้วมีความหวังใน ชีวิตขึ้นมาในที่สุด

อนึ่ง แรงบันดาลใจที่ทำให้โยะมิโมะโตะ บะนะนะเขียนเรื่อง *มูนไลท์ชาโดว์* นี้มาจากการ ได้ฟังเพลงมูนไลท์ชาโดว์ (Moonlight Shadow)* ของไมค์ โอฟิลด์ (Mike Oldfield) นักร้องและ นักแต่งเพลงชาวอังกฤษ เพลงนี้แต่งขึ้นเมื่อปีค.ศ 1983 เดือนพฤษภาคม แนวเพลง เป็นเพลงป๊อป สดใส¹

อย่างไรก็ตาม ไมค์ โอฟิลด์ได้กล่าวในบทสัมภาษณ์ของ Gareth Randall Interviews Mike Oldfield ในเว็บไซต์ เมื่อวันที่ 1 มิถุนายน ค.ศ 1995 ว่าเขาแต่งเพลงนี้โดยได้รับแรงบันดาลใจจาก ภาพยนตร์ ที่เขาชอบ คือ ภาพยนตร์ เรื่อง ฮูดินี (HOUDINI) ซึ่งเนื้อหาของภาพยนตร์เรื่อง ฮูดินี

* เพลงมีเนื้อหาเกี่ยวกับการให้กำลังใจแก่คนที่ท้อแท้ หหมดหวังให้กลับมามีความหวังขึ้นมาใหม่อีกครั้ง

¹ Ronald P. Loftus, moonlightsong[Online], 2013 May 5 . Available from:
<http://www.willamette.edu/~rloftus/moonlightsong.html>

นำเสนอภาพยุคปัจจุบันของชีวิตเด็กชายวัย 14 ปี ซึ่งค้นพบว่าตัวเขาสืบเชื้อสายมาจากแฮร์รี ฮูดินี (Harry Houdini) นักมายากลผู้ยิ่งใหญ่และเขาพยายามค้นหาความลับเกี่ยวกับบรรพบุรุษของตนเอง²

4.1 เนื้อเรื่องย่อ

ชะทซูกิ (さつき) สูญเสียแฟนหนุ่ม ฮิโตะมิ (等) ไปอย่างกะทันหันด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ การตายของฮิโตะมิทำให้ชะทซูกิมีชีวิตอยู่อย่างทุกข์ ทรมานใจ เหตุการณ์นี้ ยังได้ทำให้แฟนสาวที่มีชื่อว่ายูมิโกะ (ゆみこ) ของน้องชายของฮิโตะมิ ซึ่งก็คือ ฮิระงิ (終) ที่นั่งรถยนต์มาด้วยกันกับฮิโตะมิ ที่หลังจากยูมิโกะได้มาหา ฮิโตะมิได้อาสาพา ยูมิโกะ มาส่งที่บ้าน เสียชีวิตไปด้วยเช่นกัน ฮิระงิเศร้าเสียใจเป็นอย่างมากที่ต้องสูญเสียฮิโตะมิและยูมิโกะในคราวเดียวกัน ด้วยความที่ยังทำใจยอมรับกับการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักไปไม่ได้ ฮิระงิจึงสวมชุดนักเรียนหญิงของยูมิโกะ ซึ่งเป็นของไว้คู่ต่างหน้าไปโรงเรียนแทนชุดนักเรียนชายของตัวเองเพื่อระลึกถึงยูมิโกะ โดยที่ไม่สนใจต่อคำวิพากษ์วิจารณ์จากคนรอบข้างเลย ส่วนชะทซูกิออกไปวิ่งจ็อกกิ้งในตอนเช้ามืดของทุกวัน เพื่อให้ลืมความ ปวดร้าวและความทุกข์ทรมาน ใจจากการ คิดถึงฮิโตะมิอยู่เป็นประจำ ทุกครั้งที่ชะทซูกิออกไปวิ่ง ชะทซูกิมักจะมาหยุดวิ่ง เพื่อพักบนสะพานที่เคยเป็นจุดนัดพบกับฮิโตะมิ ซึ่งสะพานนี้เป็นเส้นแบ่งเขตระหว่างบ้านของชะทซูกิและฮิโตะมิที่อยู่คนละฟากฝั่งของแม่น้ำ และชะทซูกิจะดื่มชาจากกระติกน้ำที่เธอพกมาด้วยและทอดสายตามองไปตามชายฝั่งบนสะพานแห่งนี้เสมอ

วันหนึ่งขณะที่ชะทซูกิยืนดื่มชาบนสะพาน ชะทซูกิได้พบกับหญิงสาวที่มีท่าทางประหลาดคนหนึ่ง คือ อูระระ (うらら) ที่ได้เข้ามาทักและชวนคุย จนกระทั่งทั้งคู่เกิดความสนิทสนมกัน อูระระได้บอกชะทซูกิเกี่ยวกับปรากฏการณ์มหัศจรรย์ในวันทะนะบะตะ³ ว่าหากใครมายืนบนสะพานแห่งนี้ในวันทะนะบะตะ ก็จะสามารถเห็นบุคคลอันเป็นที่รักที่เสียชีวิตไปแล้วอีกครั้ง ด้วยความที่อยากจะรำลือฮิโตะมิเป็นครั้งสุดท้าย ชะทซูกิจึงเฝ้ารอให้ถึงวันทะนะบะตะเร็วๆ ด้วยใจจดจ่อ

² Gareth Randall, Gareth Randall Interviews Mike Oldfield [Online], 1995 June 1. Available from http://tubular.net/articles/1995_06

³ เป็นเทศกาลของญี่ปุ่นที่มีความเชื่อมาจากจีนสมัยโบราณว่า ทุกวันที่เจ็ด เดือนเจ็ดจะสามารถพบกับคนรักที่ตายไปได้

เมื่อวันพระนักษัตรมาถึง ในตอนที่พระจันทร์กำลังฉายแสงอยู่ในท้องฟ้าที่สลัว ชะทงุก็ได้เห็นร่างของอิโตะมิปรากฏออกมาตรงข้ามฝั่งของแม่น้ำที่ชะทงุยืนอยู่ ชะทงุได้เห็นอิโตะมิอีกครั้งก็ดีใจมากและเมื่อชะทงุโบกมืออำลาอิโตะมิแล้ว ร่างของอิโตะมิก็อยๆหายไป เวลาเดียวกันนั้น ฮีระงิที่กำลังครึ่งหลับครึ่งตื่นอยู่บนเตียง เขารู้สึกว่าได้เห็นภาพลวงตาว่า ร่างของยูมิโกะ ปรากฏตัวออกมาแล้วมาหยิบเอาชุดนักเรียนหญิง ของตัวเองในตู้เสื้อผ้า ที่ฮีระงิเอาไปสวมกลับ คืนไปพร้อมกับพูดว่า “ลาก่อน” ซึ่งเมื่อฮีระงิตื่นขึ้นมาก็พบว่าชุดนักเรียนของยูมิโกะได้หายไปจริงๆ ซึ่งเหตุการณ์ในครั้งนี้ที่ชะทงุและฮีระงิสามารถพบกับคนรัก ได้อีกครั้งนั้น ทำให้ทั้งสองคน ได้คิดไตร่ตรอง พิจารณาความทุกข์ที่เกิดขึ้น จนสามารถสลัดความทุกข์ทรมานจากการตายของคนรักที่ติดแน่นในจิตใจและมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ในที่สุด

4.2 แนะนำตัวละครสำคัญในเรื่อง

4.2.1 ชะทงุ (Satsuki: さつき)

หญิงสาววัย 20 ปี รักกับอิโตะมิ แฟนหนุ่ม ที่คบกันมานานถึง 4 ปีตั้งแต่ทั้งคู่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แต่ต่อมาอิโตะมิเสียชีวิตไปอย่างกะทันหันด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ เนื่องจากเป็นคนที่มีอารมณ์อ่อนไหวง่าย ชะทงุจึงเศร้าเสียใจต่อการตายของอิโตะมิเป็นอย่างมากจนทำให้จิตใจคอยครุ่นคิด ฝ่าคิดถึงอิโตะมิอยู่ตลอดเวลา

4.2.2 อูระระ (Urara: うらら)

หญิงสาวแปลกหน้าที่เข้ามาทักทาย ชะทงุ ขณะที่ ชะทงุ หุดพักดื่มชาบนสะพาน หลังจากได้วิ่งจ็อกกิ้งมา มีอายุมากกว่า ชะทงุ อูระระอายุประมาณ 25 ปี ผมสั้น มีดวงตากกลมโต หน้าตาขี้มึนขี้มอดใส มีอัธยาศัยที่ดี แต่มีลักษณะท่าทางที่ค่อนข้างแปลก น่าพิศวง จึงทำให้ ชะทงุ รู้สึกประทับใจในความแปลกของอูระระจนไม่สามารถลืมอูระระไปได้

4.2.3 อิโตะมิ (Hitoshi: 等)

แฟนหนุ่มของชะทงุ มีนิสัยโอบอ้อมอารี มีน้ำใจ และมีความอ่อนโยนต่อผู้อื่น

4.2.4 ฮีระจิ (Hiragi: ^{ひらぎ} 終)

น้องชายของฮิโตะมิ แฟนหนุ่มของ ชะทซูกิ เด็กหนุ่มอายุ 18 ปี รูปร่างสูง มีนิสัยที่จริงจัง โอบอ้อมอารีและมีน้ำใจเหมือนฮิโตะมิอย่างกับถอดแบบกันมา มีความร่าเริงแจ่มใสเหมือนเด็ก แต่บางครั้งก็ชอบทำตัวเหมือนผู้ใหญ่ นอกจากนี้ เนื่องจากเป็นคนที่มีความมั่นใจในตนเองสูง และมีวิธีคิดรวมถึงการแสดงพฤติกรรมที่ไม่ค่อยสนใจต่อสังคมรอบข้าง ด้วยเหตุนี้หลังจากที่ยุมิโกะ แฟนสาวเสียชีวิตไป ฮีระจิจึงสวมเครื่องแบบนักเรียนหญิงของยุมิโกะไปโรงเรียน เพียงเพราะต้องการระลึกถึงยุมิโกะและทำให้ตนเองรู้สึกดี

4.2.5 ยุมิโกะ (Yumiko: ^{ゆみこ})

แฟนสาวของฮีระจิ เป็นเด็กผู้หญิงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับ ฮีระจิ มีรูปร่างเล็ก หน้าตาน่ารัก มีลักษณะท่าทางที่ร่าเริงเกินไปกว่าคนปกติทั่วไป แต่ในอีกด้านหนึ่ง เป็นนักเทนนิสที่มีฝีมือเก่งกาจมาก โดยที่ในเวลาลงแข่งขัน ยุมิโกะก็จะเล่นอย่างจริงจัง เต็มกำลังและมุ่งมั่นจนเป็นที่ประทับใจต่อฮีระจิ ชะทซูกิและฮิโตะมิ

4.3 บทวิเคราะห์ตัวละครเอกหญิง : ชะทซูกิ

4.3.1 พื้นฐานครอบครัว

ในเรื่องไม่มีการบรรยายถึงครอบครัวของ ชะทซูกิว่าเป็นอย่างไร มีเพียงแต่การบรรยายถึงแม่ของชะทซูกิคนเดียวเท่านั้น เช่น ฉากที่ชะทซูกิพูดว่าตนเองช่วยแม่เตรียมอาหารเช้า หลังจากกลับมาจากการวิ่งจ็อกกิ้ง 「夏休みに入ってすぐ、私は走りはじめた。橋まで行って、家に戻ってくると、タオルや衣類をきちんと洗い、乾燥機にかけて、それから朝食を作る母を手伝った。そして少し眠る。そういう生活を続けた。」(หน้า 136) “ฉันเริ่มวิ่งจ็อกกิ้งทันทีเมื่อเริ่มเช้าช่วงปิดเทอมฤดูร้อน ฉันวิ่งไปถึงสะพานแล้วก็กลับบ้าน จากนั้นก็ซักผ้าขนหนูและเสื้อผ้า (ชุดออกกำลังกาย) อย่างเรียบร้อย เอาเสื้อผ้าใส่ในเครื่องอบผ้าและช่วยแม่ทำอาหารเช้า แล้วก็กลับไปนอนต่ออีกสักพัก ฉันดำเนินชีวิตมาอย่างนั้นล่ะ” ฉากที่ชะทซูกินึกว่าแม่มาเคาะประตูห้องและฮิระจิพูดถึงแม่ของ ชะทซูกิ ในตอนที่เขามาเยี่ยมชะทซูกิที่เป็นไข้ที่บ้าน 「急

に熱が冷めて私の思考は酔っぱらいのようだった。その時、突然にノックの音がした。母かと思いははいはいと言うと、ドアが開いて 終が入ってきたので驚いた。本当に驚いた。「お母さんが何回呼んでも返事がないって言うんで。」 終は言った。

「ドライヤーの音で聞こえなかった。」と私は言った。」(หน้า 167) “ความรู้สึกหายจากไปอย่างรวดเร็ว ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนคนเมา ทันใดนั้นฉันได้ยินเสียงเคาะประตู ฉันคิดว่าคงจะเป็นแม่ จึงพูดออกไปว่า “เชิญค่ะ” เมื่อประตูเปิดออก ฉันตกใจที่เห็นฮิระงิเดินเข้ามา ฉันตกใจจริงๆ แล้วฮิระงิก็พูดว่า “คุณแม่เธอบอกว่าท่านเรียกเธอหลายครั้งแล้ว แต่เธอไม่ตอบ” “เป็นเพราะเสียงของใครเป่าผมนะ ฉันเลยไม่ได้ยินเสียงเรียก” ฉันตอบ” เป็นต้น จากจุดนี้ ผู้วิจัยจึงไม่สามารถกล่าวได้อย่างแน่ชัดว่า ชะทงุคิมีพื้นฐานครอบครัวที่สมบูรณ์หรือไม่อย่างไร

4.3.2 การจมปลักอยู่กับความเศร้าจากการตายของฮิโตะมิ

ชะทงุคิพบรักกับฮิโตะมิในตอน ที่ ทั้งคู่เป็นตัวแทนห้อง เพื่อเป็น คณะกรรมการจัดทัศนศึกษาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมปลายปีที่สอง 「高校2年の修学旅行で、別々のクラスだった彼と私は同じ旅行委員として知りあった。」(หน้า 167) “เขาและฉันแม่ จะอยู่คนละห้องกัน แต่เพราะต่าง คนก็เป็นกรรมการจัดทัศนศึกษาสำหรับนักเรียนมัธยมปลายปีที่สองเหมือนกัน เราจึงได้รู้จักกัน”

จากนั้นมา ชะทงุคิและฮิโตะมิต่างก็ตกหลุมรักกันอย่างลึกซึ้ง 「そして、鈴は心を通わせた。会えない旅の間ずっと、お互いに鈴のことを気にかけていた。(中略)戻ってからは 大恋愛がはじまった。」(หน้า 168) “กระดิ่งเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงของเราทั้งคู่ถึงกัน ตลอดช่วงเวลาที่เราไม่ได้พบกันในการเดินทางนั้น ต่างคนต่างเฝ้าคิดถึงแต่กระดิ่งหลังกลับมา เราก็เริ่มตกหลุมรักกันอย่างลึกซึ้ง”

ในช่วงระยะเวลาหลังจากที่ทั้งชะทงุคิและฮิโตะมิพบกันครั้งแรกในการเป็นกรรมการจัดทัศนศึกษาจนกระทั่งได้รักกันยาวนานมาจนถึง 4 ปีนั้น ทั้งคู่ต่างได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกัน ทำกิจกรรมร่วมกันต่างๆมากมาย เช่น ฟังเพลง ดูโทรทัศน์ด้วยกัน หรือในยามที่ทะเลาะกัน เสียน้ำตาให้แก่กัน ทั้งชะทงุคิและฮิโตะมิต่างก็ผ่านเหตุการณ์อันดีร้าย ร่วมทุกข์ร่วมสุขมากด้วยกันแทบทั้งสิ้น

จากจุดนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า ชีวิตของชะทงุชิและฮิโตะมิต่างก็เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของกันและกันไปแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงไม่ใช่เป็นเรื่องแปลกที่ชะทงุชิจะรู้สึกรักและผูกพันกับฮิโตะมิเป็นอย่างมาก แต่เมื่อวันหนึ่ง ฮิโตะมิได้ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์จนเสียชีวิตไปอย่างกะทันหัน ชีวิตของชะทงุชิจากที่เคยอยู่ด้วยกันกับฮิโตะมิตลอดเวลา แต่ในตอนนี้ไม่มีฮิโตะมิอยู่ด้วยอีกแล้ว ชะทงุชิจึงรู้สึกทุกข์ทรมานใจและเศร้าเสียใจเป็นอย่างมาก

こいびとをなくしたのは長い人生、と言っても20年やそこらだが、
のうちで初めての体験で私は息の根が止まるかと思うくらい
苦しんだ。

(หน้า169)

แม้จะมีคำกล่าวที่ว่า คนรักกันควรจะตายจากกันไปเมื่อใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน
มาอย่างยาวนานแล้ว แต่เมื่อฮิโตะมิมาตายจากกันไป เมื่ออายุ20ปี
ฉันก็รู้สึกทุกข์ทรมานมากจากการสูญเสียฮิโตะมิ จนรู้สึกเหมือนว่า
ชีวิตหยุดหายใจไปด้วย

ผู้วิจัยเห็นว่า ความรักที่ลึกซึ้งระหว่างชะทงุชิและฮิโตะมิ ที่รักและผูกพัน กันมาอย่าง
ยาวนานถึง 4 ปี ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ทั้งสองคนได้ทำอะไรด้วยกันหลายอย่าง แต่เมื่อถึงวันที่ฮิโตะมิ
เสียชีวิตไป ทุกสิ่งที่เคยร่วมทำด้วยกันก็พลอยจบลงไปด้วย

ความรู้สึกของ ชะทงุชิที่ได้แสดงความรู้สึก ออกมานั้น เห็นได้ว่า เมื่อฮิโตะมิเสียชีวิต ไป
จิตวิญญาณของชะทงุชิเองก็ได้หายไปด้วยกันเช่นกันและไม่สามารถนำกลับคืนมาได้

ในตอนต้นเรื่อง โยะมิโมะโตะ บะนะนะนะได้บรรยายถึงความรู้สึก อันขมขื่นของชะทงุชิที่
สูญเสียฮิโตะมิออกมาโดยผ่านจากความทรงจำของชะทงุชิ

ทะกะเนะซะวะ โทะมิโกะ (Takanezawa Toshiko: 高根沢紀子) ได้กล่าวว่า โยะมิโมะโตะ บะนะนะะไม่ค่อยจะเขียนถึงความตายให้เป็นเรื่องที่น่าเกลียดน่ากลัว แต่จะเขียนความตายของบุคคลที่รักให้เป็นความทรงจำที่สวยงาม แม้ว่าตัวละครเอกจะรู้สึกเป็นทุกข์ก็ตาม ⁴ กล่าวคือ ภายหลังอิโตะมิเสียชีวิตจากไป ชะทงุก็มักจะเฝ้าคิดถึงอิโตะมิอยู่เสมอ จนทำให้มีชีวิตอยู่อย่างทุกข์ทรมานจากการ ไม่สามารถ ใจให้ยอมรับกับการสูญเสียอิโตะมิได้ ซึ่งการที่ชะทงุรู้สึกทุกข์ทรมานกับการตายของอิโตะมินั้น ผู้วิจัยเห็นว่า แสดงให้เห็นถึงการ จมปลักอยู่กับความเศร้าจากการตายของคนรักของชะทงุ ดังข้อความต่อไปนี้

むかし
昔のような視点で、どうしても世界を見ることができない。
あたま
頭が不安定に浮き沈みして、落ち着かずにぼんやりいつも
おもくる
重苦しい。

(หน้า 134)

ไม่ว่าอย่างไร ฉันก็ไม่สามารถมองเห็นโลกใบที่ฉันเคยมองเห็นได้อีกแล้ว
สมองของฉันมันล่องลอยขึ้นๆลงๆอย่างไม่มั่นคง ฉันรู้สึกทุกข์ทรมาน
มากอยู่เสมอ จนไม่อาจทำให้สงบใจลงได้

จากข้อความข้างต้น เห็นได้ว่า การตายของอิโตะมิได้ส่งผลให้ชะทงุรู้สึกเหมือนว่าชีวิตของตนเองสิ้นสุดลงตามไปด้วย ซึ่งอนุมานได้ว่า เมื่อครั้งที่อิโตะมียังมีชีวิตอยู่ ชะทงุก็สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุขและมีความหวัง มองเห็นอนาคตร่วมกันกับอิโตะมิ แต่เมื่ออิโตะมิเสียชีวิตจากไป การดำเนินชีวิตที่เคยมีอิโตะมิอยู่เคียงข้าง รวมถึงอนาคตที่เคยมองด้วยกันกับอิโตะมิจึงได้หายไปหมด

⁴ 高根沢 紀子, “「吉本ばなな「ムーンライト・シャドウ」論—さつきの〈感傷〉／ばななの〈感傷〉—”, 作新国文 9 (1997 年): 20.

ด้วยเหตุนี้ ชะทงุคิจึงรู้สึกสิ้นหวัง มองไม่เห็นอนาคตว่าตนเองจะสามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างไร จากจุดนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า ชะทงุคิเอาชีวิตผูกติดไว้กับฮิโตะฉิ เมื่อฮิโตะฉิเสียชีวิต ชีวิตที่ผูกติดกับฮิโตะฉินั้นจึงกลายเป็นความทรงจำ อันแสนเศร้า ที่ติดอยู่ในใจ ชะทงุคิ ซึ่งชะทงุคิไม่อาจจะสลัดออกได้อย่างง่ายๆ

4.3.3 วรรณณะเกี่ยวกับชีวิตและความตาย

แม้ชะทงุคิจะมีชีวิตอยู่อย่างทุกข์ทรมานด้วยการถูกความทรงจำในอดีตวนเวียนอยู่ภายในจิตใจ แต่ชะทงุคิก็พยายามหลุดพ้นจากความรู้สึกทุกขนั้น โดยการออกไปวิ่ง จ็อกกิ้งในตอนเช้าและทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้ไม่มีเวลาคิดถึงฮิโตะฉิ

ยะมะดะ โยะฉิโร (Yamada Yoshirou: ^{やまだよしろう} 山田吉郎) ได้กล่าวถึงการออกไปวิ่งของชะทงุคิไว้ว่า เป็นการเอาชนะความยากลำบากจากการที่ต้องยอมรับกับความเป็นจริงที่ว่า ได้สูญเสียฮิโตะฉิไป ชีวิตจากที่เคยดำเนินไปด้วยกันกับฮิโตะฉินั้นไม่มีอีกแล้ว หากแต่ต้องดำเนินชีวิตต่อไปด้วยตัวเองเพียงลำพัง⁵ ผู้วิจัยเห็นว่า ความพยายามที่หาอะไรทำต่างๆมากมาย เพื่อให้ร่างกายและจิตใจเคลื่อนไหวตลอดเวลา นั้นสะท้อนให้เห็นถึงความหวังของชะทงุคิที่อยากจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างมีความสุข

อย่างไรก็ตาม ในนวนิยายที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความตาย โยะฉิโมะโตะ บะนะนะมักจะเขียนให้ตัวละครเอกหญิงสามารถถูกคิดและตระหนักเกี่ยวกับชีวิต ได้จากการได้รับความช่วยเหลือจากตัวละครอื่น กล่าวคือ แม้ว่าชะทงุคิจะมีความปรารถนาที่อยากจะหลุดพ้นความทุกข์ด้วยตนเอง แต่ชะทงุคิกลับหาทางหรือโอกาสที่จะหลุดพ้นจากความทุกข์นั้นด้วยตนเองไม่ได้ ดังข้อความต่อไปนี้

⁵ 山田吉郎, “「吉本ばなな『キッチン』論—生の回復への通路—”, 『山梨英和短期大学紀要』第30号 (1996年): 108.

なんの展望もなくじりじりと枯れてゆくように日々は過ぎてゆく。
 私は祈るように思い続けた。大丈夫、大丈夫、いつかはここを
 抜ける日がやってくる。

(หน้า 136)

แต่ละวันผ่านไปโดยมองไม่เห็นอนาคต รวากับว่าจิตใจของฉันค่อยๆ แห้งตาย
 ไปทีละน้อย ฉันบอกกับตนเองเรื่อยมา เหมือนกับอธิษฐานว่า ไม่เป็นไรๆ
 เฉียวันทีเธอจะผ่านพ้นสิ่งนี้ไปจะมาถึงในสักวัน

จากข้อความนี้ เห็นได้ว่า ชะตู่ชุกีปลอบใจตัวเองให้รู้สึกผ่อนคลาย ไม่ให้สิ้นหวังกับชีวิต
 มากเกินไปว่า สักวันหนึ่งตนเองจะสามารถผ่านพ้นความทุกข์ทรมานจากการตายของฮิโตะมิไปได้
 แม้ว่าในตอนนี การดำเนินชีวิตในแต่ละวันได้ผ่านไปอย่าง ที่มองไม่เห็นอนาคตข้างหน้าก็ตาม ด้วย
 เหตุนี้ ชะตู่ชุกีจึงต้องพึ่งพาตัวละครอื่นมาช่วยชี้แนะทางที่จะหลุดพ้นจากความทุกข์นั้น

ตัวละครอื่นในเรื่องนี้ที่กล่าวได้ว่า เป็นตัวละครที่มีบทบาทช่วยเยียวยาจิตใจที่ปวดร้าวของ
 ชะตู่ชุกีให้บรรเทาลง ก็คือ ฮิระงิ น้องชายของฮิโตะมิ แฟนหนุ่มของเธอ ส่วนตัวละครอื่นที่เป็นคน
 ชี้ทางพ้นทุกข์ และเปิดโอกาสให้ชะตู่ชุกีที่รอโอกาสที่จะมีคนช่วยดึงให้ตนเองพ้นทุกข์ คือ
 อูระระ หญิงสาวแปลกหน้า ท่าทางประหลาด

จากข้างต้นที่กล่าวถึงฮิระงิว่าเป็นตัวละครที่ช่วยเยียวยาจิตใจของชะตู่ชุกินั้น ผู้วิจัยเห็นว่า
 ไม่ใช่ฮิระงิฝ่ายเดียวที่ช่วยเยียวยาจิตใจที่ปวดร้าวของชะตู่ชุกี แต่ชะตู่ชุกีก็เป็นฝ่ายที่ช่วยเยียวยา
 จิตใจของฮิระงิที่สูญเสียพี่ชาย ฮิโตะมิ และแฟนสาว ยุมิโกะด้วยเช่นกัน ดังจะเห็นความสัมพันธ์
 ระหว่างชะตู่ชุกีและฮิระงิได้ดังข้อความต่อไปนี้

私はしつこい性格だし、まだまだこの暗さに足をひっぱられ
 ながら生きていかななくてはいけないのは仕方ないが—と私は
 かきあげ井を前にして思っていた。この子は一日も早く、

セーラー服を着てなくても今みたいに笑えるようになってほしいと。

(หน้า 150)

ในตอนที่ย่านหน้าผมประวางอยู่ตรงหน้า ฉันได้ลุ่มคิดขึ้นมาว่า
ฉันเป็นคนคือและอาจจะยังคงคืนตนเองให้ถลำลึกอยู่ในความมืด
ต่อไป แต่มันก็ไม่มีทางเลือกนี่ที่ฉันต้องใช้ชีวิตอยู่อย่างนี้ แต่ฉันก็
อยากจะให้เด็กหนุ่มคนนี้อีมออกมาอีกครั้งอย่างรวดเร็วที่สุด เป็นอีมอย่าง
ที่เขาอีมอยู่ตอนนี้โดยที่ไม่สวมชุดนักเรียนหญิงอยู่ด้วย

จากทั้ง ข้อความ ข้างต้น เนื่องจากทั้งชะทัชุกิและฮิระะ จิต่างสูญเสียนรักไปเช่นเดียวกัน
สถานภาพของทั้งสองคนจึงเหมือนกันว่า ทั้งสองคนต่างตกอยู่ในภาวะเศร้าโศกจากการตายของคน
รัก ซึ่งการที่คนเราเห็นอีกฝ่ายเศร้าหรือมีความทุกข์ ย่อมเป็นเรื่องธรรมดาที่คนเราอยากจะช่วยปลด
ประโลมให้อีกฝ่ายคลายความเศร้า ความเจ็บปวดนั้น หรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า การที่คนสอง
คนที่ตกอยู่ในสภาพเดียวกัน ได้มาพบ พุดคุยกัน ก็ย่อมทำให้เห็นใจกันได้ง่าย ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยเห็น
ว่า ทั้งชะทัชุกิและฮิระะจิต่างคอยช่วยเยียวยาจิตใจที่ปวดร้าวให้กันและกัน

กิมะตะ ชะ โตะฉิมิ (Kimata Satoshi : 木股知史) ได้กล่าวเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวนี้ว่า
จากในเรื่อง มุนไลท์ซาโดว์ ที่ชะทัชุกิกับฮิระะจิต่างสูญเสียนรักไปเหมือนกัน ซึ่งทั้งสองคนต่างก็
รู้สึกเหนื่อยยากลำบากที่ต้องพยายามพลิกฟื้นชีวิตจากความโศกเศร้าให้ได้ วิธีที่ชะทัชุกิพยายามจะ
หลุดพ้นจากความโศกเศร้าไปให้ได้ คือการไปวิ่งจ็อกกิ้งในตอนเช้ามืด และฮิระะจิต่างสวมเสื้อผ้า
นักเรียนมัธยมของแฟนสาว ยูมิโกะ ไปโรงเรียนเพื่อให้คลายความโศกเศร้า ลักษณะความสัมพันธ์
ระหว่างชะทัชุกิและฮิระะจิต่างมีความคล้ายคลึงกันมาก ตรงกึ่งกลางของวงกลมที่ทับซ้อนกัน คือ คน
ตาย ซึ่งทั้งชะทัชุกิและฮิระะจิต่างได้ช่วยดูแลกันและกัน และแม้ว่าตามเนื้อเรื่องจะเกี่ยวกับการพลิก
ฟื้นชีวิตของชะทัชุกิขึ้นมาจากจิตใจที่ตกอยู่ในความเศร้าโศก แต่ขณะเดียวกันชะทัชุกิก็ได้ติดตาม
เฝ้าดูการพลิกฟื้นชีวิตของฮิระะจิต่างด้วยความหวังไขด้วย ความสัมพันธ์ระหว่างชะทัชุกิและฮิระะจิต่าง

ฝ่ายต่างเฝ้ามอง ดูแลกันอยู่ห่างๆ ก็สามารรถกล่าวได้ว่าเป็นเหมือนความสัมพันธ์กันแบบคู่ขนาน
อย่างคนที่เป็นเพื่อนหรือพี่น้องกัน⁶

ส่วนอุระระ หญิงสาว แผลกหน้า ที่ชะท้ซุกิ พบโดย บังเอิญ เมื่อตอนที่ชะท้ซุกิออกไปวิ่ง
จ็อกกิ้งแล้วหยุดจิบชาอยู่บนสะพาน และอุระระได้เข้ามาทักทายชะท้ซุกิ ความสดใสร่าเริง และ
ลักษณะท่าทางที่แปลกของอุระระได้ทำให้ชะท้ซุกิรู้สึก ประทับใจกับลักษณะท่าทางที่น่าพิศวง ไม่
เหมือนใครของอุระระ และต่อมาอุระระได้บอกชะท้ซุกิเกี่ยวกับปรากฏการณ์มหัศจรรย์ในวัน
ทะนะบะตะที่จะสามารถพบกับคนรักที่ตายจากไปได้อีกครั้ง

เกี่ยวกับวันทะนะบะตะนี้ มีตำนานกล่าวไว้ตามความเชื่อเกี่ยวกับดวงดาว ซึ่งมีตำนานของ
จิน โบราณเล่าสืบต่อกันว่า มีเจ้าหญิงชื่อโอะริฮิเมะ (織り姫) ลูกสาวของกษัตริย์แห่งท้องฟ้า (หรือ
สวรรค์) ทำงาน ทอผ้าอยู่ที่แม่น้ำอะมะโนะกะวะ เจ้าหญิงทำงานขยันขันแข็งมากจนทำให้ไม่ได้
สนใจเรื่องอื่นๆแม้แต่การหาคู่ครอง บิดาของเจ้าหญิงจึงเป็นห่วง จึงจัดการหาคู่ให้แก่เจ้าหญิงโดย
การให้เจ้าหญิงได้พบว่าอิโกะ โบะชิ ชายหนุ่มผู้มีนิสัยเอาการเอางาน ทำงานอาชีพเลี้ยงวัวอยู่อีกฝั่ง
ของทางข้างฝือก ซึ่งเมื่อทั้งคู่ได้พบกันก็ต่างหลงรักกันมากและแต่งงานกันที่สุดในที่สุด แต่เมื่อ
แต่งงานแล้ว เจ้าหญิงและอิโกะ โบะชิต่างไม่สนใจทุ่มเทในการทำงานเหมือนแต่ก่อน เอาแต่เที่ยว
สนุก บิดาของเจ้าหญิงจึงโกรธและแยกทั้งคู่ไม่ให้พบกัน และส่งอิโกะ โบะชิกลับไปยังอีกด้านไกล
โพ้นของแม่น้ำแห่งสวรรค์ เจ้าหญิงโอะริฮิเมะเสียใจมาก จึงร้องขอบิดาให้มีโอกาสได้พบกับสามี
อิโกะ โบะชิอีกครั้ง บิดาจึงยอมให้ทั้งคู่สามารถพบกันได้ในวันที่เจ็ด เดือนเจ็ดของทุกปี⁷ ซึ่งเมื่อ
ชะท้ซุกิได้ฟังก็รู้สึกตื่นเต้นและอยากจะได้พบกับอิโตะฉิอีกครั้ง ดังข้อความต่อไปนี้

その説明もよくはわからず、私は首をかしげた。それでも
私は久しぶりになんだかわくわくした気持ちをおぼえた。

(หน้า 156)

⁶ 木股知史, 『吉本ばなな イエローページ』(東京 : 荒地出版社, 1999 年).pp.30-32.

⁷ ทีมงานโรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่น Jat, เทศกาลทานาบาตะกับภาษาญี่ปุ่น [ออนไลน์], 20 พฤศจิกายน 2555. แหล่งที่มา
<http://www.marumura.com/language/?id=2889>

แม้ว่าฉันจะงุนงง ไม่เข้าใจคำอธิบายของอุระระคืนัก แต่ฉันก็รู้สึก
ตื่นเต้น นี่เป็นความรู้สึกที่ไม่ได้เกิดขึ้นกับฉันมาเป็นเวลานานแล้ว

จากคำบอกเล่าเรื่องเหตุการณ์มหัศจรรย์ในวันทะนะบะตะของอุระระคืนนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า ได้
ทำให้ชะทซูกิเปิดใจรับกับสิ่งใหม่ๆ ที่เข้ามาในชีวิต

ในฉากที่ชะทซูกิไปยืนอยู่บนสะพานในวันทะนะบะตะเพื่อรอที่จะได้พบกับอิโตะมิอีกครั้ง
นั้น ผู้วิจัยพิจารณาว่า สะพานที่ชะทซูกิไปยืนอยู่นี้มีความหมายสำคัญแฝงอยู่ เนื่องจากเมื่อก่อน
สะพานแห่งนี้เป็นจุดแบ่งเขตกันระหว่างบ้านของชะทซูกิกับอิโตะมิที่มีบ้านอยู่คนละฝั่งของแม่น้ำ
และหลังจากชะทซูกิและอิโตะมิกลับจากไปเที่ยวกันมา อิโตะมิจะยืนอยู่บนสะพานเพื่อยื่นส่งให้
ชะทซูกิเดินกลับเข้าบ้าน และภายหลังที่อิโตะมิเสียชีวิตไป ชะทซูกิก็จะมาหยุดพักวิ่งบนสะพาน
เพื่อจิบชาเป็นประจำทุกวัน สะพานแห่งนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญที่มีความหมายต่อชะทซูกิเป็นอย่างมาก
เนื่องจากเป็นที่ที่รวมความทรงจำเกี่ยวกับอิโตะมินั่นเอง

นอกจากนี้ เนื่องจากสะพานเป็นสิ่งที่แบ่งแยกสองฝั่งแม่น้ำ จึงเปรียบเสมือนเป็นสัญลักษณ์
แบ่งโลกของชีวิตและความตายอีกด้วย และในตอนที่ยอิโตะมิปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งนั้น ชะทซูกิได้
เห็นว่าอิโตะมียิ้มและโบกมือมาให้ จากนั้นร่างของอิโตะมิก็อยๆเลือนหายไป ในตอนนั้นชะทซูกิ
รู้สึกว่าความเจ็บปวดในจิตใจที่เกิดจากการสูญเสียอิโตะมิก็อยๆมีแสงสว่างซึมลงในจิตใจที่ละน้อย
เป็นความรู้สึกที่ตัวชะทซูกิไม่อาจเข้าใจได้ แต่นั่นได้ทำให้ชะทซูกิคลายความเศร้า ความเจ็บปวดลง

คิมะตะ ชะโตะมิ กล่าวว่า การตายของพ่อแม่ คนรักหรือคนอื่นๆ ย่อมทำให้คนที่เหลืออยู่
ข้างหลัง ซึ่งก็คือคนใกล้ชิดของคนที่ยตาย โศกเศร้าเสียใจ ⁸ ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นเพิ่มเติมจากคำกล่าว
ของคิมะตะ ชะโตะมิว่า ความตายทำให้คนที่มิมีชีวิตเหลืออยู่นี้เกิดความรู้สึกว่าชีวิตของตนเองตกอยู่
ในอันตราย อันเนื่องมาจากการสูญเสียความมั่นคงในจิตใจไป นอกจากนี้ คิมะตะ ชะโตะมียังได้

⁸ 木股知史, 『吉本ばなな イエローページ』(東京: 荒地出版社, 1999年).p.26.

กล่าวอีกว่า ความตายยังได้ส่งผลกระทบต่อชีวิตของคนที่มีชีวิตเหลืออยู่ด้วยว่า จะทำอย่างไรกับชีวิตของตนเองต่อจากนี้ไป⁹

ในหนังสือ 『吉本隆明 x 吉本ばなな』 โยะมิโมะ โตะะ บะนะนะ ให้สัมภาษณ์ต่อคำถามหนึ่งที่ถามว่า “คนที่มีชีวิตถูกล้อมรอบไปด้วยความตาย เนื่องจากสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักไปจะพลิกฟื้นชีวิตขึ้นมาจากความตายอย่างไร” โยะมิโมะ โตะะ บะนะนะ ได้ตอบว่า “ตัวนั้นเองคิดว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจที่จะเขียนเกี่ยวกับกระบวนการของจิตใจที่ได้รับการเยียวยาขึ้นจากความตาย” ฉะนั้นความตายน่าจะช่วยชี้นำทางให้คนที่มีความทุกข์สามารถกลับฟื้นคืนมีชีวิตได้ตามปกติ เนื่องจากชีวิตไม่ใช่เป็นสิ่งที่บอบบาง อ่อนแอ แดกหักง่าย ประกอบกับความทุกข์ไม่สามารถแตะสัมผัสถึงจิตใจอันแท้จริงสักได้ การเอาความทุกข์ตลอดจนความเสียใจที่เป็นเหมือนเยื่อบางๆ ใสๆ ปกคลุม (ผิวหน้า) จิตใจออกนั้น จึงสามารถกระทำได้¹⁰

คิมะตะ ชะ โตะะมิ ได้ให้ทรรศนะต่อคำสัมภาษณ์ของ โยะมิโมะ โตะะ บะนะนะข้างต้นว่า กระบวนการเยียวยาจิตใจจากความตายนี้ไม่ใช่การรักษาเยียวยาจิตใจจากสิ่งด้านนอก แต่เป็นการที่จิตใจได้รับการซึมซับความเข้มแข็งจากกระบวนการของการเติบโตขึ้นหลังจากการเกิด หรืออาจกล่าวได้ว่า กระบวนการเยียวยาของจิตใจเป็นผลมาจากสังคมที่เปลี่ยนแปลง จนทำให้มีความเข้มแข็งอยู่ภายในจิตใจสักๆ การที่โยะมิโมะ โตะะ บะนะนะเริ่มดำเนินเรื่องด้วยความตายแล้วจบเรื่องด้วยการมีความหวังในชีวิตนี้ จึงไม่ใช่แค่การนำไปสู่การมีชีวิตใหม่เท่านั้น แต่ยังเป็นการจัดวางจิตใจใหม่อีกด้วย ซึ่งกระบวนการเยียวยาจิตใจที่โศกเศร้า มีความทุกข์ มีดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การปฏิเสธ คือการที่ไม่เชื่อว่าตัวเองได้สูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักไป ในจิตใต้สำนึกจึงมีแต่ความปรารถนาที่อยากจะนำคนที่รักกลับคืนมาดังเดิม

ขั้นที่ 2 การสิ้นหวัง พ่ายแพ้ คือการที่ภายหลังได้ลองกลับเข้าไปเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับคนที่รักที่ตายไปแล้วอีกครั้ง ก็เหมือนถูกตอกย้ำให้รู้สึกสิ้นหวังซ้ำๆ จิตใจจึงเต็มไปด้วยความรู้สึกท้อแท้

⁹ Ibid.

¹⁰ 吉本隆明 吉本ばなな, 『吉本隆明 x 吉本ばなな』 1997年 อ้างใน 木股知史, 『吉本ばなな イエローページ』 (東京: 荒地出版社, 1999年), p.26.

ขั้นที่ 3 การเป็นอิสระ คือการเริ่มไม่สนใจต่อความตาย พยายามจะลืมและมองหาสิ่งสำคัญ
ในชีวิตใหม่ เป็นเหมือนการสร้างจิตใจใหม่ขึ้นมาให้มีความเข้มแข็งและความเข้าใจในชีวิตมาก
ขึ้น¹¹

จากคำกล่าวของคิมะตะ ซะ โตะมิข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่า คนเรามีกระบวนการเยียวยา
จิตใจที่บอบช้ำให้สามารถคลายจากทุกข์นั้นได้ ซึ่งตัวละครเอกหญิง ซะทซูกิในนวนิยายเรื่อง
มูนไลท์ซาโดว์¹¹ มีขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงจิตใจที่เสรีโศกจนสามารถทำใจยอมรับกับความเศร้า
ความสูญเสียอิโตะมิ คนรักไปได้ด้วยเช่นกัน ทั้งจากการพิจารณาไตร่ตรองให้รู้เท่าทันความรู้สึก
เสรีโศกด้วยตนเองและการได้รับความช่วยเหลือ การเยียวยาจิตใจจากอิระงิและการชี้แนะเกี่ยวกับ
ชีวิตจากอูระระ

ผู้วิจัยเห็นว่า อูระระได้ทำให้ซะทซูกิได้ตระหนักถึงคุณค่าของชีวิตตนเอง ที่แม้จิตใจจะจม
อยู่กับความทุกข์ แต่เราก็สามารถฟื้นฟูจิตใจให้กลับสดใส มีชีวิตชีวาขึ้นมาได้ นอกจากนี้ อูระระยัง
ชี้แนะให้ซะทซูกิมีความหวังที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปให้ได้ ดังข้อความต่อไปนี้

またくりかえしかぜひいて、^{いま}と^{おな}同じことがおそってくる
ことはあるかもしれないけど、^{ほんにん}本人さえしっかりしてれば
^{しょうがい}生涯ね、ない。そういう、しくみだから。そう思うと、
こういうのがまたあるのかっていやんなっちゃうという
^{みかた}見方もあるけど、こんなもんかっていうのもあってつらくなく
なんない？そして、^{わら}って^{わたし}私^みを見た。

(หน้า 165)

เธออาจจะเป็นหวัดอีกครั้งเหมือนกับตอนนี้ แต่หากเธอเข้มแข็ง
มันก็จะทำให้เธอไม่รู้สึกแย่นักสำหรับช่วงชีวิตต่อไป ชีวิตมันก็
เป็นเช่นนั้นละ เธออาจมองชีวิตในแง่ลบและกลัวว่ามันจะเกิดขึ้น

¹¹ 木股知史, 『吉本ばなな イエローページ』(東京: 荒地出版社, 1999年), pp.26-34.

อีกหรือเปล่า เพราะมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นได้นี้แหละที่ทำให้เราไม่
ทุกข์ทรมานไม่ใช่หรือ อูระระหวัระระแล้วมองมาที่ฉัน

「別れも死もつらい。でもそれが最後かと思えない程度の
恋なんて、女にはヒマつぶしにもなんない。」

(หน้า 173)

จะแยกจากกันหรือจะตายจากกันมันก็ทุกข์ทั้งนั้น แต่ถ้าเป็นความรัก
แบบที่ยังไม่รู้สึกรักว่าเป็นรักครั้งสุดท้ายแล้วละก็ ผู้หญิงเรานะรี มันก็
ไม่ต่างอะไรกับการใช้เวลาให้สูญเปล่าไปวันๆหรอก

จากข้อความสองข้อความ ข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่า การที่ได้เห็นชะตักุชิโศกเศร้าต่อการตาย
ของฮิโตะมิ ทำให้อูระระอยากจะช่วยให้ชะตักุชิหลุดพ้นจากความทุกข์ อูระระจึงพยายามพูด
ชี้แนะเกี่ยวกับการเข้าใจชีวิตให้ชะตักุชินำมาไตร่ตรองและยิ่งเมื่อชะตักุชิได้เห็นฮิโตะมิอีกครั้งใน
ปรากฏการณ์มหัศจรรย์ในวันทะนะบะตะ ก็ยังเป็นสิ่งที่ช่วยกระตุ้นให้ชะตักุชิสามารถละความทรง
จำในอดีตที่ฝังแน่นในจิตใจให้คลายลง จนในที่สุดชะตักุชิก็สามารถลุกขึ้นยืนหยัดมีชีวิตใหม่ได้อีก
ครั้งอย่างเข้มแข็ง ดังข้อความต่อไปนี้

それは、別れる時の等のように、どんなに心を開いて目を
こらしても確実に通り過ぎていってしまうものだった。
そのなにかは太陽のように闇の中で強く輝き、私はすごい
遠さでそこを通過する。

(หน้า 174)

เหมือนเมื่อครั้งต้องแยกจากกับฮิโตะมิ ไม่ว่าฉันจะเปิดใจแค่ไหน
 ไม่ว่าจะทำร้ายดวงตาเพียงใด สิ่งนั้นก็ผ่านไปอย่างแน่นอนแล้ว
 สิ่งนั้นได้ฉายแสงในความมืดมิด เหมือนแสงดวงอาทิตย์ ซึ่งฉันได้
 ผ่านมันไปด้วยความเร็วอย่างที่สุด

ในตอนท้ายของเรื่องมูนไลท์ซาโคว์ ภายหลังจากที่ซุกิได้พบกับฮิโตะมิแล้ว ซุกิได้แสดงออกถึงความมุ่งมั่นอย่างชัดเจนว่า ตนเองจะผ่านพ้นความทุกข์ ความโศกเศร้า ความสิ้นหวังในชีวิตไปได้ อีกทั้งในตอนพบกับฮิโตะมินั้น ซุกิได้ตั้งใจไว้ด้วยว่า หากตัวเธอสามารถพบฮิโตะมิอีกครั้งและได้เอ่ยคำร่ำลาต่อฮิโตะมิอย่างเรียบร้อย เพื่อทดแทนในตอนที่ฮิโตะมิเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ไปอย่างกะทันหัน แล้วตัวเธอไม่ได้มีโอกาสที่จะร่ำลาฮิโตะมินั้น (การไม่ได้ร่ำลาฮิโตะมิเป็นสิ่งที่ติดค้างอยู่ในใจของซุกิมาโดยตลอด) ซุกิจะเริ่มต้นดำเนินชีวิตใหม่ โดยไม่ยึดติดกับชีวิตของฮิโตะมิ แต่จะเก็บเรื่องราวของฮิโตะมิไว้ในความทรงจำเพื่อระลึกถึงเท่านั้น

จากจุดนี้ จะเห็นได้ว่า ซุกิได้แสดงออกถึงการตอบรับกับความตั้งใจของเธออย่างชัดเจน กล่าวคือ เมื่อสามารถทำตามความปรารถนาแล้ว ซุกิก็ยอมที่จะตัดขาดความสัมพันธ์กับฮิโตะมิอย่างสิ้นเชิงและพร้อมจะเปลี่ยนแปลงตนเองดังความตั้งใจที่ตั้งไว้ก่อนหน้า นั่นก็คือการลุกขึ้นยืนหยัดมีชีวิตใหม่ที่มีความสุขนั่นเอง

ผู้วิจัยเห็นว่า นวนิยายเรื่องนี้ โยะมิโมะโตะ บะนะนะ ได้เขียนเรื่องราวให้เป็นแฟนตาซี โดยที่ซุกิสามารถพบกับฮิโตะมิได้อีกครั้งในเหตุการณ์วันทะนะบะตะ ภายหลังจากฮิโตะมิเสียชีวิต ในการวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครเอกหญิง ผู้วิจัยเห็นว่า การดำเนินชีวิตตลอดจนความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับชีวิตของตัวละครเอกหญิงที่ต้องประสบกับความทุกข์จากการตายของคนรักตลอดจนความรู้สึกโดดเดี่ยวและความสิ้นหวังในชีวิตที่เกิดขึ้นในขณะเดียวกันนั้น ได้ส่งผลให้ตัวละครเอกหญิงไม่อาจดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข แต่จากความพยายามที่จะหลุดพ้นจากความทุกข์นั้นให้ได้ ประกอบกับการได้รับความช่วยเหลือจากตัวละครอื่น ที่มาช่วยเยียวยาจิตใจและชี้แนะหนทางให้พ้นทุกข์ ก็ทำให้ตัวละครเอกหญิงสามารถลุกขึ้นยืนหยัดมีชีวิตใหม่ได้ในที่สุด

4.4 บทสรุป

ครอบครัวของตัวละครเอกหญิง ชะทู่ชุกิในนวนิยายเรื่องนี้ เนื่องจากในเนื้อเรื่องไม่มีการบรรยายเกี่ยวกับครอบครัวของชะทู่ชุกิออกมา นอกจากแม่ของชะทู่ชุกิเพียงคนเดียว ผู้วิจัยจึงไม่สามารถระบุได้ว่า ชะทู่ชุกิมีพื้นฐานครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์หรือไม่

ลักษณะของชะทู่ชุกิ ได้สะท้อนสภาพชีวิตของคนที่ถูกทิ้งให้อยู่ข้างหลังความตายว่าจะดำเนินชีวิตที่เหลือต่อไปอย่างไร ซึ่งถือเป็นใจความสำคัญของเรื่อง หลังจากต้องสูญเสียโตะมิแฟนหนุ่มไปด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์อย่างกะทันหัน ชะทู่ชุกิก็ไม่อาจรับมือกับการสูญเสียนั้นได้ทันที ดังนั้น ทรศนะและพฤติกรรมของชะทู่ชุกิที่มีต่อความตายในตอนแรกนั้น จะเห็นว่า ชะทู่ชุกิทุกข์ทรมานจากการสูญเสียโตะมิมามาก จนมีจิตใจไม่มั่นคงและรู้สึกเหมือนว่าชีวิตตนเองได้หยุดลงไป นอกจากนี้ยังทำให้ชะทู่ชุกิเริ่มต้นตระหนักกับสิ่งที่ต้องใช้เวลาอยู่อย่างโดดเดี่ยว ชะทู่ชุกิจึงไปวิ่งออกกำลังกายในตอนเช้ามืดเพื่อช่วยให้ไม่คิดถึงการสูญเสียโตะมิ เพราะหากปล่อยให้คิดถึงจะทำให้รู้สึกเจ็บปวดที่ได้ระลึกถึงว่าตนเองได้สูญเสียโตะมิและพบว่าตนเองอยู่คนเดียวอย่างโดดเดี่ยว ชะทู่ชุกิเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทรศนะต่อ ชีวิตและ ความตาย จากการรู้เท่าทันความรู้สึกโศกเศร้าของตนเองและความปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปให้ได้จากการนำคำ ชี้นำเกี่ยวกับชีวิตของอุระระมาพิจารณาไตร่ตรอง จนในที่สุด ชะทู่ชุกิสามารถจัดระบบชีวิตและจิตใจ ของตนเองจนคืนสู่สภาพเดิมและดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างปกติ

อย่างไรก็ตาม เนื้อเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้ยังมีประเด็นเกี่ยวกับความรัก ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร หรือความพิสวงแฟนตาซีต่างๆด้วย เช่น ปราบฏการณ์เหนือธรรมชาติที่คนที่ยังมีชีวิตอยู่สามารถพบเห็นคนที่ตายไปแล้วได้

บทที่ 5

ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายเรื่อง *เอ็นพี*

นวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1990 กล่าวได้ว่า มีเนื้อหาที่ฉีกแนวไปจากผลงานเรื่องอื่นๆ ที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความตายของ โยะมิโมะ โตะ บะนะนะ เนื่องจากมีเนื้อหาว่าด้วยการนำมาซึ่งความโชคร้าย หรือกล่าวคือการสาปแช่งแก่ตัวละครในเรื่องที่พยายามจะแปลเรื่องสั้นเรื่องที่ 98 ซึ่งเป็นเรื่องสั้นเรื่องสุดท้ายในนวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* ของชะระ โอะ ผู้เขียน แล้วเกิดมาตัวตายตามกันไป ซึ่งตัวละครเอกหญิง คะสะมิที่ โศกเศร้ากับการสูญเสียแฟนหนุ่มต้องการทราบถึงสาเหตุที่ทำให้แฟนหนุ่มฆ่าตัวตายไป ขณะที่แปลเรื่องสั้นที่ 98 นี้ คะสะมิจึงได้เข้าไปพัวพันกับความสัมพันธ์ในครอบครัวของชะระ โอะ และเกิดเป็นเรื่องราวของการเรียนรู้ชีวิตของกะสะมิที่สามารถก้าวผ่านความทุกข์จากการตายของแฟนหนุ่มได้ในที่สุด

อนึ่ง ชื่อนวนิยายเรื่อง N · P นี้ มาจากคำย่อของชื่อเพลงเก่าที่มีชื่อว่า *นอร์ทพอยท์* (North Point) แต่งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1987 ของนักร้องนามว่า ไมค์ โอฟิลด์ (Mike Oldfield) * เป็นเพลงช้าที่มีเนื้อหาเศร้ามาก

ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า เหตุผลที่ โยะมิโมะ โตะ บะนะนะ ให้ชื่อนวนิยายเรื่องนี้ว่า *เอ็นพี* มาจากการได้รับอิทธิพลจากเนื้อหาของเพลง *นอร์ทพอยท์* ที่ในตอนหนึ่งของเพลงมีเนื้อหาที่กระตุ้นใจให้ผู้ฟังรู้สึกไม่ท้อแท้กับชีวิต อีกทั้ง เนื่องจากนวนิยายที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความตายของ โยะมิโมะ โตะ บะนะนะ ส่วนใหญ่มักใช้ความตายมาเป็นที่ทำให้ตัวละครในเรื่องจากที่มีความทุกข์ สิ้นหวัง ได้ตระหนักถึงคุณค่าของชีวิต จนสามารถกลับมามีความหวัง แล้วลุกขึ้นยืนหยัดมีชีวิตได้ใหม่ จึงกล่าวได้ว่า โยะมิโมะ โตะ บะนะนะ ต้องการให้นวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* นี้เป็นกำลังใจให้แก่คนที่กำลังท้อแท้สิ้นหวังให้กลับมามีความหวัง ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคหรือความยากลำบากใดๆ เหมือนกับเพลง *นอร์ทพอยท์*

* เกิดเมื่อ 15 พฤษภาคม ค.ศ. 1953 เป็นนักร้อง นักดนตรีชาวอังกฤษ

5.1 เนื้อเรื่องย่อ

คะโน คะสะมิ (加納風美) ทำงานเป็นนักวิจัยด้านวรรณคดีที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง เมื่อครั้งเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย คะสะมิได้ย้ายออกจากบ้านมาอาศัยอยู่กับ โฉจิ (庄司) แฟนหนุ่มที่ทำงานเป็นนักแปลของสำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง วันหนึ่ง โฉจิได้รับแปลเรื่องสั้นที่ 98 ในนวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* ของทะคะเซะ ชะระโอะ (高瀬皿男) นักเขียนชื่อดังที่ได้ฆ่าตัวตายเสียชีวิตไปแล้ว ซึ่งเรื่องสั้นที่ 98 นี้ยังไม่ได้ออกตีพิมพ์จัดจำหน่าย ขณะที่โฉจิแปลเรื่องสั้นเรื่องที่ 98 เขาได้กินยานอนหลับฆ่าตัวตายไป นอกจากนี้ นักศึกษาหญิงคนหนึ่งที่มาช่วยแปลก็ได้ฆ่าตัวตายไปก่อนหน้าด้วยเช่นกัน จากเหตุการณ์การฆ่าตัวตายตามๆกันไปของผู้ที่ร่วมแปลเรื่องสั้นที่ 98 นี้ จึงทำให้นวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* ได้รับการกล่าวขานว่าเป็นหนังสือแห่งการสาปแช่ง และการตายของโฉจิในเหตุการณ์นี้ได้ทำให้ คะสะมิเศร้าเสียใจเป็นอย่างมาก

ต่อมาวันหนึ่งคะสะมิบังเอิญพบกับชะกิ (咲) และ โอะทซุชิโกะ (乙彦) ลูกชายหญิงฝาแฝดของชะระโอะอีกครั้ง จากครั้งแรกที่เคยพบกันเมื่อ 5 ปีก่อนที่งานเลี้ยงของสำนักพิมพ์ของโฉจิ ในตอนนั้น คะสะมิรู้สึกถูกชะตาไปกับชะกิและ โอะทซุชิโกะเป็นพิเศษ การพบกันอีกครั้งในครั้งนี้ได้ทำให้คะสะมิสนิทสนมกับ โอะทซุชิโกะมากขึ้นและคะสะมิได้มีโอกาสร่วมทำวิจัยกับชะกิ ที่กำลังทำวิจัยเกี่ยวกับความลึกลับของนวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* คะสะมิซึ่งต้องการรู้ความจริงถึงสาเหตุที่ทำให้โฉจิฆ่าตัวตายไป จึงตกลงที่จะร่วมทำวิจัยกับชะกิ ต่อมาคะสะมิได้รู้จักกับซุอิ (翠) หญิงสาวที่เข้ามาคุยกับคะสะมิและอ้างว่าเธอเคยคบหาโฉจิมาก่อน การปรากฏตัวของซุอิได้ทำให้คะสะมิประทับใจกับนิสัยอันประหลาดของซุอิ ซึ่งดึงดูดให้คะสะมิอยากทำความรู้จักด้วย จนในที่สุดทั้งสองคนก็สนิทสนมกัน ในตอนที่คะสะมิรู้จักกับซุอิ คะสะมิได้รับรู้เรื่องราวชีวิตของซุอิที่ประสบกับความเลวร้าย โดยเฉพาะเมื่อครั้งซุอิพำนักอยู่ที่อเมริกาพบกับชะระโอะ ผู้เป็นพ่อและพี่น้องต่างมารดา ชะกิกับ โอะทซุชิโกะ ซุอิได้ทำเรื่องผิดทำนองคลองธรรม โดยมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับชะระโอะและ โอะทซุชิโกะ จนซุอิตั้งครรภ์ หลังจากซุอิได้เล่าเรื่องราวชีวิตของเธอให้คะสะมิฟังแล้ว ซุอิก็ได้หนีหายไปจากคะสะมิ แม้ว่าคะสะมิพยายามหาตัวซุอิ แต่ก็ไม่พบ มีเพียงจดหมายบอกเล่าเรื่องราวชีวิตใหม่ของซุอิที่ส่งมาให้คะสะมิภายหลังเท่านั้น ในจดหมาย ซุอิได้เขียนบอกว่า เธอได้คลอดลูกชายแล้วและตอนนี้เธอมีชีวิตที่มีความสุขกับคนรักใหม่ และเธอก็ได้ลืมเรื่องราวอันเลวร้ายในชีวิตที่ผ่านมาหมดแล้วเช่นกัน ซึ่งการก้าวผ่านความเลวร้ายของซุอิแล้วสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างมี

ความสุขนั้นได้ทำให้กะสะมิพยายามก้าวผ่านความทุกข์จากการตายของโฌจิและเริ่มดำเนินชีวิตใหม่ และกะสะมิได้ยุติงานวิจัยที่ทำร่วมกับชะกิ โดยที่ไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับนวนิยายเรื่องเอ็นพีอีกต่อไป

5.2 แนะนำตัวละครสำคัญในเรื่อง

5.2.1 คะโน คะสะมิ (Kazami: かのう かさみ)

หญิงสาว ทำงานเป็นนักวิจัยด้านวรรณคดีในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง เป็นคนที่มีจิตใจอ่อนไหว มีน้ำใจ รักเพื่อน เมื่อกะสะมิอายุ 9 ขวบ พ่อและแม่ได้แยกทางกัน กะสะมิจึงอาศัยอยู่กับแม่และพี่สาวเพียงสามคน แต่ต่อมาเมื่อกะสะมิเรียนชั้นมัธยมปลาย กะสะมิได้ย้ายออกจากบ้านแล้ว มาอาศัยอยู่กับโฌจิ แฟนหนุ่มที่มีอายุมากกว่า

5.2.2 ซุอิ (Sui: すい)

ลูกสาวของชะระโอะ นักเขียนนวนิยายเรื่อง เอ็นพี และเป็นน้องสาวต่างมารดาของชะกิ และโอะทซุฮิโกะ ในวัยเด็กซุอิไม่ได้อาศัยอยู่กับชะระโอะ ผู้เป็นพ่อ เนื่องจากแม่ของชะกิได้หย่าร้างกับชะระโอะ ชะกิจึงอาศัยอยู่กับแม่มาโดยตลอด ชะกิเป็นคนที่มีความมั่นใจในตนเอง รักอิสระ และไม่ชอบการผูกมัดติดต่อกับใคร

5.2.3 โอะทซุฮิโกะ (Otsuhiko: おつひこ)

ลูกชายของชะระโอะ นักเขียนนวนิยายเรื่องเอ็นพี มีพี่สาวฝาแฝดชื่อว่า ชะกิ และเป็นพี่ชายต่างมารดาของซุอิ ตอนที่โอะทซุฮิโกะพำนักอยู่ที่อเมริกา เขาได้มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับซุอิ โดยที่ไม่รู้ว่าซุอิเป็นน้องสาวต่างมารดาของตนเอง แต่ต่อมาเมื่อได้รู้จักกับกะสะมิ โอะทซุฮิโกะมีความจริงจังต่อกะสะมิ ภายหลังจึงได้คบกับกะสะมิและคอยช่วยเหลือ เป็นกำลังใจให้กะสะมิคลายความโศกเศร้าจากการตายของโฌจิ คนรักเก่า

5.2.4 ทะกะซะซะวะ ชะระโอะ (高瀬血男)

นักเขียนชื่อดัง เป็นผู้เขียนนวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* ซึ่งได้รับความนิยมอย่างมากในอเมริกา หลังจากชะระโอะหย่าร้างกับภรรยา เขาได้ย้ายออกจากญี่ปุ่นไปพำนักอยู่ที่อเมริกาพร้อมกับลูกสาว ลูกชายที่เป็นฝาแฝด คือ ชะกิและโอะทซุชิโกะ ชะระโอะมีลูกสาวที่เกิดจากภรรยาอีกคนหนึ่ง คือ ชุอิ แต่ต่อมาชะระโอะได้ฆ่าตัวตายไปในวัย 48 ปี ในตอนที่อยู่ที่อเมริกา

5.3 บทวิเคราะห์ตัวละครเอกหญิง : คะสะมิ

5.3.1 พื้นฐานครอบครัว

กะสะมิมิพื้นฐานครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากมีครอบครัวที่แตกแยก โดยที่ พ่อและแม่ของกะสะมิ แยกทางกัน ตั้งแต่ กะสะมิ ยังเด็ก กะสะมิจึงอาศัยอยู่กับแม่และพี่สาวเพียง สาม คน ดังข้อความต่อไปนี้ 「私は十九になるまで、母と姉と三人で暮らしていた。私が九歳、姉が十一のとき、父と母が離婚したのだ。父に好きな女性できたのが原因だった。」 (หน้า 191) “ฉันใช้ชีวิตอยู่กับแม่และพี่สาวสามคน จนถึงอายุ 19 ปี ตอนที่ฉันอายุ 9 ขวบ พี่สาวอายุ 11 ขวบ พ่อกับแม่หย่ากัน โดยมีสาเหตุมาจากพ่อไปชอบผู้หญิง” อย่างไรก็ตาม แม้ว่าพ่อแยกไปมีครอบครัวใหม่ กะสะมิยังติดต่อกับสารทุกข์สุกดิบกับพ่ออยู่เสมอ ต่อมาเมื่อกะสะมิเรียนชั้นมัธยมปลาย กะสะมิได้ย้ายออกจากบ้านแล้วมาอาศัยอยู่กับ โฉจิ แฟนหนุ่ม ซึ่งทำงานเป็นนักแปลในสำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง ส่วนพี่สาว ของกะสะมิ ได้แต่งงานกับชาวต่างชาติแล้วย้ายไปอยู่ที่อังกฤษ แม่จึงอาศัยอยู่คนเดียว

นอกจากนี้ ในเนื้อเรื่องไม่มีการบรรยายว่าภายหลังโฉจิเสียชีวิตไป กะสะมิได้ย้ายกลับเข้ามาอาศัยอยู่กับแม่หรือไม่ อีกทั้งยังไม่มีการบรรยายถึงชีวิตความเป็นอยู่ของกะสะมิกับแม่ มีเพียงแต่การบรรยายว่ากะสะมิได้ไปมาหาสู่แม่เป็นประจำ จากจุดนี้ ผู้วิจัยอนุมานว่า กะสะมิอาศัยอยู่คนเดียว ไม่ได้กลับไปอาศัยอยู่กับแม่ ด้วยเหตุนี้ เมื่อสูญเสียโฉจิไป กะสะมิจึงรู้สึกเศร้าและอ้างว้างโดดเดี่ยวในชีวิต

5.3.2 ความพยายามหลุดพ้นจากความเศร้าและความโดดเดี่ยวของคะสะมิ

การเสียชีวิตของโฆจิที่จากไปอย่างกะทันหัน ขณะที่เขากำลังแปลเรื่องสั้นที่ 98 ในนวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* ได้ส่งผลให้คะสะมิรู้สึกโดดเดี่ยวที่ ต้องถูกทิ้งให้ มีชีวิตอยู่ตามลำพัง กล่าวคือ ทำให้ความรู้สึกมั่นคงในจิตใจที่ได้รับจากโฆจิเมื่อครั้งได้ดำเนินชีวิตร่วมกันได้เลือนหายไป คะสะมิ จึงรู้สึกเศร้าและโดดเดี่ยวกับชีวิตที่เหลืออยู่ตัวคนเดียว ดังข้อความต่อไปนี้

かれは四年も前に睡眠薬自殺をしたのだ。そしてこれを手にしたときから、いつも私の心のどこかにこの品々があった。

(หน้า 190)

โฆจิได้กินยานอนหลับฆ่าตัวตายไปตั้ง 4 ปีก่อนแล้ว แต่ตั้งแต่ตอนที่ได้สัมผัสกับข้าวของที่ทิ้งไว้ต่างหน้าของโฆจิแล้ว จิตใจของฉันทิ้งอยู่ที่ข้าวของเหล่านี้

จากข้อความข้างต้น เห็นได้ว่า คะสะมิรู้สึกเศร้าเสียใจและอาลัยอาวรณ์โฆจิ จากจุดนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า การที่คะสะมิรู้สึกเศร้าโศกและโดดเดี่ยว ภายหลัง โฆจิเสียชีวิตไป หนึ่งที่คะสะมียังมีแม่และพี่สาวอยู่ แต่คะสะมียังรู้สึกเศร้าและ โดดเดี่ยวนั้น กล่าวได้ว่า เนื่องจากคะสะมิใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับแม่และพี่สาวจนถึงอายุเพียง 19 ปี และหลังจากนั้นคะสะมิใช้ชีวิตด้วยตนเองมาโดยตลอด ความรักและความผูกพันที่มีต่อโฆจิจึงมีมากกว่าแม่และพี่สาว ซึ่งคะสะมิไม่ได้ดำเนินชีวิตร่วมกัน เนื่องจากพี่สาวของคะสะมิได้แต่งงานแล้วย้ายไปพำนักอยู่ที่อังกฤษและแม่ที่อาศัยอยู่คนละที่ เมื่อโฆจิเสียชีวิตไป จึงทำให้คะสะมิรู้สึกว่าครึ่งหนึ่งของชีวิต ตนเอง ที่เคยได้ใช้ชีวิตร่วมกับโฆจิหายไป เหมือนว่าชีวิตถูกทิ้งให้เหลืออยู่ตัวคนเดียวอย่างโดดเดี่ยว

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าคะสะมิจะรู้สึกโดดเดี่ยว และสิ้นหวังในชีวิต แต่ในส่วนลึกของจิตใจของคะสะมิมิมีความปรารถนาอยากจะทำหนีจากสภาพชีวิตที่โดดเดี่ยวไปให้ได้ ผู้วิจัยเห็นว่า

คะสะมิไม่ได้อยากมีชีวิตจมอยู่กับความทุกข์ทรมานจากการตายของโมจิ คะสะมิจึง พยายามที่จะให้ตนเองสามารถหลุดพ้นจากความรู้สึก โศกเศร้าและสิ้นหวังและดำเนินชีวิตได้ตามปกติ

5.3.3 ความต้องการอยากรู้ความจริงเกี่ยวกับการสาปแช่งในนวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* ของคะสะมิ

จากการที่ โมจิได้กินยานอนหลับ จำนวนมาก ฆ่าตัวตายไป ได้ทำให้คะสะมิรู้สึกงุนงงและอยากรู้สาเหตุที่แท้จริงของการฆ่าตัวตายของโมจิว่าคืออะไร

คิมะตะ ชะ โตะฉิมิ (Kimata Satoshi: 木股知史) ได้กล่าวว่า นวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการนำมาซึ่งความโศกเศร้าต่างๆ ซึ่งตัวละครเอกในเรื่องและผู้เล่าเรื่องราวความโศกเศร้านี้คือ คะสะมิ หญิงสาวที่ทำงานเป็นนักวิจัยวรรณคดีในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการสาปแช่งของเรื่องสั้นเรื่องที่ 97 ในนวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* ซึ่งเนื้อหาในเรื่องสั้นลำดับที่ 97 เป็นเรื่องราวชีวิตของชะระ โอะกับลูกสาวลูกชายฝาแฝดของเขา ด้วยเนื้อหาที่เอามาจากชีวิตจริงของชะระ โอะและลูกของเขา คือ ชะกิและโอะทซุอิโกะ ประกอบกับชะระ โอะได้ฆ่าตัวตายไป จึงทำให้กลายเป็นจุดสนใจและดึงดูดให้คนซื้อมาอ่านจนนวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* มีชื่อเสียงโด่งดัง ซึ่งโมจิ แฟนหนุ่มของคะสะมิได้แปลเรื่องสั้นที่ 97 นี้ ในตอนที่โมจิกำลังแปลเรื่องสั้นที่ 97 จวนจะจบเรื่อง เขาได้รับเรื่องสั้นลำดับที่ 98 ที่ยังไม่ได้ตีพิมพ์ออกจำหน่ายมาแปลต่อ โมจิเกิดความรู้สึกอยากตายขึ้นมา เขาจึงกินยานอนหลับเข้าไปเป็นจำนวนมากจนเสียชีวิต นอกจากนี้ นักศึกษาสาวที่ทำงานเป็นผู้ช่วยอาจารย์ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งที่ได้ช่วยแปลก็ได้ฆ่าตัวตายไปก่อนหน้านี้เช่นกัน จากเหตุการณ์นี้ที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* เสียชีวิตตามกันไปถึงสามคน ทำให้นวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* ถูกกล่าวขานว่าเป็นหนังสือที่นำมาซึ่งความสาปแช่ง¹ ดังข้อความต่อไปนี้

「呪われてるのよ。」

「そう、日本語訳にかかわった人が三人も死んでる。知ってるよね？」

¹ 木股知史, 『吉本ばなな イエローページ』(東京: 荒地出版社, 1999年).pp.138-139.

(หน้า 205)

“มันเป็นหนังสือที่ถูกสาปแช่งนะ”

“ใช่ คนทั้งสามคนที่เกี่ยวข้องกับกาแปลหนังสือเป็น

ภาษาญี่ปุ่นนี้ล้วนแต่เสียชีวิตตามกันไปหมด เธอก็คงรู้ใช่ไหม?”

ข้อความข้างต้นเป็นคำพูดของ โอะทซุชิโกะที่บอกคะสะมิถึงความน่ากลัวของนวนิยายเรื่อง เอ็นพีที่ทำให้คนที่แปลหรือคนที่เกี่ยวข้องเกิดความรู้สึกอยากตายขึ้นมา ซึ่งคะสะมิเองก็รู้ว่านวนิยายเรื่องเอ็นพีเป็นนวนิยายที่นำมาซึ่งความโชคร้าย เนื่องจากเป็นสาเหตุทำให้โมจิที่ได้แปลเรื่องสั้นที่ 98 ในนวนิยายเรื่อง เอ็นพีมาตัวตายไป ซึ่งคะสะมิต้องเผชิญหน้ากับความตายของโมจิ จนคะสะมิต้องทนรับกับความรู้สึกเสียใจ ความสูญเสียตลอดจนความสิ้นหวังในชีวิต

「悲しくて泣いていたのか、それとも悲しかったことから許されて泣いていたのか。どっちにしてもまだ目覚めたくなかったなあ。」とぼんやり思った。

(หน้า 193)

“ฉันร้องไห้ด้วยความโศกเศร้าหรือเพราะได้รับอนุญาตให้ร้องไห้ได้จากการที่มีเรื่องเศร้าเกิดขึ้นกันแน่ แต่ไม่ว่าจะเป็นแบบไหน ฉันก็ไม่อยากจะลืมตาตื่นขึ้นมาเลย” ฉันคิดอย่างเหม่อลอย

จากข้อความข้างต้น เห็นได้ว่า ไม่ว่าเหตุผลที่คะสะมิร้องไห้คร่ำครวญจะเป็นจากเหตุผลใด แต่ภายหลังโมจิเสียชีวิตไปอย่างกะทันหัน ทำให้คะสะมิรู้สึกเศร้าเสียใจเป็นอย่างมาก คะสะมิมักจะนึกถึงและอาลัยอาวรณ์โมจิอยู่เสมอ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพี่สาวของคะสะมิโทรมาหากกลางดึกคืนหนึ่ง เพื่อเล่าถึงความฝันที่เธอได้ฝันเห็นคะสะมิเดินอยู่กับชายสูงวัยด้วยท่าทีที่เศร้าโศก ซึ่งคะสะมิจินใจว่าชายสูงวัยที่พี่สาวฝันเห็นว่าเดินอยู่กับตนเองนั่น คือ โฉจิ ผู้วิจัยเห็นว่า ความฝันของพี่สาวดังกล่าวได้ตอกย้ำให้คะสะมิหวนคิดถึง โฉจิ ตลอดจนได้ตอกย้ำภาพของความรู้สึก โศกเศร้าและสิ้นหวังในชีวิตของคะสะมิให้เด่นชัดขึ้นมาอีก

การที่นวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* ถูกขนานนามว่าเป็นหนังสือแห่งการสาปแช่งนั้น คิมะคะสะ โตะฉิมิได้ให้ทรรศนะว่า ไม่เพียงแต่นวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* จะถูกเขียนให้เป็นนวนิยายเหตุที่ทำให้ตัวละครที่พยายามแปลเรื่องสั้นเรื่องที่ 98 ในนวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* มาตายตามชะระ โอะ ผู้เขียนเรื่องนี้แล้ว เมื่อพิจารณาเรื่องราวในเรื่องยังพบว่า ตัวละครเอกและตัวละครอื่นๆ ในเรื่องล้วนมีลักษณะที่เหมือนกัน คือ สูญเสียครอบครัวที่มั่นคงไป ทั้งคะสะมิที่มีครอบครัวแตกแยก เนื่องจากพ่อไปมีผู้หญิงคนใหม่แล้วหย่าร้างกับแม่ตั้งแต่เธออายุ 9 ขวบ ซึ่งคะสะมิใช้ชีวิตอยู่กับแม่ที่มีอาชีพนักแปลและพี่สาวเพียงสามคน รวมถึงชะกิและ โอะที่ซุชิโกะ ลูกของชะระ โอะและซุชิ โน่งสาวต่างมารดาของพวกเขาด้วยเช่นกัน ลักษณะของตัวละครเหล่านี้ที่เป็นคนถูกทอดทิ้งเหมือนกันเช่นนี้ จึงเป็นแรงดึงดูดให้พวกเขาเหล่านี้มีความเกี่ยวข้องกันและกลายเป็นการถูกดึงให้เข้าไปพัวพันกับความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกัน²

ผู้วิจัยเห็นด้วยกับทรรศนะของคิมะคะสะ โตะฉิมิข้างต้น เนื่องจากทั้งคะสะมิ ชะกิและ โอะที่ซุชิโกะรวมถึงซุชิล้วนเป็นเด็กกำพร้า มีครอบครัวแตกแยกด้วยกันทั้งสิ้น กล่าวคือ คะสะมิกำพร้าพ่อ ส่วนชะกิและ โอะที่ซุชิโกะกำพร้าแม่ ซึ่งชะระ โอะ ผู้เป็นพ่อภายหลังหย่าร้างกับแม่ ได้พาชะกิและ โอะที่ซุชิโกะย้ายไปพำนักอยู่ที่อเมริกา แต่ต่อมาชะระ โอะ ได้ฆ่าตัวตายไปและทิ้งให้ชะกิและ โอะที่ซุชิโกะต้องมีชีวิตเหลืออยู่กันเพียงสองคน ชะกิและ โอะที่ซุชิโกะจึงกำพร้าทั้งพ่อและแม่ และซุชิที่เป็นเด็กกำพร้าทั้งพ่อและแม่ เนื่องจากชะระ โอะ ผู้เป็นพ่อ ภายหลังหย่าร้างกับแม่ก็ไปมีครอบครัวใหม่ ส่วนแม่ได้ทิ้งเธอไป ไม่สนใจที่จะมาดูแลเธอเช่นกัน

² 木股知史, 『吉本ばなな イエローページ』(東京: 荒地出版社, 1999年), pp.139-140.

ความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องของเหล่าตัวละคร คือ คะสะมิ ชะกิ โอะทซุชิโกะและซุชิที่ได้กล่าวมาข้างต้น กล่าวได้ว่า นวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* ได้ดึงดูดให้ตัวละครที่มีลักษณะของคนที่ถูกทอดทิ้งให้มาพบกันแล้วเกิดเป็นปมความสัมพันธ์ระหว่างกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างลูกฝาแฝดชายหญิงของชะระ โอะทซุชิโกะที่มีชื่อว่า ชะกิและโอะทซุชิโกะนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า ในตอนที่กะสะมิพบชะกิและ โอะทซุชิโกะในงานปาร์ตี้ของสำนักพิมพ์ที่โฌจิ แฟนหนุ่มทำงานอยู่ กะสะมิรู้สึกถูกชะตาไปกับชะกิและโอะทซุชิโกะ นอกจากนี้ เมื่อกะสะมิได้ฟังเรื่องราวชีวิตของพวกเขาจากคำบอกเล่าของโฌจิ ทำให้กะสะมิเกิดความเห็นใจและสงสารชะกิและโอะทซุชิโกะที่สูญเสียพ่อและแม่ จนกะสะมิรู้สึกว่าบรรยากาศในขณะนั้นอึมครึมและซึมเซา

กิมะตะ ชะ โตะฉิมิได้กล่าวว่า หลังจากกะสะมิได้พบชะกิและโอะทซุชิโกะจากงานปาร์ตี้ของสำนักพิมพ์เมื่อ 5 ปีที่แล้วนั้น วันหนึ่งกะสะมิได้บังเอิญพบกับ โอะทซุชิโกะที่เนินเขาทางด้านหลังของมหาวิทยาลัยที่กะสะมิทำงานอยู่ ซึ่งโอะทซุชิโกะเองก็จำหน้ากะสะมิได้ ทั้งสองคนจึงได้ทักทายและถามไถ่ชีวิตของกันและกัน โดยที่ในตอนนั้นโอะทซุชิโกะได้อาศัยอยู่ที่บ้านของชะกิพี่สาวที่ตั้งอยู่บนเนินเขานี้ และชะกิกำลังเรียนปริญญาโทสาขาจิตวิทยาที่มหาวิทยาลัยที่กะสะมิทำงานอยู่ด้วย โอะทซุชิโกะได้เล่าให้กะสะมิฟังว่า งานวิจัยของชะกิเป็นเรื่องเกี่ยวกับการสาปแช่งในนวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* ที่ผู้ใดที่ได้อ่าน ได้แปลและรับรู้ถึงความลึกลับในนวนิยายเรื่องนี้จะเกิดความคิดที่จะฆ่าตัวตายตามกันไป ซึ่งเมื่อกะสะมิได้ลองเปิดอ่านเรื่องสั้นที่ 98 ในนวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* ที่เก็บไว้ในลิ้นชักของโฌจิ กะสะมิรู้สึกว่าตนเองเหมือนได้หลุดเข้าไปอยู่ในโลกความตาย เป็นความรู้สึกที่ไม่ได้รู้สึกนึกถึงหรือสนใจต่อการมีชีวิตอยู่เลย คล้ายกับว่าเรื่องสั้นที่ 98 นี้ได้ดูดเอาพลังแห่งการมีชีวิตอยู่ออกไปจนหมด เหลือแต่เพียงให้ผู้ที่ได้อ่านดื่มด่ำหลงใหลอยู่กับความตายเท่านั้น³

ผู้วิจัยมีความเห็นเพิ่มเติมจากกิมะตะ ชะ โตะฉิมิข้างต้นว่า นอกจากความรู้สึกที่อยากตายที่เกิดขึ้นในตอนที่กะสะมิอ่านเรื่องสั้นในนวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* แล้ว การที่โอะทซุชิโกะได้บอกกะสะมิว่า ตัวเขาคิดว่าสาเหตุที่นวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* ที่ชะระ โอะ ผู้เป็นพ่อของเขาเขียนเป็นชนวนเหตุให้คนที่

³ 木股知史, 『吉本ばなな イエローページ』(東京: 荒地出版社, 1999年). pp. 140-141.

พยายามจะแปลเกิดความคิดรู้สึกอยากฆ่าตัวตายนั้น น่าจะมีสาเหตุมาจากว่า คนเหล่านั้นได้อ่านและรับรู้เรื่องราวที่เป็นความลับของความต้องการฆ่าตัวตายของชะระโอะเหมือนกัน ได้ทำให้กะสะมิเริ่มเข้าใจและทราบถึงความจริงเกี่ยวกับการสาปแช่งในนวนิยายเรื่อง *เฮ็นพี* มากขึ้น

จากที่กล่าวมาข้างต้น เห็นได้ว่า กะสะมิรู้สึกหดหู่ในชีวิตมาก แม้ว่าได้อ่านเรื่องสั้นที่ 98 ในนวนิยายเรื่อง *เฮ็นพี* ไม่จบเรื่อง ซึ่งคิมะตะ ชะโตะมิกกล่าวว่า การได้อ่านเรื่องสั้นที่ 98 นี้ ทำให้กะสะมิรู้สึกถึงเค้าลางโลกแห่งความตายที่ไม่มีเค้าลางของพลังชีวิต เป็นโลกความตายที่ได้กระซอกเอาพลังที่อยากจะมีชีวิตอยู่ออกไปจนหมดสิ้น เปรียบเหมือนเป็นความรู้สึกที่สวมเสื้อผ้าแล้วลงไป ในทะเลที่มีคลื่น แล้วว่ายน้ำออกไปให้ไกลจากฝั่ง จนเสื้อผ้าที่ใส่อยู่เปียกชุ่มไปทั่วทั้งตัว และมีความรู้สึกว่าได้ถูกช่วยวนให้อยากตายมากกว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไป⁴ ด้วยเหตุนี้ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นดังกล่าวจึงเป็นเหตุจูงใจที่ทำให้คนที่ได้อ่านจนจบหรือได้แปลอยากฆ่าตัวตาย

5.3.4 ทรศนะเกี่ยวกับชีวิตและความตาย

เมื่อวิเคราะห์ถึงการรับมือกับความตายของกะสะมิ กล่าวได้ว่า ภายหลังโฆจิเสียชีวิตจากไป ความรู้สึกมั่นคงในจิตใจที่ได้รับจากโฆจิเมื่อครั้งได้ดำเนินชีวิตร่วมกันได้เลือนหายไป ซึ่งทำให้กะสะมิรู้สึกท้อแท้และสิ้นหวังกับชีวิตที่ ทุกข์ทรมานและ โดดเดี่ยว อย่างไรก็ตาม เมื่อวันหนึ่ง กะสะมิ ได้ฟังพี่สาวเล่าถึงความฝันเกี่ยวกับตนเองและโฆจิ ความฝันของพี่สาวนี้ ได้ตอกย้ำให้กะสะมิหวนคิดถึงโฆจิและรู้สึกโดดเดี่ยวและสิ้นหวังกับชีวิตมากขึ้น อย่างไรก็ตาม แม้ว่าความรู้สึกโดดเดี่ยวและสิ้นหวังของกะสะมิดังกล่าวจะถูกกระตุ้นให้ปรากฏขึ้นในใจอีกครั้ง แต่ในส่วนลึกของจิตใจ กะสะมิมีความปรารถนาอยากจะทำหนีจากสภาพชีวิตที่โดดเดี่ยวและสิ้นหวังในชีวิต นี้ไปให้ได้ จาก จุดนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า กะสะมิอยากจะทำตนเองสามารถคลายความรู้สึกโดดเดี่ยวและสิ้นหวังในชีวิต แล้วดำเนินชีวิตได้ตามปกติ

หลังจากโฆจิ เสียชีวิตจากไป 5 ปี กะสะมิบังเอิญพบลูกๆของชะระโอะ ซึ่งก็คือ ชะกิ โอะทซุอิ โกะและซุอิ ซึ่งกะสะมิได้สนิทสนมและมีความผูกพันกับซุอิมากเป็นพิเศษ

⁴ 木股知史, 『吉本ばなな イエローページ』(東京: 荒地出版社, 1999年).p. 140.

ตลอดระยะเวลาที่มีความสัมพันธ์ ใกล้ชิดกับซุอิ คะสะมิรู้สึกว่ ซุอิเป็นคนที่มาเติมพลังชีวิตให้แก่ตนเอง กล่าวคือ การฆ่าตัวตายของโฉจิ ได้ทำให้กะสะมิมิชีวิตจมอยู่กับความโดดเดี่ยวและเศร้าโศก จนทำให้กะสะมิไร้พลังที่จะดำเนินชีวิตต่อไป การที่กะสะมิได้มาเห็นการดำเนินชีวิตที่เด็ดเดี่ยวและเข้มแข็งของซุอิ ที่ กล้าเผชิญหน้ากับความ เลวร้าย ตลอดจนความเลื่อมถอย ทางศีลธรรม ในชีวิตมามากมาย นับตั้งแต่ซุอิเคยมีความสัมพันธ์กับพ่อ ของตนเอง และจากนั้นพ่อก็ได้ฆ่าตัวตายจากไป แล้ว ซุอิต้องกลายเป็นเด็กกำพร้า ต่อมา ซุอิได้มีความสัมพันธ์กับพี่ชายต่างมารดาของตนเอง คือ โอะทซุอิโกะ จนตั้งครรภ์ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าซุอิจะมีชีวิตตกอยู่ในสภาวะที่ เลวร้ายเช่นนี้ แต่ซุอิสามารถก้าวผ่านความ เลวร้ายในชีวิตนั้น ได้และนำพาชีวิต ของตนเองให้ยู่ต่อไปด้วยจิตใจที่สงบ ซึ่งเมื่อกะสะมิได้เห็นถึงความเด็ดเดี่ยวและเข้มแข็งของซุอิดังนั้น ได้ทำให้กะสะมินำมาคิดไตร่ตรองเกี่ยวกับชีวิตของตนเอง จนมีทรรศนะเกี่ยวกับชีวิตและความตายที่เปลี่ยนไปจากที่เคยรู้สึกหวาด หวั่น กับความตายไปสู่การเข้าใจและตระหนักถึงคุณค่าของการมีชีวิตอยู่ ดังข้อความต่อไปนี้

それを、^{すい}幸は^{まつ}全うした。自分^{じぶん}なりのやり^{かた}方で。その夏^{なつ}私^{わたし}は
そばにいて、それ^みを見ていた。私^{わたし}は、^{すい}幸^みを見た。

(หน้า 331)

ซุอิได้ทำสิ่งนั้นไปอย่างเสร็จสมบูรณ์ด้วยแนวทางของตนเองแล้ว
ช่วงฤดูร้อนนั้น ฉันอยู่เคียงข้างซุอิและได้เห็นสิ่งนั้น ฉันได้เฝ้ามองซุอิ

กะสะมิได้เรียนรู้ชีวิตจากซุอิ ที่มีชะตากรรมชีวิตไปในทางที่เลื่อม ถอย กล่าวคือ มีความสัมพันธ์เชิงคู่สาวทั้ง กับพ่อและโอะทซุอิโกะ พี่ชายต่างมารดา จนตั้งครรภ์กับโอะทซุอิโกะ ผู้วิจัยเห็นว่า ชีวิตของซุอินั้นเลื่อม ถอยและเลวร้าย ที่สุด แต่ซุอิสามารถ ดำเนิน ชีวิตตามแนวทางที่ตนเองเชื่อมั่นได้อย่างเข้มแข็ง ซึ่งการได้เห็นทรรศนะและการดำเนินชีวิตอย่างเข้มแข็งของซุอิเช่นนี้ จึงส่งผลให้กะสะมิเริ่มมีความหวังและความเชื่อมั่นต่อการมีชีวิตอยู่ว่า ไม่ว่าชีวิตจะ เลวร้ายหรือรู้สึกสิ้นหวังในชีวิตเพียงใด หาก เพียงไม่ทำลายชีวิตของค ณะตนเองและมีชีวิตอยู่ต่อไปนั้น ถือได้ว่าเป็นการ

ตระหนักถึงคุณค่าของการมีชีวิตอย่างแท้จริง ซึ่งในที่สุดคะสะมิสามารถกลับมาใช้ชีวิตที่เข้มแข็ง และลุกขึ้นยืนหยัดดำเนินชีวิตต่อไปได้

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่า การที่คะสะมิมีความหวังและความเชื่อมั่นในการมีชีวิตอยู่นั้นสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติเกี่ยวกับชีวิตของโยะมิโมะโตะ บะนะนะได้ว่า หากมีสติและไม่พ่ายแพ้ต่อความรู้สึกสิ้นหวัง ย่ำแย่ในชีวิต ไม่ว่าจะอย่างไรก็จะสามารถมีชีวิตดำเนินต่อไปได้ หรือกล่าวได้ว่า โยะมิโมะโตะ บะนะนะพยายามแสดงทัศนคติเกี่ยวกับการมีชีวิตนี้ เพื่อเป็นการชี้แนะทางออกหรือวิธีรับมือกับสภาพชีวิตที่เลวร้ายนั้นแก่ผู้อ่านได้นำไปตระหนักและไตร่ตรองเกี่ยวกับชีวิตของตนเอง

5.4 บทสรุป

พื้นฐานครอบครัวของตัวละครเอกหญิง คะสะมิในนวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* นี้ กล่าวได้ว่า มีครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากพ่อและแม่ของคะสะมิแยกทางกัน ซึ่งคะสะมิใช้ชีวิตอยู่กับแม่และพี่สาว คะสะมิอาศัยอยู่กับแม่และพี่สาวจนถึงอายุ 19 ปีและหลังจากนั้นคะสะมิอาศัยอยู่กับ โฉจิ แพนหนุ่ม ช่วงเวลาที่คะสะมิอาศัยอยู่กับแม่และพี่สาว ในเนื้อเรื่องมีการบรรยายถึงความรู้สึกของคะสะมิว่า คะสะมิรู้สึกอบอุ่นใจที่มีแม่และพี่สาวร่วมใช้ชีวิตอยู่ด้วย แต่เมื่อคะสะมิย้ายออกจากบ้านมาใช้ชีวิตอยู่กับ โฉจิ และพี่สาวของคะสะมิแต่งงานกับชาวต่างชาติแล้วย้ายออกไปพำนักอยู่ที่อังกฤษ ได้ทำให้คะสะมิห่างเหินจากแม่และพี่สาวไป แต่คะสะมียังติดต่อไปมาหาแม่เป็นประจำ จากจุดนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า การที่คะสะมิไม่ได้อาศัยอยู่กับแม่และพี่สาวแล้วนั้น ทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวของคะสะมิไม่แน่นแฟ้นอย่างแต่ก่อน และเมื่อ โฉจิเสียชีวิตไปอย่างกะทันหัน จึงทำให้คะสะมิรู้สึกขาดที่พึ่งไป ไม่มีความอบอุ่นใจ ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าคะสะมียังมีแม่และพี่สาวอยู่แต่เนื่องจากไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน คะสะมิจึงไม่ได้รับการช่วยเหลือจิตใจจากแม่หรือพี่สาวให้คลายจากโศกเศร้า ความสิ้นหวังในชีวิตได้มากพอที่จะทำให้คะสะมิสามารถก้าวผ่านความทุกข์นั้นได้

การประสบกับความตายของโฉจิ ได้ทำให้คะสะมิเข้าไปเกี่ยวข้องกับความโศกเศร้าของนวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* และทำให้คะสะมิได้เรียนรู้ถึงคุณค่าของชีวิตจากการถูกดึงให้เข้าไปเกี่ยวข้องกับ

ความสัมพันธ์ของลูกๆของพระโอบะ ผู้เขียนนวนิยายเรื่อง *เฮ็นพี* คือ ชะกิ โอบะ ฟูจิโกะและฟูจิ ซึ่ง
คะสะมิได้เห็นทรศนะและการดำเนินชีวิตของฟูจิ ผู้ซึ่งมีชะตากรรมชีวิตที่เลวร้าย แต่ฟูจิไม่สิ้นหวัง
กับชีวิต ฟูจิพยายามที่จะหลุดพ้นจากความทุกข์นั้นด้วยจิตใจที่เข้มแข็ง มุ่งมั่น ไม่ย่อท้อ จนฟูจิ
สามารถยืนหยัดมีชีวิตได้ใหม่ คะสะมิที่ โศกเศร้า มีชีวิตอยู่อย่าง ท้อแท้สิ้นหวังจากความตายของ
โณจินั้น จึงได้นำทรศนะเกี่ยวกับชีวิตของฟูจิมา พิจารณา ไตร่ตรองและเริ่มที่จะละทิ้งความเศร้า
แล้วเริ่มต้นมีชีวิตใหม่ด้วยเช่นกัน จนในที่สุด คะสะมิสามารถปรับเปลี่ยนทรศนะเกี่ยวกับ ชีวิตและ
ความตายจากที่สิ้นหวังแล้วกลับมา มีความหวังและพลังชีวิตได้

บทที่ 6

ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายเรื่อง ฮาร์ดลัค

นวนิยายเรื่อง *ฮาร์ดลัค คติพิมพ์* เมื่อเดือนเมษายน ค.ศ 1999 เป็นนวนิยายที่รวมเล่มกับ นวนิยายเรื่อง *ฮาร์ดบอย ลัค* ในหน้าปกเดียวกันคือ 『ハードボイルド／ハードラック』 (Hardboiled & Hard Luck) นวนิยายทั้ง 2 เรื่องนี้ แม้จะรวมอยู่ในหน้าปกเดียวกัน แต่เนื้อเรื่อง กลับแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง กล่าวคือ นวนิยายเรื่อง *ฮาร์ดบอยลัค* มีเรื่องราวเกี่ยวกับการปลดปล่อย ความเจ็บปวดผ่านประสบการณ์อันน่ากลัวของตัวละครเอกหญิง ฉิน (私) ในขณะที่ออกเดินทางท่องเที่ยวไปภูเขาเพียงคนเดียวลำพัง ส่วนนวนิยายเรื่อง *ฮาร์ดลัค* เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับตัวละครเอกหญิง โคะโตะบุกิ (ことぶき) ที่มีชีวิตตกอยู่ในสภาพที่ทนไม่ไหว (やりきれない) จากการต้องทนเห็นพี่สาวที่เป็นเจ้าหญิงนิทราจากการเส้นเลือดในสมองแตกค่อยๆ เสียชีวิตจากไป ซึ่งสภาพชีวิตที่เหมือนถูกตรึงให้อยู่กับความตายของพี่สาวนี้ก็ได้ส่งผลให้โคะโตะบุกิไม่สามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างปกติ

อนึ่ง ความหมายของชื่อเรื่อง *ฮาร์ดลัค* นี้ เมื่อพิจารณาแล้ว พบว่ามีความหมายว่า ความยากลำบากที่โชคร้าย ผู้วิจัยเห็นว่า ความหมายที่วางนี้ได้สื่อให้เห็นถึงความทุกข์ ความโชคร้ายที่เกิดขึ้นในชีวิต ของตัวละครเอกหญิง โคะโตะบุกิ ที่ต้องทนเห็นพี่สาวที่รัก มากค่อยๆ เสียชีวิตจากตนเองไป ซึ่งตัวละครเอกหญิงได้เล่าเรื่องความทุกข์ทรมานของตนเองผ่านทั้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตต่างๆ ความฝันและความรู้สึกที่ตนเองได้ประสบ รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างตนเองและชะกะอิ ซึ่งเป็นตัวละครที่เข้ามาชี้แนะแนวทางเกี่ยวกับชีวิตและช่วยเยียวยาจิตใจแก่โคะโตะบุกิ

6.1 เนื้อเรื่องย่อ

ขณะที่โคะโตะบุกิ (ことぶき) กำลังเตรียมตัวไปเรียนต่อที่ประเทศอิตาลี ได้เกิดอุบัติเหตุร้ายแรงขึ้นกับคุณิ (< 仁) พี่สาวของโคะโตะบุกิจนเสียชีวิต โดยพี่สาวได้วางแผนจะลาออกจากงานเพื่อมาแต่งงานกับ แฟนหนุ่ม ที่คบหาดูใจมานานหลายปี แต่ก่อนหน้าวันที่จะลาออกนั้น พี่สาวได้คร่ำครวญทำงานเพื่อสะสางงานให้เสร็จ จนไม่ได้หลับไม่ได้นอนติดต่อกันมาหลายคืน จนในคืนหนึ่ง

ขณะที่สาวนั่งทำงานอยู่ พี่สาวได้ล้มลงด้วยโรคเส้นเลือดในสมองแตก ซึ่งอาการเส้นเลือดในสมองแตกของพี่สาวได้ทำให้พี่สาวเกิดอาการสมองตาย* พี่สาวจึงไม่สามารถรับรู้อะไรได้อีก มีเพียงลมหายใจจากเครื่องช่วยหายใจที่ช่วยให้พี่สาวมีชีวิตอยู่ต่อไปได้นั้น ด้วยสภาพของพี่สาวที่เป็น เจ้าหญิงนิทราและไม่นานจะต้องเสียชีวิตไป เช่นนี้ ทำให้คู่หมั้นของพี่สาว ขอยกเลิกการแต่งงาน และหลังจากนั้นเขาก็ได้หนีหายไปจากชีวิตของพี่สาว ไม่เคยแม้แต่จะมาเยี่ยมเยียนพี่สาวเลย ตลอดเวลาที่พี่สาวนอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล มีเพียงแต่โคะ โตะบุกิ พ่อแม่ และพี่ชายของแฟนหนุ่มของพี่สาว คือ ชะกะอิ (景) ที่หมั้นมาเยี่ยมเยียนพี่สาว คอยเฝ้าดูแลอาการและให้กำลังใจพี่สาวเท่านั้น แม้ว่าโคะ โตะบุกิรับรู้ว่ามีนาน พี่สาวจะต้องเสียชีวิตไป แต่โคะ โตะบุกิไม่สามารถทำใจยอมรับการสูญเสียพี่สาวที่รักมากคนนี้ได้ โคะ โตะบุกิจึงพยายามยื้อชีวิตของพี่สาวให้มีชีวิตอยู่กับตนเองให้นานที่สุด โดยการไม่ยอมถอดเครื่องช่วยหายใจให้พี่สาวตามที่ทุกคนร้องขอ โคะ โตะบุกิจึงมีชีวิตที่จมอยู่กับความทุกข์ ไม่สามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้ ตามปกติ แต่เมื่อโคะ โตะบุกิได้ พุดคุยและรับรู้เรื่องราวชีวิตของชะกะอิที่เคยมีความทุกข์มาก่อน จากการที่พ่อเสียชีวิตไป ซึ่งชะกะอิได้พยายามทำใจรับมือกับความทุกข์ ความสิ้นหวังในชีวิต จนสามารถก้าวผ่านความทุกข์และกลับมาใช้ชีวิตได้อย่างปกติดังเดิม การได้รับรู้เรื่องราวการก้าวผ่านความทุกข์ของชะกะอิ ประกอบกับโคะ โตะบุกิที่ปรารถนาอยากจะทำหลุดพ้นจากความทุกข์นั้นให้ได้ โคะ โตะบุกิจึงเริ่มทำใจยอมรับกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชีวิตว่าพี่สาวต้องตายไป และไม่ยึดติดกับชีวิตของพี่สาวที่จะต้องอยู่กับตนเอง จนในที่สุด โคะ โตะบุกิสามารถก้าวผ่านความทุกข์สิ้นหวังนั้นมาได้และมีชีวิตอยู่ต่อไป

6.2 แนะนำตัวละครสำคัญในเรื่อง

6.2.1 โคะโตะบุกิ (Kotobuki: ことぶき 寿)

หญิงสาวนักศึกษาระดับปริญญาโท กำลังเรียนวรรณคดีอิตาลีเพื่อเตรียมตัวไปเรียนต่อที่ประเทศอิตาลี แต่มีอุบัติเหตุร้ายแรงเกิดขึ้นกับ คุณ ซึ่งเป็น พี่สาว โตะบุกิจึงยกเลิกการไปเรียนต่อ

* เป็นสภาวะที่เปลือกสมองตาย ทำให้เสียความรู้สึกนึกคิดและความจำ เสียการควบคุมเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของร่างกาย แต่บุคคลนั้นยังคงมีชีวิตต่อไปได้ อยู่ในลักษณะที่เรียกว่า เจ้าชายนิทราหรือเจ้าหญิงนิทรา บางครั้งก็เรียกสภาวะเช่นนี้ว่ามีลักษณะเหมือนพืช (persistent vegetative state)

เอาไว้ก่อน แล้วมาคอยดูแลคูนิตที่นอนรักษาตัวในโรงพยาบาล โคะโตะบุกิเป็นคนที่อ่อนไหวง่าย จึงมีชีวิตจมอยู่ในความทุกข์ ภายหลังจากได้พบกับ สภาพของพี่สาวที่สมองตายและร่างกายเคลื่อนไหวไม่ได้ กลายเป็นเจ้าหญิงนิทราของพี่สาว

6. 2.2 คูนี (Kuni: くに)

พี่สาวของโคะโตะบุกิ ทำงานเป็นพนักงานในบริษัทแห่งหนึ่ง เป็นคนที่มีความรับผิดชอบ และจริงจังกับชีวิตมาก จนทำให้เส้นเลือดในสมองแตกจนล้มลงในกลางดึก และกลายเป็นเจ้าหญิงนิทรา ขณะเร่งสะสางงานให้เสร็จก่อนจะลาออกจากงานเพื่อมาแต่งงานกับแฟนหนุ่ม

6. 2.3 ซะกะอิ (Sakai: 境)

พี่ชายของ คู่หมั้นของพี่สาวของโคะโตะบุกิ มีนิสัยโอบอ้อมอารี ใจเย็น มีน้ำใจ รักครอบครัว จริงใจและปรารถนาดีต่อทุกคน ประกอบอาชีพเป็นครูสอนมวยไทเก๊ก ซะกะอิได้มาเยี่ยมพี่สาวของ โคะโตะบุกิ แทนน้องชายของตนเองที่หลบหน้าหายไปและหนีกลับไปอยู่ที่บ้านเกิด เนื่องจากทำใจยอมรับกับสภาพเจ้าหญิงนิทราของคู่หมั้นไม่ได้

6.2.4 คู่หมั้นของพี่สาว

นักศึกษาทันตแพทย์ เป็นน้องชายของซะกะอิและเป็นคนรัก(คู่หมั้น)ของพี่สาวของ โคะโตะบุกิ เป็นคนขี้ขลาด อ่อนแอและไม่มีความรับผิดชอบ ซึ่งเขาได้ขอยกเลิกการแต่งงานกับพี่สาวของโคะโตะบุกิทันทีที่ทราบว่าพี่สาวเกิดอุบัติเหตุล้มลงจากโรคเส้นเลือดในสมองแตกและต้องกลายเป็นเจ้าหญิงนิทรา ไม่สามารถกลับมาใช้ชีวิตได้ตามปกติดั้งเดิม

6.3 บทวิเคราะห์ตัวละครเอกหญิง : โคะโตะบุกิ

6.3.1 พื้นฐานครอบครัว

โคะโตะบุกิมีครอบครัวที่ประกอบด้วยพ่อแม่และคูนี พี่สาว ในตอนที่พี่สาวมีชีวิตอยู่ โคะโตะบุกิรักใคร่และสนิทสนมกับพี่สาวมาก ยามที่โคะโตะบุกิมีปัญหา โคะโตะบุกิมักจะปรึกษา

พี่สาวในเรื่องต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องความรัก ซึ่งพี่สาวจะคอยชี้แนะ โคะ โตะบุกิด้วยความห่วงใยอยู่เสมอ แต่เมื่อพี่สาวเสียชีวิตไป จึงทำให้โคะ โตะบุกิเศร้าเสียใจเป็นอย่างมาก ดังข้อความนี้ 「どこにいてもなにかが切羽詰まっていて、休めないという感覚だった。外から見たら、たいそう落ち着いて見えただろう。この、秋が深まってゆく間に私はほとんど無表情になり、泣く時はいつも自動的に涙がこぼれた。」 (หน้า 357-388) “ไม่ว่าอยู่ที่ไหน ฉันรู้สึกเหมือนมีอะไรมาบีบคั้น เป็นความรู้สึกที่ไม่สามารถจะผ่อนคลายได้ ถ้ามองจากภายนอกคงจะเห็นว่าฉันรู้สึกสบายใจอย่างมาก ช่วงระหว่างเข้าฤดูใบไม้ร่วง แม้ว่าฉันไม่แสดงความรู้สึก แต่เวลา ร้องไห้ น้ำตามันกลับไหลออกมาเองโดยอัตโนมัติ ” ผู้วิจัยเห็นว่า แม้ว่าเนื้อเรื่องไม่ได้ระบุถึง ความสัมพันธ์ในครอบครัวของโคะ โตะบุกิว่าเป็นอย่างไร แต่จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า โคะ โตะบุกิมีความสนิทสนมกับพี่สาวมากกว่าพ่อแม่ เนื่องจากเวลาที่โคะ โตะบุกิมีปัญหา โคะ โตะบุกิเลือกที่จะปรึกษาพี่สาว ดังนั้น เมื่อพี่สาวเสียชีวิตจากไป โคะ โตะบุกิจึงเสียใจมากและ รู้สึกว่าครอบครัวของตนเองไม่สมบูรณ์อีกต่อไป

6.3.2 ความท้อแท้สิ้นหวังในชีวิต

ผู้เขียนเริ่มต้นเรื่องโดยการบรรยายความรู้สึกอันท้อแท้สิ้นหวังของโคะ โตะบุกิที่เห็นพี่สาวนอนอยู่อย่างไม่มีไหวติงบนเตียงในโรงพยาบาล โดยที่มีเครื่องช่วยหายใจ สายท่อต่างๆระโยงระยางติดตามตัวเต็มไปหมด ภายหลังจากพี่สาวเกิดอุบัติเหตุล้มลงด้วยอาการเส้นเลือดในสมองแตก ดังนี้

あね きょう からだじゅう
 姉は今日も、体中をいろいろな管につながっていた。
 じんこうききゅう 器のすごい音が、静かな空間に響いていた。
 もはや見なれた光景だったが、時々夢の中でこれを見
 ると、なぜか現実にかこうして姉を見ているよりも
 ずっと、目覚めた時のがつくりした気持ちが増えた。

(หน้า 387)

วันนี้ที่สาวก็ยังคงมีท่อติกระโยงระยางเต็มตัวไปทั่วร่างกาย
เสียงของเครื่องช่วยหายใจดังไปทั่วห้องที่เงียบสงัด นั่นเป็น
ภาพที่ชินตาเสียแล้ว แต่บางครั้งเมื่อมองสิ่งนี้ในความฝัน
ทำไมความรู้สึกท้อแท้ใจในเวลาที่ยืดตื้อนั้นจึงเพิ่ม
มากขึ้นกว่าตอนที่เห็นพี่สาวในความเป็นจริง

จากข้อความที่ยกมา จะเห็นว่า โคะ โตะบุกิรู้สึกท้อแท้ใจเป็นอย่างมากที่ต้องเห็นสภาพของ
พี่สาวจากที่มีร่างกายปกติเคลื่อนไหวได้ต้องกลายมา มีสภาพร่างกายที่แห้งลึบเหมือนผัก เคลื่อนไหว
ไม่ได้ ต้องนอนอยู่บนเตียงเฉยๆ และต้องได้รับการต่อลมหายใจจากเครื่องช่วยหายใจเท่านั้นที่ช่วย
ให้ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งแพทย์ผู้ทำการรักษาพี่สาวได้วินิจฉัยอาการว่าพี่สาวมีอาการสมองตาย
ดังข้อความต่อไปนี้

最近は、家族全員が一挙に学習し、この状態は植物状態
というのですらなく、その希望すら今は失われ、脳幹が
死んだ後の姉の体は呼吸器に生かされているだけで、
ということもつい先週に教えてもらった。

(หน้า 388)

ช่วงนี้ ทุกคนในครอบครัวได้เรียนรู้ด้วยกันอย่างหนึ่งว่า สภาพของ
พี่สาวไม่ใช่แค่จะเป็นสภาพเหมือนผัก แม้แต่ความหวังที่ว่านั่น
ตอนนี้ก็หมดสิ้นไป ในที่สุดก็ได้รับการบอกจากหมอในสัปดาห์ที่
แล้วว่า หลังจากสมองตายไป ร่างกายของพี่สาวจะยังมีชีวิตอยู่ได้
จากเครื่องช่วยหายใจเท่านั้น

จากข้อความข้างต้น พิจารณาได้ว่า โคะ โตะบุกิและพ่อแม่ต่างปรารถนาให้พี่สาวมีชีวิตอยู่ต่อไป แม้ว่าพี่สาวจะมี “สภาพเหมือนผัก” ก็ตาม แต่เมื่อแพทย์ที่รักษาพี่สาวบอกว่า เนื่องจากสมองของพี่สาวได้ตายไปแล้ว แม้ว่าจะยังมีร่างกายอยู่ ก็ไม่สามารถจะทำอะไรเพื่อช่วยชีวิตของพี่สาวได้อีกแล้ว คำพูดดังกล่าวจึงได้ดับความหวังของ โคะ โตะบุกิรวมถึงพ่อแม่ที่อยากให้พี่สาวมีชีวิตอยู่ไปหมดสิ้น

คิมะตะ ซะ โตะฉิมิ (Kimata Satoshi: 木股知史) ได้กล่าวถึงประเด็นดังกล่าวนี้ว่า อาการของพี่สาวที่เส้นเลือดในสมองแตกเป็นการตายที่เป็นไปอย่างช้าๆ ซึ่งพี่สาวไม่ได้เสียชีวิตไปในทันทีนั้น ได้ทำให้ โคะ โตะบุกิรู้สึกเจ็บปวดและเคร่งเครียดกับชีวิต รู้สึกเหมือนว่าชีวิตถูกแขวนลอยอยู่ในอากาศที่อยู่ตรงกลางระหว่างชีวิตและความตาย¹

ผู้วิจัยเห็นด้วยกับคำกล่าวของคิมะตะ ซะ โตะฉิมิ เนื่องจากสภาพของพี่สาวในตอนนี้อย่างไรก็ตามกับคนที่ตายไปแล้ว ซึ่ง โคะ โตะบุกิไม่สามารถจะทำอะไรเพื่อช่วยชีวิตของพี่สาวได้เลย นอกจากรอเวลาที่จะถอดเครื่องช่วยหายใจของพี่สาวเท่านั้น ชีวิตของ โคะ โตะบุกิจึงเหมือนลอยเคล้งกว้างอยู่ในความท้อแท้สิ้นหวังและสับสนงุนงงไม่รู้ว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างไร เมื่อไม่มีพี่สาวอยู่ด้วย

6.3.3 การยึดติดชีวิตของตนเองไว้กับพี่สาว

จากประเด็นที่ได้กล่าวในข้างต้นว่า โคะ โตะบุกิรับรู้แล้วว่าไม่สามารถจะทำอะไรเพื่อช่วยชีวิตของพี่สาวให้กลับมาปกติดังเดิมได้ และอีกไม่นานพี่สาวจะต้องเสียชีวิตจากไป ในช่วงเวลาที่รอถอดเครื่องช่วยหายใจให้พี่สาวนี้ นอกจากจะทำให้ โคะ โตะบุกิเริ่มพยายามทำใจรับกับความตายของพี่สาวแล้ว ในอีกด้านหนึ่งก็ได้เป็นช่วงเวลาที่ทำให้ โคะ โตะบุกิหวนระลึกลงถึงความทรงจำในวัยเด็กระหว่างตัวเองกับพี่สาวขึ้นมา

¹ 木股知史, 『吉本ばなな イエローページ』(東京: 荒地出版社, 1999年). p.200.

そうして姉がしゃべっていた頃のことを思い出すと、
 いつも膜に包まれたような感じがした。姉は高く
 細い声で、よくしゃべった。よく、子供の頃、布団を
 お互いの部屋に引きずっていつては、夜明けまでしゃべった。
 大きくなったらどっちかが、絶対に天窓のある部屋に住んで、
 しゃべりながら星を見よう、なんてかわいい約束をしたものだ。

(หน้า 390)

เมื่อนึกถึงตอนที่พี่สาวกำลังพูด ก็มักทำให้รู้สึกเหมือนว่าจิตใจถูกปกคลุม
 ไปด้วยหมอกบางๆเสมอ พี่สาวมักพูดคุยด้วยเสียงที่แหลมสูง บ่อยครั้งที่
 ในตอนเป็นเด็ก เรามักจะลากฟูกนอนมาอยู่ในห้องด้วยกัน แล้วก็คุยกัน
 จนถึงเช้าว่า ถ้าโตขึ้น เราคนใดคนหนึ่งต้องอยู่ในห้องที่มีหน้าต่างดูดาว
 ให้ได้ แล้วเราก็จะได้คุยไปมองดาวไปด้วยกัน เราได้เคยให้คำสัญญาที่
 น่ารักกันไว้เช่นนี้

เมื่อ โคะ โตะบุกิ ได้นึกถึงทรงจำที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่ตนเองรักใคร่ผูกพันกับพี่สาวแล้ว
 ก็ส่งผลให้ โคะ โตะบุกิ เกิดความรู้สึกไม่อยากจะสูญเสียพี่สาวไป และแม้ว่า โคะ โตะบุกิ จะตั้งใจ
 เริ่มต้นมีชีวิตใหม่ โดยการตัดเรื่องของพี่สาวออกไปจากชีวิต แต่ โคะ โตะบุกิ ก็ยังรู้สึกว่าในชีวิตใน
 แต่ละวันของตนเองยังเห็นเงาของพี่สาวอยู่ ดังข้อความนี้ 「姉を抜きにして生活は回り始めて
 いた。しかし、もはや私たちに目に映る全てのことに、姉の影がひそかに息づいてい
 た。」 (หน้า 389) “ฉันเอาเรื่องพี่สาวออกไปและชีวิตก็จะเริ่มหมุนใหม่อีกครั้ง แต่สิ่งที่สะท้อนใน
 ตาทั้งหมดกลับเป็นเงาของพี่สาวที่หายไปอยู่อย่างเงียบๆ” จากข้อความนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า ความรู้สึกที่
 หวนหาพี่สาวของ โคะ โตะบุกิ นี้ อาจอนุมานได้ว่า ในอดีตก่อนที่พี่สาวจะประสบอุบัติเหตุล้มลงด้วย
 อาการเส้นเลือดในสมองแตก โคะ โตะบุกิ และพี่สาวต่างรักใคร่และสนิทสนมกลมเกลียวกันอย่าง
 มาก แม้ว่า โคะ โตะบุกิ และพี่สาวจะมีนิสัยที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะในเรื่องทัศนคติเกี่ยวกับความรัก
 ที่มักจะขัดแย้งกันก็ตาม กล่าวคือ พี่สาวมักแสดงท่าทีไม่ชอบใจและติติงคนรักของ โคะ โตะบุกิ อยู่

เสมอๆ และก็กล่าวหาว่า โคะ โตะบุกิเป็นคนที่ไม่ทันคน ไม่ค่อยรู้ถึงตัวตนที่แท้จริงของใคร แต่นั่นไม่ใช่ปัญหา เพราะ โคะ โตะบุกิกลับคิดว่าเป็นเรื่องที่สนุกสนานของตนเองกับพี่สาวมากกว่า

นอกจากนี้ หากพิจารณาถึงความจริงที่ว่า พี่สาวเป็นสาเหตุที่ทำให้ โคะ โตะบุกิต้องหยุดโครงการที่จะไปเรียนต่อที่ประเทศอิตาลีกลางคัน และเงินของพ่อแม่ที่ได้เตรียมไว้ให้ โคะ โตะบุกิ เพื่อเป็นทุนสำหรับการเรียนต่อกลับต้องนำมาเป็นค่าใช้จ่ายรักษาตัวของพี่สาวแทนนั้น แต่ โคะ โตะบุกิไม่ได้นึกโกรธพี่สาว ที่เป็นสาเหตุทำให้ โคะ โตะบุกิไม่มีเงินไว้สำหรับเรียนต่อและไม่สามารถพึ่งพาเงินจากพ่อแม่ได้อีก โคะ โตะบุกิจึงต้องออกมาทำงานพิเศษหารู้งานค้าและต้องปลีกเวลาไปเฝ้าพี่สาวที่โรงพยาบาล จนไม่เป็นอันกินอันนอน แต่ โคะ โตะบุกิก็ไม่รู้สึกว่พี่สาวเป็นภาระ หรือเป็นตัวปัญหาที่ทำให้ชีวิตของตนเองต้องเดือดร้อน โคะ โตะบุกิกลับยอมรับกับกิจวัตรประจำวัน วิธีการดำเนินชีวิตที่เปลี่ยนไปนี้ได้ด้วยความเต็มใจ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า โคะ โตะบุกิห่วงชีวิตของพี่สาวมากกว่าชีวิตตนเอง

จากจุดนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า การกระทำของ โคะ โตะบุกิเช่นนี้ได้เป็นสิ่งที่ยืนยันถึงความรัก ความห่วงใยของ โคะ โตะบุกิที่มีต่อพี่สาวได้เป็นอย่างดี

ด้วยเหตุนี้ แม้ว่า โคะ โตะบุกิได้รับรู้และเข้าใจว่าไม่สามารถจะรังชีวิตของพี่สาวให้อยู่กับตนเองได้อีกต่อไป แต่เมื่อพยายามทำใจยอมรับเท่าไร โคะ โตะบุกิกลับรู้สึกว่ตนเองยังไม่สามารถยอมรับกับการที่พี่สาวจะต้องเสียชีวิตจากไปได้ จึงเกิดเป็นความรู้สึกยึดติดกับร่างกายที่ยังมีชีวิตอยู่ของพี่สาวขึ้นมาในที่สุด

ในฉากที่ชะกะอิมาเฝ้าพี่สาวที่โรงพยาบาลแล้วปกสั้มเพื่อให้พี่สาวดมกลิ่น เนื่องจากสั้มเป็นผลไม้โปรดของพี่สาว โดยชะกะอิได้เอาสั้มไปวางใกล้ๆ จมูกของพี่สาว ซึ่งกลิ่นหวานอมเปรี้ยวของสั้มที่ลอยตลบอบอวลไปทั่วห้องได้ทำให้ โคะ โตะบุกิรู้สึกว่เห็นแสงหนึ่งสาดส่องไปทั่วห้องที่พี่สาวนอนรักษาตัวอยู่

จากฉากนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า แสงที่ฉายไปทั่วห้องที่ โคะ โตะบุกิรู้สึกนั้น เป็นแสงแห่งความหวังของ โคะ โตะบุกิที่อยากจะให้พี่สาวกลับมาใช้ชีวิตเป็นปกติดังเดิม นอกจากนี้ โคะ โตะบุกิยังเกิดจินตนาการขึ้นมาว่า พี่สาวได้ลุกขึ้นจากเตียงแล้วหัวเราะพร้อมกับพูดว่ “กลิ่นสั้มหอมจัง” ทั้งๆที่

ในความเป็นจริงไม่ได้เกิดขึ้นเช่นนั้น เพราะภาพที่แท้จริงที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าโคะโตะบุกิคือ พี่สาวนอนอยู่บนเตียงด้วยสีหน้าที่หมองเศร้าและส่งเสียงอื้อๆออกมาเท่านั้น แต่การที่โคะโตะบุกิได้จินตนาการถึงความมีชีวิตชีวาของพี่สาวที่หัวเราะและส่งเสียงพูดนั้น ทำให้โคะโตะบุกิร้องไห้ ออกมาอย่างหนัก เนื่องจากลักษณะท่าทางที่มีชีวิตชีวาเช่นนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นจากพี่สาวมานานแล้ว

ในฉากนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าได้สะท้อนให้เห็นถึงความยึดติดในตัวพี่สาวของโคะโตะบุกิให้เด่นชัดขึ้นไปอีก

นอกจากนี้ ในตอนที่โคะโตะบุกิได้ฟังคำบอกจากหมอที่รักษาพี่สาวว่า ไม่สามารถจะทำอะไรเพื่อช่วยชีวิตของพี่สาวได้อีกแล้วนั้น ได้แสดงหมายความว่า ในไม่ช้าพี่สาวจะต้องเสียชีวิตจากไป ซึ่งโคะโตะบุกิเองก็รับรู้ข้อเท็จจริงนี้ แต่ในตอนนั้น โคะโตะบุกิกลับรู้สึกยินดีที่ได้ยินเสียงเครื่องช่วยหายใจของพี่สาว ได้สัมผัสกับมืออุ่นๆ ได้เห็นเล็บที่ยึดออกของพี่สาวเช่นนี้ แม้ว่าร่างกายของพี่สาวจะแน่นิ่งก็ไม่เป็นไร แค่นี้พี่สาวยังมีลมหายใจอยู่ โคะโตะบุกิก็มีความพอใจแล้ว ดังข้อความต่อไปนี้

でも、手があたたかかったり、爪が伸びたり、呼吸の音がして
心臓が鳴っていると、どうしてもいろいろな、いいほうの想像
をしてしまう。

(หน้า 388)

แต่มือก็ยังอุ่น เล็บก็ยาวขึ้น มีเสียงหายใจ หัวใจก็ยังเต้นดัง ไม่ว่ายังไง
ก็ทำให้จินตนาการในแง่ดีต่าง ๆ นานา ไปเสียหมด

จากข้อความที่ยกมาข้างต้น กล่าวได้ว่า แม้ว่าพี่สาวจะไม่สามารถขยับเขยื้อนร่างกายได้ แต่ก็นอนอยู่บนเตียงนิ่งๆ แต่โคะโตะบุกิก็พยายามสะกดจิตของตนเองให้รู้สึกว่ สภาพของพี่สาวที่ยังมีชีวิตอยู่ได้ด้วยเครื่องช่วยหายใจแล้วนอนอยู่เฉยๆ ไม่เคลื่อนไหวอย่างนี้ก็ดีกว่าจะถอดเครื่องช่วย

หายใจแล้วทำให้พี่สาวต้องเสียชีวิตไปจากตนเอง ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า โคะ โตะบุกิยอมรับกับสภาพที่นอนนิ่งของพี่สาวด้วยความเต็มใจมากกว่าจะยอมให้พี่สาวตายจากไป

ความรู้สึกของโคะ โตะบุกิที่แสดงออกมาเช่นนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า ได้เน้นย้ำให้เห็นถึงความปรารถนาของโคะ โตะบุกิที่อยากให้พี่สาวยังมีชีวิตอยู่ต่อไป แม้ว่าพี่สาวจะไม่มีสภาพปกติก็ตาม ซึ่งนั่นเป็นลักษณะของการยึดติดกับรูปกายที่ยังมีชีวิตของพี่สาวและการผูกชีวิตตนเองเข้าไปกับชีวิตของพี่สาว ไม่ยอมรับกับการต้องสูญเสียพี่สาวไปของ โคะ โตะบุกินั่นเอง

6.3.4 ทรศนะเกี่ยวกับชีวิต

โคะ โตะบุกิได้เรียนรู้ชีวิต จนในที่สุดสามารถยอมรับการตายของพี่สาวได้จากการได้รับคำชี้แนะจากชะกะอิ ซึ่งชะกะอิได้มาเยี่ยมเยียนพี่สาวอยู่เป็นประจำ ทุกครั้งที่ชะกะอิมาเยี่ยมพี่สาว ชะกะอิมักจะเฝ้าดูแลพี่สาวอย่างใกล้ชิด คอยนั่งสังเกตอาการของพี่สาวด้วยความห่วงใย และด้วยความที่ชะกะอิปฏิบัติต่อพี่สาวด้วยความปรารถนาดีและจริงใจเช่นนี้ จึงทำให้โคะ โตะบุกิประทับใจชะกะอิเป็นอย่างมาก อีกทั้ง ลักษณะนิสัยของชะกะอิที่ค่อนข้างสุขุม สงบ มีท่าทีที่สบายๆ ไม่ทุกข์ร้อนและไม่ใส่ใจกับเรื่องเลวร้ายใดๆที่จะทำให้อึดอัดกังวลมากเกินไป ซึ่งชะกะอิได้เคยบอกกับโคะ โตะบุกิ ในตอนที่ชะกะอิพูดพลอบใจโคะ โตะบุกิที่เศร้าโศกกับสภาพเจ้าหญิงนิทราของพี่สาวว่า ตัวเขาเป็นคนสู้ มุ่งมั่น ไม่ยอมแพ้ ดังข้อความต่อไปนี้ 「目の前に来たことだけを、一生懸命思っタイプ。」彼は言った。私は初めて、本当に笑った。笑っていると、全てを忘れた。(หน้า 405) “ผมเป็นคนที่มุ่งมั่นต่อสิ่งที่อยู่ตรงหน้านะ” เขาพูด เป็นครั้งแรกที่ฉันได้หัวเราะออกมาจริงๆ ซึ่งเมื่อฉันหัวเราะแล้ว มันทำให้ฉันลืมทุกอย่างไปได้” ผู้วิจัยเห็นว่า ความเป็นคนสู้ มุ่งมั่นของชะกะอินี้เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้โคะ โตะบุกิไม่เพียงแต่ชื่นชม ยังได้ส่งผลให้โคะ โตะบุกิใช้เป็นกระจกสะท้อนมองตนเองว่า ควรจะต้องเริ่มดึงชีวิตของตนเองออกมาจากความทุกข์ ความสิ้นหวังนี้ไปได้แล้ว และเมื่อเวลาผ่านไป โคะ โตะบุกิเริ่มตัดใจที่จะไม่หมกหมุ่นอยู่แต่กับเรื่องของพี่สาว จนทำให้สามารถมีกำลังใจที่จะก้าวออกมาจากความโศกเศร้า

นอกจากนี้ ในตอนที่ชะกะอิอธิบายถึงเหตุผลของน้องชายตนเองที่ขอยกเลิกการแต่งงานกับคูนี พี่สาวของโคะโตะบุกิภายหลังว่า ลักษณะนิสัยของน้องชายเป็นคนขี้ขลาด เมื่อต้องพบกับเหตุการณ์อันเลวร้ายเช่นนี้ จึงไม่สามารถทำใจที่จะเผชิญหน้ากับความจริงได้ แต่ทั้งๆที่เขาได้หนีไป ไม่ได้เห็นสภาพอันน่าเวทนาของพี่สาวเหมือนคนอื่น แต่เขากลับมีชีวิตอยู่อย่างทุกข์ทรมาน จะกินก็ไม่สามารถกินได้ เอาแต่ร้องไห้ ดังข้อความต่อไปนี้

「今頃、ごはんも食べずに泣いていると思うよ。もうすぐ、心の整理が、死ぬ時には絶対に立ち会うと思うよ。」
(中略) 「人それぞれの受け入れ方だよ。」

(หน้า 399)

“ในตอนนี่ ก็คิดว่าเขาเอาแต่ร้องไห้ ไม่กินข้าวปลานะ แต่อีกไม่นาน ก็คงจัดการสะสางจิตใจแล้วก็คงจะกล้าเผชิญหน้ากับความตายได้แน่ๆ”
“นั่นแหละนะ แต่ละคนต่างก็มีวิธีรับมือต่างๆกันไป”

ชะกะอิยังได้กล่าวถึงเหตุผลที่น้องชายหนีหายไปอีกว่า เนื่องจากตัวเขาเองไม่เคยพบกับเหตุการณ์อันเลวร้ายของคนที่รักมาก่อน เขาจึงรับรู้ถึงความรู้สึกที่เสียใจและประหวั่นพรันพรึงต่อความตายโดยการจับเอาความรู้สึกของตนเองเป็นที่ตั้งแก่นั่นว่า ตนเองรู้สึกอย่างไร รับผิดชอบได้หรือไม่เท่านั้น ซึ่งนั่นจึงอาจทำให้คนอื่น ๆ มองว่าเขาทำไม่ถูกต้องที่หนีหน้าไปและไม่มาดูแลคู่หมั้นของตนเอง

เมื่อโคะโตะบุกิได้ฟังคำอธิบายจากชะกะอิถึงเหตุผลที่น้องชายของเขาหลบหน้าหนีหายไปจากพี่สาว โคะโตะบุกิก็เริ่มเข้าใจขึ้นมาว่า ด้วยลักษณะนิสัยที่อ่อนแอ ขี้ขลาดของเขาเช่นนี้จึงไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเป็นเรื่องที่จะต้องโกรธอะไรกับการหนีหายไปของเขา เนื่องจากคนแต่ละคนย่อมมีการแสดงออกถึงวิธีการรับมือกับเหตุการณ์หรือความรู้สึกที่เลวร้ายในชีวิตที่แตกต่างกันออกไป อย่างเช่น คู่หมั้นของพี่สาวใช้ชีวิตหลบเลี่ยงไป ไม่ยอมมาเผชิญหน้ากับความจริง ส่วนโคะโตะบุกิ

แม้ว่าจะกล้าเผชิญหน้ากับสภาพที่เหมือนไร้ชีวิต รอวันตายของพี่สาว แต่โคะ โตะบุกก็กลับหมกหมุ่น
จมปลักอยู่กับความทุกข์ที่ไม่อยากสูญเสียพี่สาวนั้น จนทำให้ชีวิตของตนเองไม่สามารถดำเนินชีวิต
ต่อไปได้อย่างปกติ แต่เมื่อโคะ โตะบุกได้ฟังชะกะอิชิเณะเกี่ยวกับชีวิตว่า คนเราทุกคนย่อมมีความ
ทุกข์ แต่หากคนเราไม่คิดถึงความทุกข์นั้น เขาก็จะสามารถมีชีวิตอยู่ได้อย่างแน่นอน ดังข้อความนี้
「そうだよ。そして、そういう^{まど}窓から^み見ているんだ。きっと。別の^{べつ}角度^{かくど}にいれば、そう
いう^{ひと}人たちがこの^よ世にいることすら、^{おも}思わないでいられる。でも、^{おも}思っても^{おも}思わなくて
も、いつも、そういう^{こと}ことやいろいろな^{こと}ことが^{おこ}起っている。」(หน้า 405) “ใช่ แล้วมอง
จากหน้าต่างบานนั้นนะ แน่แน่นอนว่า หากเราอยู่ในมุมอื่น แม้แต่คนพวกนั้นที่อยู่ในโลกนี้ ก็สามารถ
อยู่ได้โดยไม่คิดอะไร แต่แม้จะคิดหรือว่าไม่คิด เรื่องแบบนั้นและเรื่องอื่นๆก็เกิดขึ้นเสมอ” จึงเป็น
แรงผลักดันให้โคะ โตะบุกค่อยๆปรับเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับชีวิตของตนเองให้มองโลกอย่างเข้าใจ
มากขึ้น

世界が少しだけ美しく感じられ、寒さも、夜の暗さも突然
美しいきらめきに変わった。自分の足が大地を蹴る感触が、
自分の鼓動と響き合うのがわかった。それはまるで、子供の
時に姉と歩いたあの世界がよみがえってきたような感じだった。
ああ、懐かしい、と私は思った。この感覚こそが、私を
この世に押し出し、育ててきた力だった。

(หน้า 422)

รู้สึกว่าการโลกสวยงามขึ้นมาเล็กน้อย ทั้งความหนาวเย็น ความมืดในยามค่ำคืน
ก็เปลี่ยนมาเปล่งประกายแสงสวยงามอย่างทันที เข้าใจแล้วว่าเท้าของตัวเอง
ที่สัมผัสการแตะพื้นดินนั้นสะท้อนรับกันกับการเดินของหัวใจตนเอง สิ่งนั้น
ก็เหมือนความรู้สึกว่าโลกใบนั้นที่ฉันได้เดินร่วมกับพี่สาวในตอนเป็นเด็กได้
หวนคืนมา อ้อ... ฉันคิดถึงมันเหลือเกิน ความรู้สึกเช่นนี้นั่นเองที่ผลักดันสู่
โลกใบนี้และเป็นพลังที่ดูแลเลี้ยงฉันมา

จากข้อความข้างต้น เห็นได้ว่า โคะโตะบุกิรับเอาคำชี้แนะและทรงสนะการมองชีวิตของ ชะกะอะอิมาไต่ตรงพิจารณาชีวิตของตนเอง จนในที่สุด โคะโตะบุกิสามารถเข้าใจและยอมรับกับการสูญเสียพี่สาวไปได้ นอกจากนี้ การเข้าใจถึงความเป็นไปของสรรพสิ่งที่มีเมื่อมีเกิดก็ต้องมีดับ สูญ ได้ทำให้ โคะโตะบุกิเกิดการตระหนักถึงคุณค่าของชีวิตขึ้นมาว่า ไม่ควรจะยึดติดกับการมีชีวิต ทั้งของตนเองหรือของใครคนอื่นๆ เนื่องจากชีวิตย่อมมีการดำเนินไปตามช่วงเวลาความเป็นไปของโลก เราไม่สามารถจะเหี่ยวร้างให้มีชีวิตอยู่เกินกว่าที่จะมีได้

ผู้วิจัยเห็นว่า การเข้าใจถึงการเกิดและการดับสูญของสรรพสิ่ง และการไม่ยึดติดกับชีวิตนี้ สะท้อนให้เห็นถึงมุมมองหนึ่งเกี่ยวกับทรงสนะเกี่ยวกับชีวิตของ โยะมิ โมะโตะ บะนะนะว่า ชีวิตของมนุษย์ย่อมต้องมีการเกิด การตายกันทุกคนดังสังขรรณในพระพุทธศาสนา

ในระหว่างที่ โคะโตะบุกิได้พูดคุยกับชะกะอะอินี้ โคะโตะบุกิได้รับเอามุมมอง ทรงสนะเกี่ยวกับชีวิตของชะกะอะอิมาปรับใช้กับชีวิตของตนเอง จนทำให้ โคะโตะบุกิกลับมามีความเชื่อมั่นในตนเองว่าจะสามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างปกติดังเดิม โดยที่ โคะโตะบุกิได้วางแผนที่จะกลับไปเรียนต่ออีกครั้งและจะติดต่อมาหาพ่อแม่อยู่เสมอๆ พร้อมกับหางานที่ดีทำเพื่อจะสามารถดูแลพ่อแม่ได้เป็นอย่างดี เนื่องจากช่วงเวลาที่ผ่านมา โคะโตะบุกิได้หยุดช่วงชีวิตของตนเองไปเกือบทั้งหมด จากการต้องมาเฝ้าดูแลพี่สาวที่โรงพยาบาล โคะโตะบุกิจึงพยายามเรียกคืนชีวิตของตนเองที่หายไปให้กลับมาเป็นดังเดิมอย่างที่เคยตั้งใจไว้

6.3. 5 ทรงสนะเกี่ยวกับความตาย

หลังจาก โคะโตะบุกิเข้าใจถึงเหตุผลที่คู่หมั้นของพี่สาวหนีหายไปจากพี่สาว ซึ่งเป็นคนรัก จากชะกะอะอิแล้วว่า เนื่องจากเขาเป็นคนขี้ลาด มีนิสัยอ่อนแอ จึงไม่กล้าเผชิญหน้ากับความจริงที่ต้องเห็นว่าคู่หมั้นของตนเองมีสภาพเหมือนไร้ชีวิต นอนรอความตาย ซึ่งเขาก็ไม่อยากจะกล่าวคำลาต่อพี่สาว เมื่อ โคะโตะบุกิได้ฟังแล้ว ก็เข้าใจและเกิดความรู้สึกตกใจขึ้นมาว่า ความโศกเศร้าที่ตนเองรู้สึกนั้น แท้จริงแล้วไม่ได้เป็นผลพวงมาจากความตาย แต่เป็นผลมาจากบรรยากาศที่เกิดขึ้นรอบๆ ความตายเสียมากกว่า 「悲^{かな}しいのは死^しではない、この喪^{さう}囲^い気だ。あの、シ^ショ^ョク^クだ。」

(หน้า 400) “ที่รู้สึกเศร้านั้นไม่ใช่ เป็นเพราะ ความตาย แต่เป็น เพราะ บรรยากาศ นี้ต่างหาก ซึ่งความรู้สึกนั้นทำให้ฉันรู้สึกตกใจ” ผู้วิจัยเห็นว่า ความรู้สึกตกใจของคนดีใจของ โคะ โตะบุกิที่สามารถคิดได้และรู้เท่าทันถึงสาเหตุที่ทำให้ตนเองเกิดความทุกข์นี้ว่า ความทุกข์ที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากความรู้สึกที่ถูกอัดแน่นไปด้วยความเศร้าเสียใจ ความอาลัยอาวรณ์ ความสิ้นหวัง หาใช่เกิดจากความตายไม่

ผู้วิจัยมีความเห็นในประเด็นนี้ว่า ในตอนที่พี่สาวยังมีสัญญาณชีพด้วยเครื่องช่วยหายใจ แม้ว่าทั้ง โคะ โตะบุกิและพ่อแม่ต่างมีความหวังที่จะให้พี่สาวกลับมามีชีวิตเป็นปกติดังเดิม แต่เมื่อหมอที่รักษาตัวพี่สาวกล่าวว่า ไม่สามารถช่วยชีวิตของพี่สาวไปได้มากกว่าการต่อลมหายใจด้วยเครื่องช่วยหายใจนี้แล้วก็ได้ดับความหวังของ โคะ โตะบุกิที่หวังจะให้เกิดปาฏิหาริย์กับพี่สาวไปจนหมด

แต่อย่างไรก็ตาม ด้วยความปรารถนาของ โคะ โตะบุกิและพ่อแม่ที่อยากจะซื้อชีวิตของพี่สาวไว้ให้อยู่ด้วยกันให้นานที่สุดก็คิดว่า สมองและร่างกายนั้นแยกจากกัน เป็นคนละส่วนกัน การที่พี่สาวยังมีร่างกายที่ยังอ่อนๆอยู่ แม้ว่าสมองได้ตายไปแล้ว แต่ก็ถือว่าพี่สาวยังไม่ได้เสียชีวิตไป ช่วงเวลาที่พี่สาวนอนรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล โดยมีเครื่องช่วยหายใจช่วยต่อชีวิตในตอนนั้น จึงทำให้ โคะ โตะบุกิรวมถึงพ่อแม่รู้สึกดีและพึงพอใจ เนื่องจากเป็นเหมือนการหยิบยื่นชีวิต หรือกล่าวได้ว่าเป็นการต่อชีวิตของพี่สาวให้ยังอยู่ต่อไปกับ โคะ โตะบุกิและพ่อแม่

จากฉากที่กล่าวมาข้างต้น สามารถอธิบายได้อย่างชัดเจนว่า ที่ โคะ โตะบุกิรู้สึกเป็นทุกข์นั้น ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะความตาย หากแต่เกิดจากความรู้สึกที่ย่ำแย่ของตนเองรวมอัดแน่นไว้ด้วยกัน ดังข้อความต่อไปนี้ 「死は悲しくない。感傷にのみこまれて息ができなくなるのが、
苦しい。」 (หน้า 401) “ความตายไม่ใช่เรื่องเศร้า การถูกกล้ำกลืนจากความรู้สึกเพียงอย่างเดียวแล้ว ทำให้ไม่สามารถหายใจขึ้นมาได้ต่างหากที่ทำให้ทุกข์ทรมาน” ผู้วิจัยเห็นว่า การที่มีกะเงะได้ตระหนักถึงความหมายที่แท้จริงของความตายเช่นนี้ ได้ส่งผลให้ โคะ โตะบุกิปรับเปลี่ยนทัศนคติต่อความตายว่า ความตายไม่ได้เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความทุกข์ หากแต่ความตายเป็นการแสดงถึงการดับสูญของสรรพสิ่งเท่านั้น ผู้วิจัยเห็นว่า เมื่อ โคะ โตะบุกิมีทัศนคติต่อความตายแบบใหม่และรู้เท่าทัน

ในความทุกข์นั้น ซึ่งให้เห็นว่า โคะ โตะบุกิจะไม่กลัวความเศร้าที่เกิดจากความตายและพร้อมที่จะรับมือกับความตายได้ทุกขณะ

6.4 บทสรุป

นวนิยายเรื่อง *ฮาร์ดลัคนี้* จะเห็นว่าตัวละครเอกหญิง โคะ โตะบุกิมีครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากสูญเสียพี่สาว ซึ่งเป็นสมาชิกในครอบครัวไป ซึ่งการสูญเสียพี่สาวไปนั้น ได้ส่งผลกระทบต่อจิตใจของโคะ โตะบุกิให้รู้สึกท้อแท้ สิ้นหวังในชีวิต อย่างไรก็ตาม แม้ว่าโคะ โตะบุกิรับรู้และเห็นสภาพของพี่สาวตั้งแต่ได้สัมผัสด้วยอาการเส้นเลือดในสมองแตกจนกลายเป็นเจ้าหญิงนิทรา จนกระทั่งพี่สาวเสียชีวิตไป แต่โคะ โตะบุกิยังทำใจยอมรับกับการสูญเสียพี่สาวไปไม่ได้ กล่าวคือ โคะ โตะบุกิยังไม่สามารถทำใจยอมรับกับการต้องสูญเสียพี่สาวไปได้ ยังอาลัยอาวรณ์ ยึดติดชีวิตอยู่กับพี่สาว

ตัวละครเอกหญิง โคะ โตะบุกิสามารถยอมรับกับความตายของพี่สาวได้และปรับเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับชีวิตจากชะกะอิ พี่ชายของกลุ่มหมั้นของพี่สาวที่มาช่วย โคะ โตะบุกิกับพ่อแม่ดูแลพี่สาวในตอนที่นอนพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล ด้วยลักษณะนิสัยที่เข้มแข็งของชะกะอิที่ไม่หวาดหวั่นต่อความตาย รวมถึงไม่สนใจต่อสิ่งเลวร้ายในชีวิตที่จะทำให้ตนเองมีความทุกข์ อีกทั้งคำชี้แนะเกี่ยวกับชีวิตจากชะกะอิว่า อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด ทำให้โคะ โตะบุกินำมาไตร่ตรองพิจารณากับชีวิตที่เป็นทุกข์ เนื่องจากไม่อยากจะสูญเสียพี่สาวไปของตนเอง จนในที่สุด โคะ โตะบุกิสามารถยอมรับกับการตายของพี่สาวและก้าวผ่านความทุกข์นั้นมาเริ่มต้นมีชีวิตได้ใหม่

ผู้วิจัยเห็นว่า นวนิยายเรื่องนี้สะท้อนทัศนคติของ โยะมิโมะ โตะ บะนะนะเกี่ยวกับชีวิตและความตายว่า หากเราได้พบกับความตายแล้วกล้าเผชิญหน้ากับความ โศกเศร้านั้นด้วยความรู้เท่าทันในความทุกข์ จะทำให้เรารู้สึกว่าชีวิตยังมีความหวังอยู่เสมอและสามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้

บทที่ 7

บทสรุป

งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ คือ ศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครเอกหญิงในนวนิยายของโยะมิโมะ โตะ บะนะนะที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความตาย โดยเน้นศึกษาลักษณะของตัวละครเอกหญิงว่า ภายหลังประสบกับความตายของบุคคลอันเป็นที่รัก ตัวละครเอกหญิง มีลักษณะการดำเนินชีวิต รวมถึงมีทรศนะเกี่ยวกับชีวิตและความตายอย่างไร

ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ว่า ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายทั้ง 5 เรื่องต่างมีพื้นฐานครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์เนื่องจากกำพร้าพ่อหรือแม่ มีสมาชิกในครอบครัวคนใดคนหนึ่งเสียชีวิตไป และไม่มีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นภายในครอบครัว ซึ่งทำให้ตัวละครเอกหญิง ภายหลังประสบกับความตายของบุคคลอันเป็นที่รัก เช่น คนในครอบครัว คนรักรู้สึกทุกข์ทรมาน จนไม่สามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างปกติ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อตัวละครเอกหญิงได้รับความช่วยเหลือเยียวยาจิตใจจากตัวละครอื่น ซึ่งไม่ใช่เป็นคนในครอบครัว ตัวละครเอกหญิงสามารถคลายความทุกข์ทรมานลงได้ อีกทั้งตัวละครอื่นยังได้ชี้แนะเกี่ยวกับชีวิต นำประสบการณ์ของตนเองที่เคยประสบกับความทุกข์ ความเลวร้ายในชีวิตต่างๆ แต่ตัวละครอื่นสามารถยืนหยัดมีชีวิตใหม่มาถ่ายทอดแก่ตัวละครเอกหญิง ตัวละครเอกหญิงได้นำทรศนะเกี่ยวกับชีวิตและประสบการณ์การก้าวผ่านความทุกข์ของตัวละครอื่นมาพิจารณาไตร่ตรอง จนในที่สุดตัวละครเอกหญิงสามารถปรับเปลี่ยนทรศนะเกี่ยวกับชีวิตที่สิ้นหวังให้กลับมามีความหวังได้ใหม่ และมีทรศนะเกี่ยวกับความตายที่ไม่หวาดกลัวต่อความความตาย แต่นำการได้ประสบกับความตายมาเป็นสิ่งให้ตระหนักถึงคุณค่าของชีวิต

ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายเรื่อง *กิทเซ่น* คือ มิกะเงะมีพื้นฐานครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์เนื่องจากสูญเสียคนในครอบครัวไปจนหมด ไม่เคยใครในชีวิต ต้องมีชีวิตอยู่ตัวคนเดียวตามลำพัง ซึ่งการไม่เหลือใครใช้ชีวิตร่วมกับตนเองนี้ ทำให้มิกะเงะรู้สึกโดดเดี่ยวอ้างว้าง โหยหาครอบครัวและติดก้นวลต่อชีวิตที่เหลืออยู่ตัวคนเดียว แต่ หลังจาก มิกะเงะย้ายเข้าไปอาศัยอยู่กับยูอิจิและเอะริโกะ ทำให้

มิกะเงะรู้สึกอบอุ่นใจว่าตนเองไม่ได้อยู่ตัวคนเดียวอย่างโดดเดี่ยว และการได้เรียนรู้ชีวิตที่เป็นทุกข์และสิ้นหวังของเอริโกะ เมื่อครั้งสูญเสียภรรยา แต่ได้ลุกขึ้นยืนหยัดดำเนินชีวิตขึ้นได้อีกครั้งนั้น ได้สะกิดใจให้มิกะเงะนำมาไตร่ตรองกับชีวิตของตนเอง จน ในที่สุด มิกะเงะ สามารถกลับมา มีทัศนคติชีวิตที่มีความเชื่อมั่นในการมีชีวิตอยู่ต่อไป

ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายเรื่อง *มังงะทัซุ* คือ มิกะเงะ ได้ถูกตอกย้ำภาพของความสูญเสียครอบครัวไปอีกครั้งจากการตายของเอริโกะ เนื่องจากมิกะเงะมีพื้นฐานครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์มาตั้งแต่เยาว์เสียชีวิตไป เมื่อประสบกับความตายของเอริโกะ ผู้ซึ่งให้ความช่วยเหลือให้ที่พึ่งพิง โดยการชักชวนมิกะเงะมาอาศัยอยู่ในครอบครัวเดียวกัน มิกะเงะจึงปรารถนาอยากจะทำหนีจากความสิ้นหวังและพยายามช่วยเหลือผู้อื่นที่จมอยู่กับความทุกข์ใจที่สูญเสียเอริโกะให้สามารถก้าวผ่านความทุกข์ทรมานนี้ไปด้วยกัน ซึ่งจากความสัมพันธ์กับผู้อื่นที่แนบแน่นมากขึ้น เนื่องจากมีชีวิตเหลืออยู่เพียงสองคนได้เป็นแรงผลักดันให้มิกะเงะพยายามดิ้นรนไม่ให้ชีวิตตนเอง รวมถึงผู้อื่นตกอยู่ในความสิ้นหวัง จนในที่สุดมิกะเงะสามารถพลิกฟื้นชีวิตให้กลับมาปกติได้อีกครั้ง

ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายเรื่อง *มุนโกล์ชาโดว์* คือ ชะทซูกิ ซึ่งในเรื่องนี้ไม่มีบทบรรยายถึงลักษณะครอบครัวของชะทซูกิว่าเป็นอย่างไร ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงไม่สามารถระบุได้ว่า ชะทซูกิมีพื้นฐานครอบครัวที่สมบูรณ์หรือไม่สมบูรณ์อย่างไร ชะทซูกิสูญเสีย อิโตะมิ คนรัก ไปอย่างกะทันหัน จากอุบัติเหตุทางรถยนต์ ซึ่งทำให้ชะทซูกิมีจิตจมปลักอยู่กับความเศร้าจากการตายของอิโตะมิ จนไม่สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างปกติ อยากรู้ก็ตาม ด้วยความรู้สึกในใจที่ ปรารถนาว่าจะสามารถหลุดพ้นจากสภาพชีวิต ที่ทุกข์ทรมาน นี้ได้ ชะทซูกิจึง ออกไปวิ่ง จ็อกกิ้ง ในตอนเช้ามืด ทุกวัน เพื่อไม่ให้ฝันถึงอิโตะมิในตอนที่นอนหลับ ชะทซูกิได้นำคำชี้แนะเกี่ยวกับการเข้าใจชีวิตจากอูระ าระที่พบ โดยบังเอิญมาไตร่ตรอง จนสามารถก้าวผ่านความรู้สึกที่เป็นทุกข์ และ ปรับเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับการมีชีวิต จน ลุกขึ้นยืนหยัดดำเนินชีวิตต่อไปได้

ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* คือ คะสะมิมีพื้นฐานครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ เนื่องจาก มีพ่อและแม่ของกะสะมิหย่าร้าง กันตั้งแต่กะสะมิยังเด็ก และกะสะมิใช้ชีวิตอยู่กับแม่และพี่สาวจนถึง อายุ 19 ปี หลังจากนั้นกะสะมิออกมาอาศัยอยู่กับ โฉจิ คนรัก เนื่องจากไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน กะสะมิ จึงไม่ค่อยมีความผูกพันกับแม่และพี่สาว ซึ่งภายหลังโฉจิฆ่าตัวตายไป ทำให้กะสะมิรู้สึก โศกเศร้าและ บ่อยครั้งเมื่อหวนคิดถึงโฉจิ กะสะมิจะรู้สึก โดดเดี่ยวสิ้นหวังในชีวิตขึ้นมา แต่เมื่อ กะสะมิได้พบ ซุอิ ลูกสาวของชะระโอะ นักเขียนนวนิยายเรื่อง *เอ็นพี* ซึ่งโฉจิได้แปลเรื่องสั้นในนวนิยายเรื่องนี้ กะสะมิได้นำ ประสบการณ์ชีวิตของซุอิที่เผชิญกับความเลวร้ายในชีวิต แต่ซุอิกลับไม่ท้อแท้ มีจิตใจที่เข้มแข็งแล้ว จน สามารถหลุดพ้นจากชีวิตที่เลวร้ายได้และมีชีวิตอย่างมีความสุข ได้กระตุ้นให้กะสะมิเกิดกำลังใจที่จะยืนหยัดมีชีวิตต่อไปได้ใหม่และปรับเปลี่ยนทัศนคติการมีชีวิตอยู่ให้มีความหวังขึ้นอีกครั้ง

ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายเรื่อง *ฮาร์ดลัค* คือ โคะ โตะบุกิ สูญเสียพี่สาวไปจากอาการเส้นเลือด ในสมองแตก ครอบครัวของ โคะ โตะบุกิจากที่เคยพร้อมหน้าพร้อมตาพ่อแม่ พี่สาวและตนเอง แต่เมื่อ พี่สาวต้องเสียชีวิตไป จึงทำให้ โคะ โตะบุกิที่สนิทสนมและรักพี่สาวมาก ทำใจยอมรับกับการตายของ พี่สาวไปไม่ได้ อีกทั้งในตอนที่ โคะ โตะบุกิรู้สึกเศร้าเสียใจกับการตายของพี่สาว โคะ โตะบุกิกลับรู้สึกว่า พ่อแม่ไม่สามารถช่วยให้เธอรู้สึกคลายความเศร้า ความท้อแท้สิ้นหวังและการยึดติดชีวิตของตนเองไว้ กับพี่สาวและเป็นที่พึ่งทางใจให้เธอได้เหมือนกับชะกะอิ พี่ชายของคู่หมั้นของพี่สาว จึงอนุมานได้ว่า โคะ โตะบุกิมีพื้นฐานครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ ช่วงเวลาตอนที่พี่สาวจะเสียชีวิตไป โคะ โตะบุกิได้ดูแล พี่สาวที่เป็นเจ้าหญิงนิทรานอนรักษาตัวในโรงพยาบาลร่วมกับพ่อแม่และชะกะอิ ซึ่ง โคะ โตะบุกิได้ เรียนรู้ชีวิตจากคำชี้แนะเกี่ยวกับชีวิต ของชะกะอิ อีกทั้งการที่ โคะ โตะบุกิ ได้เห็นสภาพของพี่สาวที่นอน แน่นิ่งอยู่บนเตียงแล้วมีท่อระโยงระยางติดกับร่างกายเต็มไปหมดได้ทำให้ โคะ โตะบุกิเข้าใจถึงความ เป็นไปของชีวิตที่ต้องมีการดับสูญไป ซึ่งในที่สุด โคะ โตะบุกิสามารถทำใจยอมรับกับความตายของ พี่สาวได้ อีกทั้งยังสามารถปรับเปลี่ยนทัศนคติการมีชีวิตอยู่และ ยืนหยัดดำเนินชีวิตต่อไปด้วยจิตใจที่ เข้มแข็ง

กล่าวได้ว่า จุดร่วมของนวนิยายทั้ง 5 เรื่องดังกล่าวนี้ คือ ทุกเรื่องเกี่ยวข้องกับภารกิจที่ตัวละครเอกหญิงต้องเผชิญหน้ากับความตายและต้องพยายามหาทางรับมือกับ ความรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง ในชีวิตที่เกิดจากความตายนั่นและยื่นหยัดเพื่อให้ สามารถกลับมามีความหวังในชีวิตอีกครั้ง และด้วยเนื้อหาที่ผสมผสานการถ่ายทอดอารมณ์ความคิดต่างๆที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของมนุษย์เช่นนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า ผลงานนวนิยายเกี่ยวกับความตายของ โยะมิโมะ โตะ บะนะนะนี้สามารถสะกิดใจให้ผู้อ่านรู้สึกคล้อยตามและนำมาซึ่งการเข้าใจและเห็นคุณค่าชีวิตของตนเองได้ นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงความตั้งใจของ โยะมิโมะ โตะ บะนะนะที่ต้องการจะสื่อสารให้ผู้คนในสังคมรับทราบและเข้าใจว่า ความตายเป็นสิ่งที่มนุษย์เราทุกคนต้องประสบ ไม่อาจจะหลบเลี่ยงได้ อีกทั้งยังเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เราทุกคนจะรู้สึกเศร้าเสียใจเมื่อต้องพบกับความตายที่เกิดขึ้น แต่หากเรามัวแต่จมปลักอยู่กับความเศร้าเสียใจนั้น เรา จะไม่สามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

เพ็ญศรี กาญจน โนมัย. ญี่ปุ่นสมัยใหม่. กรุงเทพฯ: เนติกุลการพิมพ์. 2538.

ทีมงานโรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่น JAT. เทศกาลทานาบาตะกับภาษาญี่ปุ่น. [ออนไลน์]. 2555. แหล่งที่มา:
<http://www.marumura.com/language/?id=2889> [20 พฤศจิกายน 2555]

มณฑา พิมพ์ทอง. มองสังคมญี่ปุ่นหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 จากวรรณกรรม. โครงการเผยแพร่ผลงาน
วิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : พฤษภาวี คอมมิวนิเคชั่น,
2547.

ฮิโตะกะกะะ: หญิงสาวผู้หวาดกลัวความสุข. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: ภาพพิมพ์, 2550.

ภาษาอังกฤษ

BANANA YOSHIMOTO OFFICIAL SITE. BANANA YOSHIMOTO Profile [Online]. 2001.

Available from : http://www.yoshimotobanana.com/profile_e/ [2012, July 15]

Encyclopaedia Britannica, Inc. Banana Yoshimoto [online]. 2013. Available from:

<http://global.britannica.com/EBchecked/topic/760031/Banana-Yoshimoto> [2012, April 20]

Gareth Randall, Gareth Randall Interviews Mike Oldfield [Online], 1995. Available from :

http://tubular.net/articles/1995_06 [2013, May 5]

Masashi Matsuy, Iku Kour. 本日の、吉本ばなな。Banana yoshimoto at work. Tokyo:

SHINCHO-SHA , 2001.

Ronald P. Loftus, moonlightsong[Online], 2013. Available from:

<http://www.willamette.edu/~rloftus/moonlightsong.html> [2013, May 5]

ภาษาญี่ปุ่น

木股知史,『台所の戦士 —吉本ばなな「キッチン」論—』字部国文研究 第二十九号,

1998 年

木股知史,『吉本ばなな イエローページ』東京:荒地出版社,1999 年

佐伯順子,「現代日本の女性作家が描く家族と母性—山田詠美・よしもとばなな・江国香職

が描く「近代家族」の終焉と新しい“親密性”」,『タイ国日本研究国際
シンポジウム 2007 開催』,2007 年

酒井一郎,『キッチン』のテキストで〈家族〉を考える (II) 『聖カタリナ女子短期大学紀要

第 30 号』,1997 年

志村有記子,「少女たちの読書 —折原みとと吉本ばななの作品に見る少女像」文学と教育の

会『文学と教育』第 33 集、1997 年

高根沢紀子,「吉本ばなな「ムーンライト・シャドウ」論—さつきの〈感傷〉／ばななの

〈感傷〉—」作新国文 9, 1997 年

古橋信孝,『吉本ばななと俵万智』東京:筑摩書房,1990 年

松本孝幸『吉本ばなな論「フツー」という無意識』第 5 章吉本ばななの「生と死」東京:

JICC(ジック), 1991 年

宮川健郎, 「キッチン」 吉本ばなな—オルペウスたちのカツ丼—, 国文学 第36巻1号, 1991年

宮崎秀一, 「吉本ばなな『キッチン』論」 理想家庭創造への旅立ち 長野県国語国文学会

『研究紀要』第七号, 2008年

宮崎秀一, 吉本ばなな 理想家庭創造への旅立ち『研究紀要『キッチン』論』第七号,

2008年

山口昌伴, 『台所空間学』 อ้างถึงใน 宮崎秀一 吉本ばなな, 『キッチン』論 理想家庭創造

への旅立ち『研究紀要 第七号』, 2008年

山崎眞紀子, 吉本ばなな『キッチン』『満月』論—えり子さんの死 文研論集 第23号,

1994年

山田吉郎, 「吉本ばなな『キッチン』論—生の回復への通路—」 『山梨英和短期大学紀要』

第30号, 1996年

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวอัจฉรา เหมวรางค์กุล เกิดเมื่อวันที่ 9 มกราคม พ.ศ. 2528 ที่จังหวัดลำปาง สำเร็จการศึกษาปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาญี่ปุ่น จากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เมื่อพ.ศ.2551 ระหว่างศึกษาในระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 ได้มีโอกาสเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนที่มหาวิทยาลัยริวกิว จังหวัดโอกินาวา ประเทศญี่ปุ่น เป็นเวลา 1 ปี หลังจากสำเร็จการศึกษาได้เข้าทำงานที่บริษัทญี่ปุ่น จังหวัดลำพูน ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ประสานงาน (ล่าม) เป็นเวลา 1 ปี และได้ลาออกมาศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สาขาภาษาญี่ปุ่น คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในพ.ศ. 2552